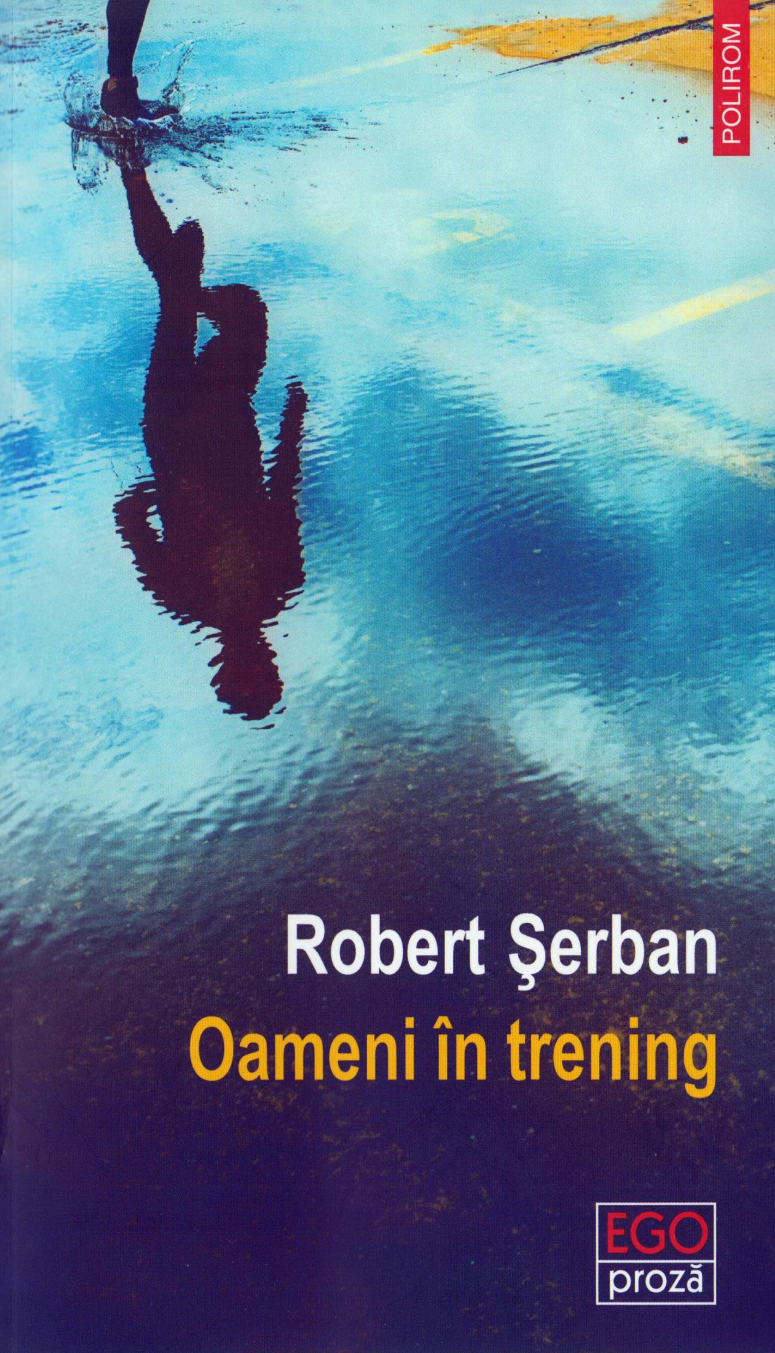
POLIROM
Robert Şerban
Oameni în trening
EGO
proză

Foto: Ariana Vulpe

ROBERT ŞERBAN este scriitor, jurnalist şi om de televiziune. Absolvent al Facultăţii de Construcţii din Timişoara şi al Facultăţii de Arte şi Design din acelaşi oraş. Ca scriitor, a obţinut numeroase premii şi distincţii, printre care: Premiul de debut al Uniunii Scriitorilor din România (1994), Premiul revistei *Observator cultural* pentru cea mai bună carte de poezie (2006), Premiul revistei *Orizont* pentru poezie (2015), Premiul revistei *Ateneu* pentru poezie (2016), Premiul agentiadecarte.ro pentru poezie (2019). Este realizator şi moderator al emisiunii de televiziune *Piper pe limbă* (Premiul SIMFEST 2011 la secţiunea talk-show), redactor al revistei *Orizont* şi publicist comentator la *Banatul Azi*. Alte volume apărute la Editura Polirom: *Scriitori la poliţie* (volum coordonat, 2016), *Ascuns în transparenţă* (împreună cu artistul vizual Pavel Vereş, 2017), *Tata, eu glumesc serios!* (împreună cu Tudor Şerban, 2018).

proză EGO

Colecția „Ego. Proză" este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2021 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © iStockphoto.com/gruizza
Foto autor: Ariana Vulpe

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,
et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

ȘERBAN, ROBERT

Oameni în trening / Robert Șerban. – Iași: Polirom, 2021

ISBN 978-973-46-8742-8

821.135.1

Printed in ROMANIA

Robert Şerban
Oameni în trening

povestiri

POLIROM
2021

Înapoi în țară

N-am vrut să mă mai întorc niciodată în țară. Am plecat imediat după mineriadă, în '90, și am jurat că nu mai vin înapoi. Iar timp de 25 de ani n-am făcut-o. După ce m-am instalat în Canada și mi-am aranjat apele, i-am chemat pe ai mei să se mute lângă mine, în Ontario. N-au vrut, iar rugăminţile și argumentele mele s-au lovit de mama și de tata ca de doi pereți.

M-am întors în 2015 doar fiindcă taică-meu făcuse cancer. Am insistat să vină în Canada, să mergem la specialiști, la clinici serioase, să nu stăm la mâna sistemului din România. Nimic! Că el vrea să moară în casa lui, nu în avion sau cine mai știe prin ce spital din străinătate, că nu trebuie să fac atâta drum ca să-l văd, se descurcă și singuri, că nu e grav, că știe și el niște doctori buni. Clar, trebuia să aflu exact despre ce era vorba, să vorbesc eu cu medicii, cu mama, să văd ce puteam face și cum să-l ajut.

De la Budapesta, unde am aterizat, am închiriat o mașină puternică, un Range, ca să nu mă trezesc

cu surprize pe drumurile românești. De la unguri am mers pe autostradă – și nu-mi venea să cred! – până undeva după orașul Lugoj, prin Banat. Apoi am intrat pe o șosea regională sau așa ceva, nu grozavă, dar nici atât de rea cum mă așteptam.

Aproape de ieșirea din prima localitate de pe acel drum, dintr-o stație de autobuz mi-a făcut semn cu mâna o doamnă. N-aveam viteză, am oprit. Mi-a zâmbit în semn de mulțumire și a urcat.

— Vă deranjează? și-am arătat spre radio.

— Dimpotrivă.

Drumul era splendid, șerpuia printre dealuri, trecea prin păduri și prin sate ce păreau înstărite. Oamenii aveau animale prin curți, unii și tractoare, remorci, toate casele – antene parabolice.

— S-a schimbat România, am remarcat cu voce tare.

Femeia și-a întors puțin capul spre mine: n-avea chef de conversație, părea îngândurată. Am dat mai încet radioul și am continuat să trag cu ochiul la peisaj. Aveam tot felul de revelații, mă încercau sentimente contradictorii: eram, în fond, acasă, dar nu recunoșteam casa. Îmi plăcea tot ce vedeam, dar aș fi preferat să nu fiu acolo. Siguranța pe care o simțeam venea, mai degrabă, din faptul că mașina era tare și înghițea, pe nesimțite, kilometru după kilometru. Mi-era bine, dar un bine la care aș fi renunțat dacă ar fi fost posibil. La un moment dat, femeia m-a întrebat:

— Mai mergem?
— O, sorry! Am uitat să întreb: unde să...?
— Oriunde. Nu-s eu șeful.
— Dar nici eu nu sunt șef. Vă las unde doriți.
— Păi, și cum, mă lași așa?
— Cum adică?
— Păi, de ce m-ai luat?
— Cum de ce v-am luat?
— Am urcat degeaba?
— Degeaba?! Ați făcut semn să opresc...
— Și ce semn să fi făcut?
— Cum ce semn?
— Domne, ești prost sau te prefaci?

Lili

Dacă aștepți tramvaiul 8 în stația de lângă Abator și începe să plouă violent, te vei adăposti în singura scară a blocului din fața stației. Înainte de a intra acolo, treci pe sub bolta de vie. E ca un tunel, iar când vine tramvaiul, ai impresia că a ajuns instantaneu, ca un tren japonez.

Dacă ești în casa scării când a oprit și nu alergi, îl pierzi. Dar tramvaiul 8 vine rar. Mai ales sâmbăta și duminica. Mai ușor vine ploaia. Ca asta, cu fulgere și tunete, cu stropi cât unghia. Nu se vede tramvaiul. Întorci capul și te uiți la geamul din stânga de la parter. Acolo stă Lili. Nu a ieșit la fereastră să vadă ploaia. De obicei e acolo. Ți se pare că se mișcă perdeaua. Plouă rău. Intri și tu în scara blocului, altfel te faci fleașcă. Te uiți la pereți. La lista locatarilor. Lili stă la apartamentul 2. O cheamă Darie. E cea mai frumoasă brunetă pe care ai văzut-o. O știi de când era fetișcană. Acum e în ultimul an de liceu. E aproape femeie.

E plin de bălți și de frunze de vie care seamănă cu gelatina pentru prăjituri. O grasă se uită în

poșetă. Privești și tu, discret, și îți vine să râzi la gândul că ai să vezi cine știe ce. Femeia își scoate pachetul de țigări și bricheta. O grasă cu țigara în gură. Fulgeră. Bătrâna cu batic negru se uită pierdută la fumătoare. Are ochi mari și buni. Lăcrimoși. Poate din cauza fumului.

Se aude tramvaiul. Grasa mai trage o dată din Vogue și dă să iasă din scară. Bătrâna s-a trezit din reverie și își ridică plasa de rafie pe care o lăsase jos, sprijinită de perete. Plouă groaznic. E tramvaiul 8. Le lași pe femei să treacă prin tunelul verde și te pregătești ca din 14-16 pași să ajungi la tramvai. Îți lași greutatea corpului pe piciorul stâng, ridici ușor călcâiul celui drept, dar drumul nu e liber.

Prin tunel aleargă Lili. Probabil a venit cu tramvaiul. E udă leoarcă, are tricoul lipit de corp, părul negru, lucios. S-au închis ușile. Urmează stația Olimpia. Lili intră în casa scării, se scutură ca un cocker, stropește. E frumoasă. Se uită la tine și în același timp caută cu degetele în cutia poștală. Așteaptă scrisori? Are vreun iubit? Se dă un pas în spate și privește în cutie cu un ochi. S-a aplecat la 45 de grade, fără să-și îndoaie genunchii. Simte că te uiți. Femeile simt când sunt privite. Și grasa a știut că o privește bătrânica.

Lili se bosumflă. Caută în poșeta puțin mai mare decât un portofel. Scoate cheile, o alege pe cea mică și deschide lacătul. Nu e nimic în cutie.

— Lunea nu vine poșta, îi spui.

— Aștept factura de la telefon, răspunde și închide lacătul.

— Telefonul vine în jur de 15. Astăzi e în 4.

— A, da... Căutați pe cineva?

— Nu, aștept tramvaiul.

— De ce nu ați urcat în ăla?

— Nu pot să alerg, mi-am luxat glezna, minți tu.

Lili îți privește picioarele.

— La stângul sau la dreptul?

— La dreptul.

— Am un unguent foarte bun. Eu fac volei și o pățesc destul de des. Dar unguentul ăsta e extraordinar. Stau aici, haideți până la mine.

Înghiți. Ți se zbate pleoapa. Lili deschide ușa apartamentului 2 și intră prima. Îi miroși părul.

— Nu vă descălțați. Nu, vă rog. Stați aici, pe fotoliu. Sau pe canapea.

Sufrageria e simplă, cu covor persan, cu pahare și balerine în vitrina unei mobile. Un peisaj cu ramă aurie pe peretele din stânga.

— Mă schimb și vin imediat. Dați drumul la televizor, dacă vreți.

Te uiți după telecomandă. Nu o vezi. Chiar ți se zbate pleoapa. Observi o pată pe tavan. Se aude apa de la baie. Sau de la bucătărie. Scârțâie ușile de la un șifonier. Mai scârțâie o dată.

— Asta-i alifia. E ungurească.

Lili are pe ea o rochiță alb-albastră. S-a așezat în genunchi, în fața ta. Desface tubul, strânge puțin de el și o cremă gălbuie scoate capul. Lili te privește.

— Nu vă încordați. Întindeți puțin piciorul.

Îți atinge glezna cu arătătorul. Apoi și cu degetul mijlociu. Apasă ușor și masează în spirală. Mâna dreaptă și-a așezat-o pe piciorul tău stâng. Obrazul ei îți atinge genunchiul. Respiri pe gură. Ai buzele uscate și depărtate una de alta. Respiri cu tot corpul. Palma dreaptă a fetei urcă pe piciorul tău, pe abdomen, se desface în cinci degete și îți cuprinde tandră unul dintre sâni.

Alunecarea

— De ce vă este cel mai frică? l-a întrebat, la final, femeia care părea șefa celorlalți patru membri din comisie.

A răspuns fără să clipească:

— De ridicol.

I s-a mulțumit și a fost poftit să iasă din încăpere.

După cinci zile, a fost sunat și felicitat: era angajat. Răspunsese fără bâlbe la toate întrebările, dar bănuia că ultima replică fusese cea care cântărise decisiv. De fapt, asta era realitatea: de când se știa, se ferise continuu de ridicol. Era permanent în alertă, atent la cum se îmbracă, ce vorbește, cum merge pe stradă, ce gesturi face, cum stă pe scaun, ce mimică abordează, unde-și ține mâinile. Nu-și pierde niciodată controlul. Poate doar în somn. Poate nici în somn.

Amanta lui, Lidia, lucra ca scenograf la teatru. Apartamentul ei, în care se întâlneau, era locul unde el se simțea mai bine ca oriunde. Asta pentru că acolo totul era simplu și frumos, doar trei culori – verde, albastru și portocaliu –, puțină mobilă, puține

obiecte, o vrajă aparte. Dar și pentru că Lidia, obișnuită cu actorii care, precum iubitul ei, aveau ceva teatral și în viața de zi cu zi, nu doar pe scenă, era un spectator discret.

Atunci când a auzit hurducăiala din baie și zgomotul ce părea iscat de ceva care picase pe gresie, ea s-a apropiat încet și a tras cu urechea. Când gemetele au devenit evidente, a deschis repede ușa și a țipat ca niciodată: iubitul îi era căzut pe jos, gol, cu un picior pe marginea căzii, cu celălalt răsucit sub el, cu o mână inertă și cu fața plină de sânge. Încerca să se ridice, dar și să spună ceva.

În timp ce forma 112 tremurând toată, Lidia l-a auzit îngăimând:

— Nu suna, arăt caraghios așa, sunt ridicol, nu suna. Te rog, te rog!

Ghinionul dracului

Era a patra oară când îl vizita săptămâna asta. A patra noapte. Nu mai avea nicio îndoială: taică-su era strigoi. Îi spusese fără să clipească și lui unchiu-su, dar ăla a dat din mână și a zis:

— Fugi, bă, d-aci.

I-a spus și lu' a bătrână, iar femeia și-a făcut cruce. Pe ea n-o bântuise Grigore, n-auzise nimic prin casă, nici scârțâit de uși, nici pași, nici hainele nu căzuseră din cuier. Dar asta nu însemna că fiu-su nu putea fi strigoi. Ba putea, că prea de multe ori i se arătase lu' ăl' mic. I-a spus nepotului ce să facă: să ia țărușul cel mare cu care prinonesc calul, un ciocan, să meargă noaptea în cimitir și la 12 fix să bată țărușul în mormânt. Nu trebuia să-l dezgroape pe Grigore, săracu', nu trebuia să-l scoată din sicriu.

— Dar are efect, dacă tata e la doi metri sub pământ? a întrebat bântuitul.

— Da: e ca și cum l-ai fixa cu țărușul în pământ, ca să nu mai iasă în veci de acolo. Așa se face, i-a murmurat bunică-sa.

Ar fi chemat un prieten cu el, dar cui să-i spui că mergi în cimitir ca să omori un strigoi? Și nu pe oricine, ci pe tac-tu! S-a hotărât să facă asta singur, luni noaptea. După ce a pus într-un sac de rafie țărușul și ciocanul, a luat pe el mantaua groasă, soldățească, a băgat în buzunar o lanternă și a pornit. N-avusese noroc de lună, era beznă. Și stătea să ningă. Se simțea asta prin întuneric. Prima ninsoare din iarnă. Ar fi trebuit să mai ia pe cineva cu el. Trebuia să caute, trebuia să mai aștepte. Îi era frică.

A mers repede și a ajuns transpirat în cimitir. S-a uitat atent, atât cât a putut să vadă: mormântul lui taică-su părea neumblat. Și-a făcut o cruce, a pus lanterna jos, a scos țărușul și ciocanul din sac, s-a lăsat ciuci și a căutat atent locul pe unde ar fi trebuit să fie inima mortului. Când l-a găsit, a fixat țărușul, l-a strâns bine în pumn, a ridicat ciocanul, a zis „Doamne-ajută!" și a lovit. A mai dat o dată și încă o dată și încă o dată. Fierul a intrat tot. Cam o jumătate de metru.

A vrut să se ridice în picioare. N-a putut. A mai încercat. Nimic. Strigoiul îl prinsese de manta și nu-i mai dădea drumul. A urlat îngrozit, s-a smucit ca să scape, dar ta-su îl ținea strâns și chiar îl trăgea spre el, în pământ. A mai urlat o dată.

L-au găsit mort a doua zi, pe la 9 dimineața. Avea părul complet alb.

— De la frică, a spus polițistul.

Cum de frică făcuse și stopul cardiac. Îi bubuise inima.

— Ghinionul dracului, a murmurat unchiu-su, să nu vezi că ai trecut țărușul prin pulpana mantalei și să te sperii de moarte.

Ce țărancă, frate!

I-am auzit țăcănitul pantofilor pe asfaltul trotuarului și mi-a venit, firesc, să întorc capul. M-am stăpânit. Am încercat să intuiesc ce înălțime putea să aibă, după ritmul tocurilor și intensitatea sunetului, dar, până să mă decid între 1,74, 1,78 și 1,85, m-a depășit. Asta și pentru că am încetinit, voluntar, pasul.

M-am uitat la pantofii ei, dar am urcat imediat privirea sus, pe pulpe: erau pline de eczeme roșietice, de parcă ar fi mușcat-o niște păianjeni. Brrr, ce grețos! M-am uitat mai bine: eczemele erau, de fapt, modelul de pe ciorapii ei de culoarea pielii. Uau! Frate! Păi, cât de țărancă trebuie să fii ca să porți așa ceva? Cum e să fii o ditamai păluga și să mai ai și tocuri cui? Dar să nu-ți fie suficiente toate astea, așa că îți mai torni pe cap o pălărie cât un OZN, iar mecla ți-o ascunzi sub niște ochelari de soare enormi! Din ce colț de țară ești tu, barză rătăcită la oraș? De pe ce uliță ai aterizat aici?

Mi s-a părut că se uită puțin peste umăr, de parcă ar fi ghicit ce gândesc. Nu era deloc urâtă,

ba chiar avea un profil drăguţ, pe care i l-am deslușit sub borurile pălăriei. Am lăsat puțină distanță între noi și m-am luat după ea.

Era țeapănă, arăta bine, dar mizeriile alea de ciorapi mă intrigau la culme. Cum să-ți tragi, băi, nene, pe niște craci atât de mișto o nenorocire care întoarce stomacul pe dos? Cât de tălâmbă să fii?

S-a oprit puțin și a scotocit ceva prin geantă. Mi-am căutat țigările în buzunarul de la haină, am scos pachetul, m-am oprit și m-am întors cu spatele, ca și când vântul mi-ar fi putut stinge flacăra brichetei cu care mi-am aprins țigara.

Am tras un fum și am luat aerul unui ins care așteaptă pe cineva. Ea a tastat pe telefonul mobil, apoi l-a dus la ureche și s-a uitat spre mine. M-am uitat și eu la ea. Mi s-a părut că zâmbește. Nu, era un rictus ce-mi era adresat. Țăranca dracului, mai ai și fente-n cap! Faci fițe cu mine, tu, aia din vârful dealului?

Am dat să mă car, când am auzit-o vorbind la mobil:

— *Bonjour, maman, bonjour! Comment ça va? Super! Oui, c'est parfait. Oui, oui, le pays est magnifique, les gens sympathiques, mais les hommes me semblent un peu paysans. Oui, oui, paysans!*

Lătratul furios al unui câine

Când auzi lătratul furios al unui câine și e trecut de miezul nopții, nu te poți gândi la prea multe lucruri. Primul ar fi motivul pentru care animalul se poartă astfel. Ultimul, să îți zici că asta fac îndeobște câinii, că e menirea lor principală. Nu îți pui deloc problema că la ora aia ar trebui să doarmă și ei, chiar așa, câinește. Dacă toate gândurile astea îți ocupă mai mult de trei minute și ești încă în pat, gata-gata să adormi la loc, mulțumit că animalul nu mai e isteric, chiar dacă dă din gură, atunci n-ar trebui să-ți stea inima-n loc când auzi zgomote ciudate la ușa de la intrare. Iar dacă reacțiile tale sunt în continuare somnoroase, să nu fii surprins când ușa scârțâie, semn că cineva tocmai a deschis-o.

E prea târziu regretul că nu ai la îndemână un cuțit, un topor, un satâr sau o bâtă, mai ales că ți-ai propus asta de atâtea și atâtea ori. Însă fie ai ezitat ce cuțit să alegi, ca să aibă loc în sertarul de la noptieră, fie te-ai codit să aduci, din garaj, toporul pe care l-ai primit de la bunică-tu. Îl puteai

pune sub pat, e loc, cum loc suficient ar fi fost şi pentru bâta de baseball pe care te-ai tot moşmondit să o cumperi de prin târgurile pe unde îţi place să mergi în căutare de vechituri expresive, dar inutile. Acum e-n van: pe holul ce leagă dormitorul de intrare se aud paşi. Parchetul geme sub greutatea care se mişcă precaută, deşi, după intensitatea şi durata zgomotului, cântăreşte suta de kilograme. Poate şi mai mult.

Stai neclintit, orice mişcare ar face patul să scârţâie, iar cel care a intrat ar afla că eşti în casă. Bine ar fi ca nici inima să nu te trădeze: mai are puţin şi o să pocnească exact ca o petardă. Respiră încet, pe gură, şi găseşte o ieşire.

Nu, să deschizi repede fereastra şi să strigi după ajutor nu e un gând salvator, fiindcă până la geam faci cam trei secunde, plus una până îl deschizi. Apoi, e posibil să ţi se blocheze corzile vocale de la spaimă şi să nu reuşeşti decât un scâncet. Asta dacă apuci să strigi şi dacă cel care ţi-a intrat în casă nu e cu mult mai rapid.

Sigur e înarmat. Cine intră noaptea cu mâinile goale într-o casă străină? Să ia tot ce vrea şi să plece! Ai putea să-i propui asta, însă e riscant. Ar da buzna peste tine cu un levier în mână şi în câteva clipe ai fi mort. Ar crede că tocmai aici ai banii, în dormitor, unde îi şi ai, de altfel. Sub haine. Tâmpit obicei, moştenit. Şi ţi-ai tot promis să găseşti un alt loc pentru ei, în bibliotecă, într-o carte, în

living, în vaza care e goală tot timpul, în bucătărie, între două oale pe care nu le folosești. În punga cu medicamente, plină cu cutii și cutiuțe. Într-o gheată veche din debara. Sunt atâtea locuri bune de ascuns banii.

Se apropie. Nici măcar n-a aprins lumina. Nici n-a căutat întrerupătorul, s-ar fi auzit cum degetele ating pereții. N-are lanternă. Dacă nu e hoț? Dacă n-a venit să fure? Inima ți-e în gură. Imediat zboară prin cameră.

Respiră încet, pe nas. În-cet. S-a oprit în fața ușii dormitorului. Se uită prin geam. N-are cum să vadă, geamul e mat, storurile de la fereastră sunt trase, e întuneric. De ce n-a aprins lumina până acum, dacă nu a auzit zgomot? Sau o fi auzit? Patul? Cum de n-are o lanternă, ceva? Ochelari cu infraroșii?! Maica Domnului!

A pus mâna pe clanță. Apasă. Se deschide ușa. Plapuma ți-e trasă până peste nas. A intrat. A întors capul spre tine. Nu e mai mare decât ești tu. Se apropie precaut. Îți ții respirația și pleoapele aproape închise.

E chiar lângă tine. Se apleacă asupra ta. Brusc, îi înfigi în ochiul stâng pixul cu care scrii seara în jurnal și pe care îl ții strâns în mână de când ai auzit zgomotele de la intrare. Urlați amândoi și vă repeziți spre ușă. Câinele din vecini latră din nou.

Buchetul de nemuritoare

Ca în fiecare an, în iunie, Flavius s-a întors din Norvegia – unde emigrase în '91 – ca să-i vadă pe taică-su și pe soră-sa, Magda. Și ea pictoriță, ca și el.

A luat un taxi de la aeroport și s-a dus întâi la supermarket. A întrebat-o pe una dintre angajate, care aranja pe un raft niște cutii în care erau becuri, unde găsește flori de plastic.

— Flori de plastic?! Ce faceți cu ele?

— Merg într-o vizită și le duc gazdei.

— Cum să-i duceți flori de plastic?!

— Uite-așa... E sor-mea.

— Păi, cu atât mai mult, nu se cade, sunt urâte.

— Sunt haioase, nu contează. Unde le găsesc?

— Nu știu...

— Cum nu știți?

— Așa.

— Sau nu vreți să-mi spuneți?

— Nu, nu vă spun!

— Cum să nu-mi spuneți? Cum adică?!

— Pur și simplu, nu vă spun! Nu se face să oferiți cuiva flori de plastic... Mai ales sorei.

Pe Flavius îl umfla râsul. Unde i se mai putea întâmpla o fază ca asta, unde? A continuat:

— Dar sunt foarte frumoase florile de plastic, iar eu le voi alege chiar pe cele mai delicate. Zău!

— Domnule, sunt groaznice! Absolut groaznice! Nicio femeie din lumea asta nu și-ar dori să primească așa ceva, a spus angajata și a dispărut nervoasă pe unul dintre culoarele magazinului.

Flavius s-a uitat după ea, apoi, cu gura până la urechi și cu un fel de entuziasm, a căutat raionul cu decorațiuni interioare. L-a găsit, a ales șapte trandafiri roșii, s-a plimbat cu ei prin magazin cu gândul s-o vadă pe țăcănita aia de fată, dar n-a mai întâlnit-o. Așa că a plătit și a ieșit.

A râs cu Magda până le-au dat lacrimile când i-a povestit întâmplarea. Soră-sa a pus florile într-o vază din lut, în formă de pește, pe care o umpluse cu apă. Să nu cumva să se usuce! Și au mai tras, pe chestia asta, o hăhăială de câteva minute.

Peste o săptămână, cu o zi înainte de întoarcerea în Norvegia, Flavius a trecut pe la mormântul maică-sii. A rămas paf: trandafirii roșii, de plastic, erau așezați chiar pe piatra tombală, la baza crucii. Taică-su îi văzuse la Magda și îi plăcuseră atât de mult, încât i-a luat fără s-o mai întrebe și i-a adus iubirii vieții lui, care avea să se bucure, acolo sus, de superbul buchet de flori nemuritoare.

Dragul tatii

Sandu Ghiran muncise, de când era, ca un rob. Nu ca un rob, de fapt, fiindcă știa că muncește pentru el, nu pentru altul. Muncise ca un animal. De copil și până acum, când avea el copii. Mari.

Mariana era măritată la oraș, o nimerise cum trebuie. Bărbat-su, Ninel, lucra la poliție, la circulație, era bine văzut de șefi, pentru că era un șofer bun și un mecanic și mai și. Aveau apartament cu două camere, televizor, congelator, mobilă, iar mașină deocamdată nu le trebuia, că era mașina poliției, pe care Ninel o avea sub semnătură și își mai făcea treaba cu ea.

Gore, Ghiran ăl mic, era lângă el. Și acolo voia să-l țină. Pentru el muncea. Sandu își luase pământul pe care Iliescu i-l dăduse și îl muncea pe tot. Avea vie, avea pruni, corcoduși, meri, fân, lucernă, porumb, fasole pe harac, sfeclă, dovleci, grădină. Avea pământul răspândit prin tot felul de locuri, dar roditor. Cum dădea Dumnezeu. Agricultura e loterie. Dacă plouă și nu bate piatra, ești om. Dacă

dă geru' când înfloresc pomii, rămâi sărac. Sandu Ghiran l-a văzut pe Dumnezeu și așa, și așa.

Mariana și Gore l-au ajutat. Mariana s-a măritat de tânără, la 17 ani. A avut să-i dea zestre, dar Ninel a zis că lui nu-i trebuie nimic, o ia cu ce-i pe ea. Sandu Ghiran s-a uitat rău la el, cu juma' de ochi, fix, iar Ninel a lăsat capul în jos, și-a dat seama că-l luase gura pe dinainte și a roșit. Sandu a adus afinată, au băut, au vorbit, au stabilit ce și cum, s-au înțeles. A plecat Mariana, a rămas Gore. Mai înalt decât taică-său. Și n-avea decât 16 ani. Dar cu palmele mari cât tocătoru', zdravăn și cu carne pe el. Bun de muncă. Făcuse opt clase, știa ce trebuia să știe, nu era prost, punea osu'. „Pentru el muncește", spunea Sandu Ghiran când vreun vecin îi reproșa că prea îl omoară pe băiat. Gore știa că tot ce va fi în curtea aceea va fi al lui. Nu îi întorcea niciodată vorba lui tac-su. Iar vorba era rece ca sticla. Așa fusese dintotdeauna. Cuvintele dintre ei erau scurte, repezi și clare. Sandu Ghiran nu bătea apa în piuă, iar Gore nu dădea nici el din gură degeaba. Știa ce are de făcut, cât are de făcut. Iar vara aveau treabă cât vedeai cu ochii.

Sub deal, lângă șosea, mai sus de izvorul zidit de doi soți cărora le murise fiul acolo într-un accident de mașină și unde, din când în când, veneau vara turiști cu corturile, Ghiran avea trei pogoane de fân. Era vremea cositului, lumea începuse să iasă în câmp, unii îl și strânseseră. Oricând puteau

începe ploile şi te lăsau fără hrană la animale. Înnegrea fânul de nu îl mai puteai face decât aşternut în grajd.

Seara, Ghiran a luat coasele atârnate de căpriorii şopronului şi le-a bătut în gură, pe nicovală, aproape o oră. Mărunt, cu lovituri şterse, nu foarte tari, cu jumătate de mână. I se umflau venele de la gât şi icnea scurt atunci când lovea cu ciocanul lama coasei. Ochii verzi ai bărbatului sclipeau şi clipeau în acelaşi ritm cu bătaia. După ce a terminat, l-a strigat pe Gore, care era în grădină, la udat varza. Băiatul a lăsat găleata jos şi a venit cu paşi mari.

— Mâine dăm la coasă. Să cauţi tu gresiile şi tecile, să nu le uităm. După ce termini varza, udă şi castraveţii, i-a spus Ghiran lui fi-su.

Dimineaţă s-au trezit la 5. Au pus în raniţă mâncare, un bidon gol, un cuţit înfăşurat în cârpă şi-au plecat. Mergeau unul lângă altul, cu coasele pe umeri. Ghiran o avea pe umărul drept, Gore pe stângul. Era răcoare şi s-ar fi bucurat ei să fie aşa toată ziua, dar pe la 1 după prânz picai din picioare de cald. Încă era întuneric. Ţârâiau greierii din toate părţile, undeva în spate s-a auzit şi-o căruţă. Gore şi-a privit palma dreaptă, brăzdată de cute adânci, cu degete lungi şi groase cât castraveţii pe care îi udase seara.

— Ce-i mă, la ce te uiţi? l-a întrebat taică-su, iar el a tresărit şi şi-a închis brusc palma.

— La nimic, a răspuns și a ferit un mușuroi de cârtiță.

Au ajuns la izvor. Puțin mai la vale era ridicat un cort albastru. Gore a scos bidonul din raniță, l-a umplut cu apă, l-a închis bine, l-a pus în raniță, a mai strâns dopul o dată, a ridicat ranița în spate și s-a grăbit să-l ajungă pe taică-său. A mers în spatele lui până au ajuns în capul locului lor. Începuse să se lumineze. Și-au pus tecile la brâu, după ce Gore turnase în fiecare puțină apă, să stea gresiile umede.

— O luăm mai de la stânga. Hai! a făcut semn Sandu.

Au mers câțiva pași spre punctul arătat cu capul de bărbat, au scuipat amândoi în palme de parcă urmau să se ia la bătaie și-au început să cosească. Trăgeau sacadat, larg. După cincizeci de metri aveau cămășile ude în spate, dar înaintau pas cu pas, ca niște spadasini ce fandează în aceeași direcție și cu aceeași măsură. Dealul pe care era pământul lor a prins încetul cu încetul inimă: mai treceau câte-o căruță, câte-un om, se mai vedeau alții. După vreo două ore, Sandu Ghiran o luase bine înaintea lui fi-su. Ochii lui urmăreau vârful coasei și ararеori se ridicau de acolo. Mai scuipa din când în când în palme, se mai uita la ceas, mai dădea cu gresia pe lamă. Se făcea fân. Avea să și vândă. Prunii nu erau cine știe ce, dar corcodușii erau plini. Nu e țuica de corcodușe ca aia de prune, da'

e bună. Mariana îi scrisese că e gravidă. Era bine că era aşa, nu o mai văzuse de vreo trei luni. Era des fânul şi mai aveau de tras.

Ghiran s-a oprit şi s-a uitat în spate.

— Hai bă, Gore, că ne prinde vipia aci, dormi? Dă-i înainte, nu te uita după lăcuste!

Băiatul îşi dăduse cămaşa jos şi se vedea cum şiroieşte apa pe el. Ce să facă? Trăgea cât îl ţineau puterile, dar fibra lui era verde, cerea pauze mai dese. Mai era şi căldura care creştea încet-încet.

— Gore? Vorbesc de două ori?! a strigat taică-su, iar tânărul a înteţit ritmul coasei fără să spună nimic.

Avea pielea tăbăcită de soare, iar sudoarea îi dădea un luciu frumos. Duminica mergea la baltă cu băieţii din sat, pescuiau şi făceau baie până seara. Mulţi dintre ei mai dădeau pe acolo şi-n cursul săptămânii, dar părinţii lor nu erau Sandu Ghiran. Unii îşi continuaseră şcoala, alţii aveau fraţi mai mici, care mai făceau şi ei pe-acasă una-alta, alţii erau săraci, n-aveau ce munci. Şi atunci stăteau pe buza bălţii. Gore era-n apă ca un clean. Avea braţele lungi, palmele mari, plămânii buni, fiindcă nu fuma, tăia apa ca o torpilă.

Fierbea sudoarea pe el. S-a oprit să dea o gresie la coasă şi să-şi mai tragă sufletul. S-a oprit şi taică-su. Avea cămaşa fleaşcă, dar n-o dădea jos.

— Bă, Gore, adă apa aia-ncoa'!

Raniţa cu mâncarea şi bidonul era sub un polog de fân. Nicio umbră pe locul lor. Gore a luat

bidonul și i l-a dus. Ghiran și-a șters fața cu o batistă udă și ea, a băgat-o în buzunar, a scos dopul de la bidon și a băut.

— Ieh, e boalcă, fir-ar a dracului! Mergi și ia apă de jos, că vreau să și mâncăm, a spus bărbatul.

Gore a luat bidonul, a golit apa din el, a îmbrăcat cămașa, s-a întors cu spatele și-a plecat spre izvor. Îl usturau ochii în cap de cald ce era. Se gândise și el să meargă după apă, dar mai bine că-l trimisese taică-su.

Ghiran și-a ascuțit coasa, gresia se încinsese, iar apa din teacă mai că fierbea. Își plimba domol brațul drept, în care ținea piatra, pe ascuțișul curb al fierului; și el se mai muiase, dar până seara voia să dea gata tot fânul. Ce s-o mai lungească, până se usca, până îl întorceau, până îl adunau... Mai avea și altele pe cap. Mai era și lucerna, în două locuri, de tăiat costreiul prin porumb, grădina, acuși începea și adunatul corcodușelor. Era grea munca, da' și bani era bine să ai. Mariana trebuia ajutată, mâine-poimâine năștea, avea nevoie de una-alta. Gore nu și-a mai făcut o haină... Dar la ce-avea nevoie? De Sfânta Marie e cald. Mai încolo, după ce adună porumbul. Prin octombrie, spre noiembrie. Ce-o face de nu mai vine?

Sandu Ghiran s-a oprit cu gresia în aer și a întors capul în direcția în care plecase fi-su. Nu se vedea nimic. A așezat coasa pe fân și a mers spre raniță. Punea el mâncarea până ajungea Gore, care ar fi

trebuit să se întoarcă, doar îi spusese că îi e foame. Bărbatul a întins şervetul, a scos roşiile, ceapa, o conservă de pate, nişte salam de vară, cinci ouă fierte. A decojit ouăle, a tăiat cu cuţitul câteva felii de salam şi a muşcat dintr-o roşie.

Ce mama dracului stătea atâta? S-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat spre vale. Nimic. Nu era departe izvorul, grijania lui de copil.

— Gore! Bă, Gore! a strigat.

Era atât de cald, că aerul nu mai întorcea ecoul. Ghiran a terminat roşia, s-a şters la gură cu batista, s-a uitat la mâncarea întinsă pe şervet, a clătinat din cap şi a zis:

— Eee, Gore, Gore.

Apoi s-a aplecat, a luat cuţitul şi l-a băgat în raniţă, peste care a pus un braţ de fân.

Nu-l mai bătuse de mult, credea că acum e om în toată firea, că ştie de vorbă, mai ales când e de făcut treabă. Dar nu merge aşa! El stă ca prostu-n mijlocul câmpului şi-l turteşte soarele în moalele capului, iar Gore... Grijania lui! Sandu Ghiran şi-a scos de la brâu teaca cu gresia, a pus-o sub fânul ce acoperea raniţa şi a coborât spre izvor. În pumni o să-l aducă înapoi. Trebuia să piardă atâta timp aiurea, îi era şi foame, ar fi băut şi apă, şi-ar mai fi tras sufletul, că de-azi dimineaţă dă-ntruna la coasa aia, iar pe Gore-l doare... unde-l doare. Păi, o să-l doară!

Furia lui Ghiran creștea odată cu pașii pe care îi făcea la vale și care îi zdruncinau mușchii obosiți. La un moment dat i-a trecut prin gând să-l strige pe fi-su, dar și-a dat seama că avea gura atât de uscată, încât buzele care îi tremurau nervoase erau lipite una de alta. Orizontul, pâclos și decolorat din cauza soarelui ce ajunsese chiar deasupra și parcă mai și coborâse, se apropia până la dealul din față.

Bărbatul s-a oprit, a oftat, a înjurat, a băgat mâna în buzunar după batistă, și-a șters fruntea și ceafa și-a continuat drumul. Picioarele mergeau singure, deși îi erau umflate și transpirate, iar tâmpla dreaptă i se zbătea de parcă voia să iasă de sub pielea arsă. La baza dealului se vedea izvorul – un perete de cărămidă pe care era pictat un Christ răstignit, de la picioarele căruia, printr-o țeavă de oțel, curgea o vână de apă. Sandu Ghiran a înaintat, în timp ce îl căuta cu privirea pe Gore. Nimeni. Furia îi congestionase fața care, arsă de soare cum era, se înnegrise.

A trecut prin dreptul apei fără să-și amintească de setea ce-l uscase și s-a îndreptat spre lunca în care se topea dealul. La nici o sută de metri în față era un cort albastru. Ghiran, cu pumnii strânși și cu ochii mijiți de furie, s-a apropiat de cort. Întâi a văzut unul dintre tenișii lui Gore aruncat prin iarbă, apoi cămașa făcută ghem, din care ieșea o

mânecă frântă mai sus de cot, apoi bidonul. S-a oprit, iar ochii lui s-au deschis dintr-odată: dinspre cort se auzeau gemetele unei femei şi, mai domoale, icnetele unui bărbat. Toată lumina acelei zilei a strălucit atunci pe faţa lui Sandu Ghiran, iar buzele lui s-au dezlipit şi au şoptit:

— Dragul tatii!

Altă viață!

Moartea i se așezase pe vârful nasului. O privea siderat, fără să respire. Gura i se căscase și rămăsese așa. Stătea nemișcat, se uita fix. A auzit pe cineva vorbind și a clipit. Moartea nu mai era, dispăruse. A mișcat ochii în stânga și în dreapta, i-a rotit, a căutat cu ei.

— Tată, ți-e bine? Mă auzi, ți-e bine?

Doru se ridicase de pe scaun și îl privea.

— Ești OK? Te-ai uitat cam cruciș. Ce-ți veni?

Ce să-i spună lui fi-su, că tocmai văzuse moartea? Ilie și-a trecut limba peste buze și a cerut apă.

— Nu vrei suc?

— Apă.

— Cu bule?

— Nu.

Doru a plecat să aducă apă, iar în locul lui a venit Irina.

— De ce te-ai uitat conci? Ai fost simpatic. Uite, și eu pot, a zis fiică-sa și a privit cruciș spre el.

I-a zâmbit și a încercat să o atingă. Fata i-a prins mâna și i-a mângâiat-o. Apoi a mai privit o dată

cruciș, a ridicat din sprâncene și a râs. Doru a intrat cu paharul cu apă și i l-a întins Irinei.

— Ar trebui să te ridici în capul oaselor ca să bei, i-a spus fiică-sa și a dat să-l ajute.

Ilie s-a împins cu coatele și cu călcâiele în pat, s-a opintit și a reușit să stea oblic.

A întins mâinile după pahar și a văzut cum îi tremură. De la frică.

Fiică-sa i-a apropiat paharul de buze, iar el a luat câteva înghițituri.

— E mai bine acum?

A mișcat din pleoape că da.

Doru a trecut de cealaltă parte a patului, l-a cântărit din ochi pe taică-su și i-a spus:

— Gata, hai la soare! N-ai de ce să mai stai în casă. E cald afară, e bine, e aer, hai să ieșim. Am pus un scaun în curte, hai. Statul în pat nu-i bun. Ți-am adus halatul, aici ai saboții. Sorin și cu Tania au plecat, poate vin mai pe seară. Te-au salutat, dar nu i-ai auzit. Hai, sus, zău!

Ilie nu s-a împotrivit. A ieșit încet de sub așternut, s-a încălțat, i-a dat brațul stâng lui fi-su, apoi s-a ridicat. A îmbrăcat halatul pe care Irina i-l ținea, și-a strâns cordonul, a făcut un nod, apoi încă unul și, sprijinit de Doru, a ieșit din dormitor pe hol, apoi pe ușa de la intrarea în casă și, de acolo, afară, în curte. Încet, foarte încet.

— Altă viață! a exclamat fata.

Da, altă viață. A închis câteva clipe ochii. Lumina era puternică. A simțit cum i se umezesc pleoapele și și-a trecut mâneca dreaptă a halatului peste fiecare. Mirosea a iarbă și se auzeau mierlele.

A mers până în fața scaunului. Ar mai fi stat așa, în picioare, dar Doru i-a făcut semn să se așeze.

— E mai bine, nu? E mult mai bine! Hai, stai aici, o să strângem noi prin casă, ducem gunoiul, spălăm ce e de spălat. Dacă vrei ceva, ne strigi. Bine, tată? Bine?

Ilie i-a zâmbit fetei lui și a făcut semn că a înțeles. Apoi a lăsat capul pe spătarul scaunului și a tras aer în piept. A închis ochii și a mai tras o dată aer. Când i-a deschis, moartea i se așezase pe vârful nasului. Și-a chircit mâinile de spaimă și a deschis gura să strige. L-a auzit pe Doru, care era chiar lângă el:

— Ești în regulă?! Tată? Ești bine, domne, că ai albit în obraji...? Mă auzi?

Ilie a răspuns din gât:

— Hdah!

Brusc, a văzut cum moartea i se îndepărtează de față.

— Sunt bine, a spus cu curaj și nasul i s-a lungit. Sunt bine, sunt bine, bine, bine, bine.

Naufragiul din centrul orașului

— Ce caută barca asta în mijlocul orașului? l-a întrebat unul dintre cei doi gardieni publici.

— Va fi un magazin de cărți. Un anticariat, a răspuns Vlad Parzan și a scos, dintr-un buzunar al hainei, autorizația.

Cât s-au uitat gardienii pe ea, tânărul a fixat barca pe caldarâmul străzii pietonale Posada. Și-a primit hârtia înapoi, iar cei doi s-au cărat.

După câteva zile, barca plină de cărți a lui Vlad „naviga" în ziare, pe la televiziuni și devenise punct de atracție pentru locuitorii orașului. Cine nu făcea poze intra în vorbă cu anticarul și îl felicita pentru idee. El recunoștea că se inspirase, că văzuse o chestie asemănătoare undeva prin Danemarca, dar nu mai conta: dădea interviuri, zâmbea la camerele de filmat și către toți care voiau ceva de la el.

„Cărți de luat pe insule": asta scrisese, cu vopsea albastră, pe barca moștenită de la străbunică-su, pescar din Delta Dunării. Și sloganul avea efect, fiindcă oamenii nu plecau cu mâna goală. Chiar

dacă barca era ticsită, Vlad găsea cu ochii închiși fiecare titlu.

Însă cu adevărat formidabil era faptul că citise un vapor de cărți. Părea că știe totul despre autori mari sau mici, despre volume celebre ori necunoscute, despre edituri, ediții, prefețe, îngrijitori de ediții, traducători.

Barca lui intrase în circuitul turistic al orașului. Îl vizitase de câteva ori și primarul, cu care stătuse la taclale, își făcuse o mulțime de amici printre cititori și trecători, era simpatizat și admirat, îi mergea bine mica afacere.

În dimineața zilei de 3 septembrie, când a venit să-și deschidă anticariatul, Vlad a împietrit: barca îi era plină cu apă, iar cărțile se umflaseră ca niște gogoși. Gardianul care a scris procesul-verbal de constatare i-a șoptit, când l-a rugat să semneze în dreapta jos:

— Bine că nu i-au dat foc, domnu' Vlad!

Ramon sinucigașul

Lupta între inima și creierul lui Ramon se dădea cam la mijlocul distanței dintre ele, în gât. Dacă cineva i-ar fi privit cu atenție mărul lui Adam din beregată, ar fi rămas cu gura căscată: se mișca atât de repede în sus și-n jos, încât parcă ar fi fost viu.

Dar în casa lui Ramon n-aveau ce să caute curioșii, așa cum luptele n-au ce să caute în gât. Cu ochii în lacrimi, Ramon s-a ridicat brusc de pe canapea, a pus mâna pe triplu ștecher, a scos din el veioza, apoi l-a smuls cu putere din priza fixată în perete, a luat scaunul de lângă fereastră, s-a urcat pe el, a înfășurat un capăt al triplului de lustra cu trei brațe, a făcut un nod, celălalt capăt – cu ștecherul încă fierbinte din cauza efectului Joule – și l-a înfășurat de gât, a făcut vânt, cu tălpile goale, scaunului pe care se urcase, scaunul a căzut, iar peste scaun, cam după una-două secunde de atârnat și de zbătut, a căzut și Ramon, cu tot cu lustră.

Și-a dus mâinile instinctiv la grumaz, a simțit cum mărul lui Adam căuta disperat să treacă pe sub firul care îl sugruma, s-a ridicat în picioare,

încercând să slăbească strânsoarea cu degetele mari, a pornit spre bucătărie trăgând după el lustra, a scos horcăind dintr-un sertar un cuțit a cărui lamă a strecurat-o, paralel cu carotida, între gât și firul ce-l strângea, iar în timp ce lacrimile îi șiroiau din ochii roșii ca vișinele, mișca de cuțit în sus și în jos, așa cum se mișcase, în urmă cu câteva clipe, poate c-o viteză și mai mare, mărul. Lama a secționat cablul, iar tot sângele care se strânsese în capul lui Ramon a coborât brusc spre inimă, apoi s-a împrăștiat în corpul ce cântărea, în pijama, 124 de kilograme.

Bărbatul stătea în mijlocul bucătăriei cu cuțitul în mână, nemișcat, ca un samurai pregătit să-și facă *seppuku*. Burta i se rotunjise și mai mult, iar dacă și-ar fi înfipt lama în ea, ar fi zburat prin apartament. Doar că nu la asta se gândea el.

A privit cu luare aminte cuțitul, l-a apropiat încet de ochi, l-a depărtat, l-a mișcat puțin, iar când lumina becului din bucătărie i s-a reflectat din oțel direct în pupile, i-a dat drumul din mână. Un gest pe care-l vezi în toate filmele cu omucideri în legitimă apărare: ucigașul privește stupefiat instrumentul morții, se trezește, parcă, din coșmar, conștientizează ce-a făcut, după care îl aruncă. Cu mâinile, libere acum amândouă, Ramon a început să-și maseze gâtul înconjurat de o urmă roșie, pe care n-o vedea, dar de care parcă voia să scape imediat, fiindcă își mișca febril degetele și podurile

palmelor de-a lungul ei. A făcut asta câteva minute, continuu.

Apoi a deschis robinetul de la chiuvetă, a luat un pahar, a aşteptat ca apa să se reverse din el şi a băut. Mirosea a clor, deci era sigură. Ramon nu bea decât apă de la robinet, în şcoală fusese olimpic la chimie şi ştia prea bine pe ce se cade şi pe ce nu să pui gura.

Viaţa e ca o vacă: uneori dă cu copita tocmai când o mulgi. Te uiţi la lapte cum se strânge în găleată şi cum face spumă, iar deodată, poc!, te trezeşti cu una în cap. Diferenţa e că în viaţă nu poţi să dai cu bota ca în vacă. Şi nici nu poţi să-ţi cumperi alta, mai cuminte şi mai lăptoasă. Dacă nu-ţi place aşa cum e, te cari. N-ai chef să umbli cu capul spart, pui stop.

Vaca îl lovise pe Ramon de mai multe ori. La 11 ani, taică-su a scos din rădăcini, cu maşina pe care o conducea, un dud de la marginea şoselei ce lega periferia, unde locuiau, de centrul oraşului. Dudul a fost tăiat cu drujba de cei de la drumuri şi transportat pe bucăţi. Pe taică-su şi pe maică-sa i-au luat rudele şi le-au făcut o înmormântare plină de durere şi de coroane cu flori.

În ultimul an de liceu, Ramon a început să se îngraşe. Bunicii, care îl crescuseră, au crezut că sunt semnele maturizării şi ale traiului bun. Când a ajuns la 90 de kilograme, medicii au zis că sunt efectele diabetului. Imediat după absolvirea

facultății, a cumpărat un inel de logodnă. A dat avans la restaurant, a vorbit cu preotul pentru cununie, a luat plicuri pentru invitațiile la nuntă. A rămas cu banii dați, cu opt grame de aur și cu un teanc de plicuri netimbrate: aleasa inimii se răzgândise brusc. N-a mai întâlnit-o niciodată, căci puțini se mai întorc din Australia. Nici cu alte femei nu s-a văzut prea des Ramon, iar isprăvile lui bărbătești, câte fuseseră, nu erau de povestit. Când sari binișor de suta de kile și duci în tine un diabet, nu prea ai cu ce să te lauzi.

În ziua de Crăciun a lui 2008 i-a crăpat inima. Nu de tot, vreo trei centimetri. Salvare, spital, urgență, operație. Cardiologul i-a explicat că e consecința oboselii, a stresului, a lipsei de regim alimentar, a fumatului, cafelei, sedentarismului. L-a trimis acasă după Sfântul Ion și a stat în concediu medical 30 de zile. Când s-a întors la fabrica unde lucra ca inginer chimist, lumea nu vorbea decât de criză. Puțini au fost interesați de infarctul lui. Și pe bună dreptate: nu reprezenta un pericol pentru comunitate.

În aprilie au început primele disponibilizări. În mai, următoarele. Pe la mijlocul lui iulie, fabrica s-a închis. Toată lumea a plecat în șomaj. Îl enerva vorba asta, îi amintea de plecarea în vacanță. Unii dintre colegii lui s-au dus la sat, unde aveau pământ și câte-o coșmelie, câțiva s-au mai descurcat pe la stat, alții, pe la firmele la care aveau relații,

mulţi – acasă. Unde mai aveau copii, neveste, soţi, mame, socri, taţi. Bunicii lui Ramon muriseră de mult, cam la distanţă de jumătate de an unul de altul, aşa că singura vietate din apartament, în afara lui, era televizorul.

De dimineaţa până noaptea, cei doi stăteau faţă-n faţă. La început, Ramon nu prididea să butoneze telecomanda, să caute şi să scormonească în mărunţaiele celeilalte vietăţi. Până a găsit ce-a vrut. Şi s-a uitat la acel canal zile în şir. De cum se trezea şi până după miezul nopţii.

Într-o seară şi-a dat seama că vaca îl lingea pe cap. A pus mâna pe telecomandă şi a apăsat butonul roşu. Pentru totdeauna.

A început să iasă din casă. Prin jurul blocului, prin cartier, prin oraş. Odată, Ramon a văzut o coadă în stradă. A pornit încet spre ea şi a recunoscut, printre bărbaţii şi femeile care stăteau unii în spatele altora, un fost coleg.

— Ce faci aici? l-a întrebat.

— Joc la 6 din 49. E potul mare, aproape patru milioane de euro. Bagă şi tu, nu ştii de unde sare iepurele, i-a răspuns colegul.

A jucat o variantă simplă, şase numere, a aflat că extragerea era chiar a doua zi, duminică, şi că rezultatele vor fi în vitrina agenţiei luni, pe la 10. A pus biletul în haină, i-a urat noroc celuilalt şi a plecat.

Duminică a plouat toată ziua. A pus un scaun lângă fereastra din sufragerie și s-a uitat pe geam cum se înmulțesc bălțile și cum trecătorii încearcă să le ocolească și să se ascundă cât mai bine sub umbrele. Luni dimineața a pornit, încet, spre centru. În fața agenției loto și-a scos biletul din haină. S-a uitat la el și apoi în vitrină. Încă o dată. Numerele semănau. Da, avea 1, avea 33 și... 43. Mai ieșiseră 17, 38 și 47. Ale lui erau 16, 37 și 46. Deci: 1, 16, 33, 37, 43, 46. Nimerise trei. Celelalte trei erau chiar lângă numerele câștigătoare. Imediat lângă. Doar că mai mici. S-a uitat în geamul vitrinei și i s-a părut că vaca râdea de el. Că îi arăta dinții ei mari.

A strâns biletul în pumn și l-a aruncat. S-a întors acasă. A urcat încet scările, a intrat în apartament, a închis ușa și s-a așezat pe canapea. S-a uitat la peretele din fața lui minute în șir. A simțit cum i se umezesc ochii și cum mărul lui Adam începe să-i joace. Osul ăla ciudat de proeminent la un om atât de gras ca el.

Îl ustura pielea gâtului. Era transpirat și obosit. A intrat din bucătărie în sufragerie, a ocolit scaunul care stătea răsturnat și cu spătarul rupt și s-a întins pe canapea. În câteva minute a adormit. Când a deschis ochii, era întuneric. Și-a dus palma stângă la beregată și a stat așa câteva clipe. Apoi s-a ridicat și a bâjbâit cu mâna întinsă spre peretele din dreapta. A găsit întrerupătorul și a apăsat. O dată și încă o dată. Și-a amintit că lustra nu mai era pe

tavan. A întins cealaltă mână și a pipăit prin beznă până când a găsit. S-a așezat încet pe fotoliul din fața televizorului, a îndreptat spre el telecomanda și a apăsat pe buton.

Școlărița

Se gândise să-i ia flori, dar a renunțat în drum spre gară: n-o știa decât de pe Facebook, ar fi fost cam mult. Totuși, poate că un buchet ar fi avut efect.

Mai erau șapte minute și venea trenul.

În urmă cu vreo 20 de ani, după ce terminase armata, trăise o chestie tot cam așa, când o fată pe care o cunoscuse într-o tabără școlară urma să-l viziteze. Era dulcică, avea ochii rotunzi, negri și părul cârlionțat. A așteptat-o în gară, trenul a ajuns, dar n-a văzut-o pe creață. În schimb, venea spre el, cu pas mare, o pălugă urâțică, dar interesantă, care i-a zâmbit hotărâtă și l-a salutat veselă. Dumnezeule, corespondase, după tabăra aia, cu prietena ăleia dulci! Dar din acea confuzie a ieșit dezvirginat, căci urâțica n-a acceptat să bată drumul degeaba și a preluat, cu aplomb și mâini sigure, inițiativa.

Venea trenul. Se așezase la capătul peronului, spre ieșire. A văzut-o. Întâi a mustăcit puțin, apoi a simțit brusc cum inima începe să dea cu bum-bum-ul.

Avea două codițe, o rochiță verde, ce se oprea chiar deasupra genunchilor, niște ciorapi înalți, ca de școlăriță, pe umeri, un rucsăcel viu colorat, iar la piept... Ei bine, la piept strângea un ursuleț alb, de pluș. Fata avea un aer ca din altă lume, iar oamenii din gară simțeau asta, fiindcă se uitau după ea. Când a ajuns în fața lui Relu, i-a întins o mână lungă și subțire.

Două zile n-au ieșit din casă, s-au iubit încontinuu. Doar că ea chiar era ca o școlăriță, avea destule de învățat. Și voia să învețe. Așa că Relu i-a arătat tot ce știa. Când cunoștințele i-au ajuns la capăt, a intrat rapid pe YouTube și a căutat. Și s-au uitat la niște filmulețe XXX și s-au drăgălit, el aproape înnebunit, ea puțin obosită.

Într-o pauză, pe când căuta ceva și mai și, Relu a observat, într-un film interzis celor până în 18 ani, un ursuleț alb ce stătea în colțul unui pat, apoi a văzut, pe scaunul de alături, un rucsăcel foarte colorat și a zărit-o pe școlărița ce tocmai ațipise lângă el cum se juca extaziată cu *pistoalele* a doi cowboy pe care, probabil, indienii îi lăsaseră goi pușcă, însă cu pălăriile pe cap.

Frica și hoțul

Lui Stănilă nu îi era frică de moarte, dar îi era groază de hoți, deși trecuse printr-un război, printr-un prizonierat de patru ani la ruși, o colectivizare, o deportare de șase ani în Bărăgan, o foamete în care și-a pierdut nevasta și fata cea mică, printr-o inundație din care l-a salvat o minune, dar care l-a lăsat doar cu ce avea pe el, prin două operații la rinichi, în urma cărora a rămas numai cu cel stâng, printr-o – adunate toate și făcută suma – viață de câine jupuit de viu și lepădat la marginea pădurii.

La cei 87 de ani ai săi, Stănilă se pișa pe ea de moarte și-o flegma fix în bot, însă, dacă auzea un zgomot ciudat prin casă, sărea de unde era și punea mâna pe cuțitul cu care tăia porcii de Crăciun și mieii de Paște.

Oamenii râdeau de frica lui – cine ar fi avut curajul să intre neanunțat în curtea unuia care înjunghiase o cireadă de vite, vreo trei de porci, tot atâtea turme de oi și miei și care luase gâtul la mii și mii de orătănii? Râdeau, dar își scoteau pălăria în fața lui, cel care o luase de la capăt de câteva

ori în viaţă şi ajunsese, încă în putere, la aşa o vârstă.

Bătrânul a fost găsit rece în podul casei, întins pe spate, cu o mână încleştată pe un fus. Procuroarea de caz a audiat vecini, rude, copii, babe şi moşi, pe unii şi de cinci ori, s-a uitat cu lupa pe la uşile casei, pe la ferestre, a dat cu prafuri şi a luat amprente, a făcut zeci de poze, a venit şi cu nişte poliţişti, apoi cu un domn înalt, cu părul alb, ca o coamă de leu, a măsurat cu ruleta, iar a pozat, a notat într-un caiet, a tot pus întrebări şi n-a acceptat că pe un om ca Stănilă Nicolae l-ar fi putut speria de moarte un şobolan, un dihor sau vreo năpârcă.

Aşa că luni în şir a căutat şi a tot căutat hoţul, până când şeful ei a ameninţat-o că o suspendă dacă nu închide dracului dosarul ăla.

Coroana cu flori

Era un zdrahon ce părea că merge la luptă, cu un scut de flori albe în mâna dreaptă. Îmbrăcat în costum negru, cu părul dat pe spate și uns cu ulei, a traversat piața și a ajuns în parcare. M-am luat după el. A așezat coroana în portbagajul unui BMW mare, negru mat, fioros, cu spoilere și cu numere provizorii, apoi a urcat la volan și a pornit. Am urcat în mașina mea și l-am urmat. Bănuiam încotro merge, mai ales că era aproape 1, ora înmormântărilor. Și a infernului pentru șoferi.

El a avut noroc și a parcat din prima, eu a trebuit să bobinez în jurul cimitirului vreo zece minute până să prind un loc. Noroc că morții nu se grăbesc. Am ajuns la capelă și l-am reperat. Stătea separat de grupul ce înconjura sicriul. „Florin-Claudiu Stark – 46 de ani." Săracu', tânăr.

Omul meu a sprijinit coroana de o cruce și și-a aprins o țigară. Ba nu: un trabuc! Învăluit în fum, a atras și mai multe priviri. Nu-i păsa. Și-a aranjat cravata, apoi a potrivit două flori ce ieșiseră din coroană. Și-a făcut cruce în același timp cu cei din

preajma mortului. A scuturat scrumul, atent să nu-i cadă pe pantofi. Apoi, când preotul a terminat slujba, iar cioclii au ridicat sicriul şi au pornit cu el spre groapă, s-a pus în mişcare.

M-am amestecat în cortegiu, fără să-l scap din ochi. Venea agale cu coroana în mână şi cu ce mai rămăsese din trabuc în gură. După ce mortul a fost coborât în groapă, iar cei prezenţi au aruncat pământ peste coşciug, şi-au făcut cruci şi au plecat, m-am aşezat pe o bancă din apropiere. Doar doi ciocli mai rămăseseră şi strângeau cazmalele, lopeţile şi frânghia.

Bărbatul în negru a venit agale spre crucea proaspătă, s-a oprit în faţa ei, s-a uitat câteva clipe şi, în timp ce punea peste mormânt coroana aia uriaşă, şi-a mai făcut o cruce şi a zis, cu voce tărăgănată, ca de rugăciune:

— Ca o domnişoară ai trăit, ca o domnişoară ai murit, aşa că flori ţi-am adus, nenorocitule!

Cea care stă întotdeauna

Ștergătoarele cârâiau precum ciorile și se agitau pe parbriz ca să facă față ploii. Degeaba, se rupsese cerul. Romi era cu amândouă mâinile pe volan și se binocla la stopurile mașinii din față. Ba se aprindeau, ba se stingeau. Ca niște semnalizatoare. Așa-i în aglomerație. Fiindcă tot românul își scoate mașina când plouă. Și când e soare. Zăpadă. Vânt. Grindină. Lună plină. Eclipsă.

Când s-a apropiat de intersecția cu Soculuí, i-a atras atenția o tipă care aștepta la semafor. Avea o umbrelă ce o proteja vag de ploaia torențială. Era o frumoasă femeie fleașcă. Ajuns în dreptul ei, Romi a frânat și i-a făcut semn să treacă. Ea i-a arătat: era roșu. El a insistat: se oprise tocmai ca să o lase. Ea a dat din cap a mulțumire și i-a arătat încă o dată semaforul. „Asta-i bună!", a gândit Romi. Tocmai trecuseră trei inși pe acolo, în fugă. Pe roșu. Cine naiba stă, pe nenorocirea asta, la semafor? Nici pe străzi nu vezi oameni, dar la...

Claxonat de cei din spate, Romi a pornit, însă a semnalizat dreapta. Și imediat după intersecție a

oprit, cu avariile aprinse. A întors capul şi a văzut cum femeia a trecut când s-a făcut verde pentru pietoni. A ajuns pe partea cealaltă a străzii şi s-a oprit din nou. La celălalt semafor. Nu era nicio maşină pe Soculuí, putea să treacă fără probleme. Dar ea aştepta. De ce naiba stătea? Nimeni pe lumea asta, pe o ploaie ca asta, nu stă!

S-a schimbat culoarea şi a trecut. Cu un mers măsurat, calm, dar hotărât. Un mers de doamnă. Când s-a apropiat de maşină, Romi a deschis geamul din dreapta şi i-a zis:

— Nu vreţi să vă duc? Toarnă...

Femeia a întors capul spre el şi i-a spus:

— Sunteţi amabil, dar nu se face să urci în maşina unui necunoscut. Şi mulţumesc că m-aţi invitat să trec, mai înainte...

Romi a dat să mai spună ceva, însă femeia şi-a continuat drumul.

Toată săptămâna s-a gândit la ea. Şi la cât de tâmpit a fost că n-a insistat. Că nu s-a dat jos din maşină şi că i-a vorbit ca un golan, pe geam. Dar atunci n-a vrut decât să o ajute. Atât. Totuşi, a fost un mare prost. Unul care sâmbătă după-masa, în drum spre Auchan, era să facă accident: a văzut-o. Şi cât pe-aci să intre în ăla din faţă, care a încetinit brusc, fiindcă şi el a văzut-o. În intersecţie, în uniformă, cu chipiul pe cap, cu mănuşi albe şi cu fluierul în gură, dirija circulaţia.

În mijlocul câmpului

I-am smuls poșeta din mâna care i se încleștase pe curea, am deschis-o cu o smucitură și am început să caut la repezeală prin ea. M-am înțepat sub unghie, am scos instinctiv mâna din poșetă, mi-am băgat degetul plin de sânge în gură, preț de patru-cinci secunde, apoi am continuat să caut. O perie de păr, un rimel, o sticlă cu oja, forfecuța în care mă înțepasem, portofelul, o oglindă... Oglinda! M-am aruncat în genunchi și i-am așezat-o sub nas. Nu se aburea. Am șters-o de pantaloni și i-am așezat-o mai aproape de nări. Nu se aburea, iar dacă nu se aburea însemna că nu respira, iar dacă nu respira însemna că a crăpat, iar dacă a crăpat, stăteam lângă o moartă care căzuse ca secerată la 30 de metri în fața mea.

Era lividă, venele îi dispăruseră de pe mâini, iar buzele îi erau albe și lipite între ele. Mi-am rotit capul să văd dacă e cineva, m-am ridicat în picioare și m-am învârtit o dată și jumătate. Nimeni. Din tren coborâserăm patru persoane. Eu și cu ea, care am pornit spre sat, și doi bărbați, care au rămas

în gară. Eu mergeam mai încet, ea mai repede, însă cu paşi mai mărunţi. Eu, în spatele ei, la vreo 30-40 de metri distanţă, pe care ea o măsura, din când în când, cu privirea. Iar după ce termina, mă măsura şi pe mine. De vreo cinci-şase ori a întors capul. Ultima dată chiar i-am zâmbit, ca să-i dau încredere şi s-o liniştesc. Sau fiindcă mi-a venit să râd de frica ei prosteasc㠄

Nu se vedea nimeni nici spre sat, nici spre gară. Eu, în mijlocul câmpului şi cam la mijlocul drumului. Fix în soare. Aş fi strigat degeaba, nu se vedea niciun om. M-am pus în genunchi, lângă capul femeii. Să-i fac umbră, dar şi să-i deschid un ochi. Alb. Fără pupilă. I-am luat mâna dreaptă şi i-am căutat pulsul. Sângele continua să-mi curgă de sub unghie, mă pătasem pe pantaloni şi pe cămaşă. Bluza femeii avea şi ea câteva pete, care se absorbiseră în textură şi se împrăştiaseră ca nişte rădăcini de bonsai. N-avea puls.

Ce fac? Ar fi trebuit să merg fie spre gară, fie spre sat. Care era mai aproape? Nu, în sat trebuia să merg! Dar cum s-o las în mijlocul drumului? Dacă o mânca vreun animal? Ce să fac? Mă ridicasem în picioare, cu arătătorul în gură, încercând să opresc hemoragia. Nimeni, cât vedeai cu ochii. A naibii forfecuţă, îmi găurise degetul, iar sângele nu se oprea. S-o iau în spinare? Era mai grea decât mine. Abia dacă aş fi putut s-o târăsc. S-o trag de mână, aşa, prin praf şi gropane. Vreo doi kilometri.

Ar fi zis lumea că eu am omorât-o. Mai ales că sângele meu era pe ea. Drace! Chiar! Nu, nu, nu era a bună.

Cum de picase așa, din senin? Infarct, comoție? O să se stabilească la autopsie. Dar dacă s-a apărat? S-a apărat cu forfecuța. De ce nu? În disperare, te aperi cu orice. În mijlocul câmpului, am sărit pe ea... Cum naiba?! Uite-o cum arată! La viol nu contează. Să-i fur poșeta! Exact, am vrut să-i fur poșeta.

Săraca, se învinețise. Amprentele mele erau pe portofelul ei. Pe poșeta ei. Pe față, pe mână. Drace, drace, drace! Dacă am vrut să o salvez, ce am căutat în poșeta ei? Trusa de prim-ajutor? Tubul de oxigen?

Am simțit că mă lasă genunchii. În fond, eram primul și singurul suspect de moartea femeii. Dumnezeu o luase, iar eu trebuia să dau cu subsemnatul. Nici nu mai aveam cum s-o las acolo și să plec, atunci chiar ar fi fost grav. Sânge, amprente, mijlocul câmpului... N-avea mai mult de 60 de ani. Vreo 55, probabil.

Ce fac? Eram lac de sudoare, soarele ardea, mi se făcuse sete, probabil și de la sângele pe care îl tot sugeam din deget. Cum mă-sa nu se oprea? Ce ghinion! Dacă aș fi târât-o până la calea ferată și aș fi pus-o între șine? Ar fi trebuit să-i dau bluza jos, bluza cu pete din sângele meu. Ar fi trecut trenul peste și... cam asta ar fi fost. Câți nu se

sinucid aşa? Dacă oprea trenul? Era linie dreaptă, se vedea. Nu oprea. Trenurile nu opresc nici la vii, fiindcă pot deraia. Şi în loc să moară unul, mor o mulţime. Dar dacă mecanicul totuşi oprea? Dacă era vreun marfar sau vreun personal? Astea abia merg, nu-i mare lucru să pui frână.

În ce intrasem! Nu, nu, mergeam în sat, povesteam ce s-a întâmplat şi să cerceteze, dacă nu mă credeau. Era culmea! Eram plin de sânge, ea cu sângele meu pe haine, şi explicam cum a căzut din senin, fulgerată. A murit şi dup-aia s-a umplut de sânge, fiindcă am vrut s-o salvez. Cine mă credea? Dracu'! S-o îngrop. Fac o groapă şi-o bag în ea. Ce cretin puteam să fiu! Dacă săpam cu mâinile până a doua zi, şi tot nu făceam nimic. Pământul era ca betonul. Să fac gropi mai mici şi să o tai. Cu forfecuţa? Cu dinţii? Eram un cretin care se uita la ştiri de căcat, la ziare de căcat! Cum s-o tranşez? Doamne-fereşte! Cum să-mi treacă aşa ceva prin minte?!

Oare cum o cheamă? Am luat portofelul de pe jos, l-am deschis şi am căutat în el. Ceva bani, un bilet de tren, o iconiţă de carton şi-atât. Niciun act. N-avea niciun act. Nici eu n-aveam. Nu umblu cu buletinul la mine, fiindcă l-am mai pierdut de două ori şi m-am jurat să îl ţin acasă. Şi ce spun dacă mă duc în sat, la poliţist? „Ştiţi, pe mine mă cheamă aşa, a murit una, e-n câmp. Are nişte sânge pe ea, că am fost băiat bun şi-am vrut să-i dau primul

ajutor, dar m-am înțepat la deget. Dar ea n-are nicio rană, sângele e de la mine, nu i-am făcut nimic, a murit din senin." Cine mă credea, cine?

Îi dădeam bluza jos, o băgam în poșetă, puneam portofelul și alea în poșetă și o tuleam peste câmp. Dar dacă mă întâlneam cu careva și mă vedea cu o poșetă de damă?

Curgea apa pe mine și mi-era sete. Cum pizda mă-sii murise asta? Cum? Și de ce lângă mine? Tâmpiții ăia de ce-au rămas în gară, dacă tot veniseră pân-acolo cu trenul? Ce-așteptau? Ce tren așteptau? La 27 de ani, aveam toate șansele să înfund pușcăria. Dădeam de un judecător dement și ăla eram. „Nu, domn' judecător, i-am pus oglinda sub nas să văd dacă mai respiră..." „Inculpat, câte grade erau afară?" „40, domn' judecător." „Cum să se aburească oglinda la 40 de grade, inculpat, vezi că minți!" „Nu mint, domn' judecător, am vrut s-o ajut." „Și ea ți-a băgat foarfeca în mână, c-ai vrut s-o ajuți!" „Nu, eu mi-am băgat-o, în deget, din neatenție." Cine mă credea? Cine, cine, cine?

M-am uitat la femeia care stătea întinsă. Nu știam ce să fac, încotro să o iau. I-am tras un picior în tălpi, iar burta și țâțele ei au făcut două valuri. M-am așezat în genunchi și am privit-o. Picăturile de transpirație mi se scurgeau pe bărbie și cădeau în praful drumului. Simțeam cum mă scurg odată cu ele. M-am gândit că, dacă hemoragia mea nu încetează, cine va trece pe acolo o să găsească doi

morți. Unul lângă altul. Dacă nu cumva o să ne mănânce câinii și șoarecii. Șoarecii de câmp, care, din cauza secetei, nu mai haliseră probabil nimic de câteva săptămâni și care ne vor ronți rapid, până la oase.

Sângele nu mi se oprise, dar nu-mi mai păsa. Știam că buricele degetelor au o vascularizare puternică, dar nu că am hemofilie. Probabil că asta era singura explicație. Mă uitam la fața rotundă a femeii, care se încheia la partea de jos cu gușă. Avea părul scurt și ondulat, probabil făcut permanent. Ca o oaie arăta. În urechi, două toarte de aur. Puțină mustață. Și-o aluniță. M-am ciucit lângă ea și i-am tras o palmă peste față. Pleoapele i s-au zbătut puțin și a holbat, brusc, niște ochi uriași. Am țâșnit speriat în picioare. Și-a dus mâna la falcă, s-a sprijinit într-un cot și a mormăit:

— De ce dai?

— Am crezut că ați murit...

— Cum să mor?

Locul nefiresc al inimii

— Inima nu doare, mi-a spus Maria, iar eu am scuipat-o-n ochi.

Am așteptat să-mi tragă o palmă, să mă înjure, să se care. Și-a dus mâna la față, și-a privit degetele pe care era flegma mea, și-a aplecat încet capul spre pământ, ca și cum s-ar fi rușinat, m-a fixat cu privirea pe sub sprâncene și, brusc, mi-a băgat un genunchi în coaie.

— Aici e inima ta și aici doare, mi-a strecurat în timp ce mă prăbușeam.

Jos, i-am văzut călcâiele și leucoplastul lipit pe fiecare dintre ele. Se întorsese cu spatele la mine.

Durerea din vintre mi-a urcat rapid spre stomac și mi l-a împins în gât. Mănânc puțin dimineața, deseori nimic, dar beau multă cafea, peste o jumătate de litru. Am vomitat maro-deschis. Am încercat să o fac cât mai departe de mine, dar, cum eram în genunchi și la limita leșinului, n-am reușit. Mi-am umplut cămașa și pantalonii.

Transpiram și mă durea cumplit. Atât de tare, încât aș fi vrut să țâșnesc din carcasa mea de carne.

Am stat cu ochii închişi, fiindcă simţeam că-mi explodează. Da, chiar îţi ies ochii din cap. După câteva clipe i-am deschis, am încercat să mă ridic, dar parcă n-aveam picioare. Stăteam în patru labe şi nu mă puteam mişca. Încercam să mă înfurii. Furia mi-a dat întotdeauna o energie formidabilă şi o forţă pe care, altfel, n-aş fi fost în stare să o dezvolt. Când sunt furios, pot să fac orice.

Doar că atunci abia respiram. Iar ca să te înfurii îţi trebuie aer. Mult aer, să năvălească în creier, să îl irige serios şi să îl pună sub tensiune. De sus, din cap, tensiunea coboară iute până la ultimul capilar, până la ultima celulă, le activează pe toate, le încarcă, iar atunci chiar poţi face ce vrei.

Voiam să mă ridic şi să o omor pe Maria. Dar, înainte de asta, să o descalţ şi să lovesc cu şpiţul pantofului în leucoplastul ce îi proteja carnea vie a bătăturilor. Să o toc acolo, scurt şi des, cu vârful. Să chiţăie de durere.

Abia respiram. Abia mă ţineam în patru labe. Iar din poziţia aia nu poţi omorî pe nimeni. Ba chiar te poţi pişa pe tine. Am simţit că trebuia să mă uşurez imediat, că nu mă mai puteam ţine. Am căutat privirea Mariei. Ea era la vreo trei metri distanţă, îşi aprinsese o ţigară şi mă privea.

— Cam aşa ar trebui să stai tu, fiindcă animalele ca tine aşa stau, exact aşa, mi-a spus, după ce a suflat fumul în direcţia mea.

Dintr-o săritură m-aș fi putut înfige cu capul în plexul ei, iar cu mâinile i-aș fi secerat cracii. Apoi aș fi izbit-o cu capul de pământ. Dacă aș fi avut măcar un dram de vlagă, cât să mă ridic. O puteam strânge de gât, nu era nevoie să o iau cu asalt. Trebuia să o strâng de gât. Demult.

Deodată, ușa casei s-a deschis, iar Alexandru, care a dat să iasă, a rămas ca un tablou în rama lui. S-a uitat spre noi și a zis:

— Mamă, iarăși fumezi?! Ai promis că te lași de tot! Tată, ce faci acolo, de ce stai așa? Ce-i cu tine?... Oamenilor...?

— Nu-i nimic. Taică-tu vrea să cumpere un câine și încerca să mă convingă. N-am vrut să aud și, fiindcă a tot insistat, m-am enervat: câine ne trebuie nouă acum? De-asta mi-am aprins ultima țigară din viața mea, jur! Dar gata, m-a convins. Vom avea un câine mare, frumos, de curte, ia uite-acolo, ia uite la taică-tu, așa de mare...

Lozul cel mic

Aerul are un miros stricat. Și asta pentru că timpul împute lucrurile peste care trece. Pe vremuri, doar în cimitir mirosea așa. Zilnic mergeam pe acolo, pe o scurtătură ce tăia orașul în două. Câștigam mai bine de un sfert de oră. În cimitir mirosea amestecat, a busuioc, a ceară și a mortăciune.

La ambele intrări, la cea oficială și la cea din gard, stăteau, de dimineața până seara, două vânzătoare de loz în plic, care aveau lipite pe mesele lor rabatabile două benzi pe care scria același lucru, cu litere mari, galbene: „Lozul e mic, câștigul e mare!".

Pe atunci, lozurile costau 3, 6, 10 și 25 de lei. Lumea le cumpăra pe cele de 3 și de 6, dar șanse la un câștig mai serios aveai cu lozurile mai scumpe. N-am avut niciodată noroc la bani nemunciți. Nici pe stradă nu îi găseam, ca unii.

Pe vremuri, când copiii dădeau de un ban, îl scuipau de trei ori, își puneau o dorință și îl aruncau peste cap. Totuși, de vreo două ori am câștigat

și eu la loz în plic. Norocul la bani nu-i bun, aduce ghinioane.

Îmi amintesc ce nebunie a fost în oraș la moartea fostului prim-secretar Trancă. Atunci când a murit, nu mai era în funcție de patru ani pentru că fugise fi-su în Africa de Sud, exact după ce terminase facultatea. Cei de la partid, ca să nu-l dea afară, l-au pensionat. Cam după patru ani, din cauza lui fi-su, probabil, fiindcă era singurul lui copil, Trancă a făcut ceva la pancreas și s-a dus.

Jumătate din oraș a fost la înmormântare, lumea îl iubise. Îi ajutase pe toți și cu butelii, și cu apartamente, și cu locuri de muncă, și cu o vorbă bună. Făcuse două parcuri, lărgise intrările în oraș, mutase groapa de gunoi. Tot pe vremea lui se construise fântâna arteziană din centru și se înălțase hotelul Dunărea, cu 12 etaje. Trancă ținea cu omul sărac. Mergea pe la magazine și îi punea pe gestionari să scoată marfa de sub tejghea și să o vândă de față cu el.

A murit încă tânăr, săracu'. Fi-su, care a venit la înmormântare și care era deja cetățean sud-african, a ținut morțiș să fie respectat tot ritualul bisericesc. Nu am văzut niciodată atâta lume la un mort. În față era un camion plin cu coroane. Cea mai frumoasă și cea mai mare era o coroană de cale, cu două benzi negre pe care scria cu litere aurii: „D-zeu să te odihnească în pace / Tov. Petculescu

Marin". Petculescu era secretar cu propaganda și fusese numit în funcție de Trancă.

Convoiul a trecut prin centru, pe la arteziană, pe la Județeana de partid, pe la hotel, iar oamenii se buluceau la ferestre și în fața blocurilor. Îl iubiseră mult, fiindcă făcuse multe. De câte ori se oprea mașina mortuară, copiii năvăleau la stânga și la dreapta ei, că se aruncau bani, după ce popii citeau. Și se arunca numai cu monede de 5 lei, ușoare, din aluminiu, ca pe vremuri. Ploua cu bani, nu pot să uit! Copilul lui Trancă ajunsese mare în Africa, avea afacerile lui, care-i zbârnâiau.

La intrarea în cimitir, s-a dus la vânzătoarea de lozuri și a cumpărat două pungi. Într-una erau lozuri de 10 lei, în cealaltă de 25. Două pungi întregi, sigilate. Iar după ce preoții i-au citit lui taică-su, africanu' a pus doi băieți să arunce lozurile peste decedat. A fost ceva de nedescris, nu mai pomenise nimeni așa ceva, lumea s-a călcat în picioare să prindă un loz. Chiar și foștii tovarăși ai lui Trancă s-au aplecat după ele. Și azi mi se face pielea de găină când mă gândesc, dar omul ăla a meritat, fusese un domn.

După ce s-a intrat în cimitir, a început nebunia, când sora unuia de la Pionieri a țipat și a leșinat. Câștigase o Dacie și, de emoție, era să moară acolo. Un militar a câștigat 10.000 de lei. Un țigănuș și adjunctul de la UTC au câștigat câte 5.000 de lei, iar șoferul de la inspectoratul școlar, 1.000.

A fost bucurie la moartea lui Trancă. De parcă n-ajunsese cât bine făcuse omul ăla toată viața lui, continua să facă bine și după moarte. Fi-su era ca gheața, nu i se mișca niciun mușchi. Nici nu știu dacă l-am văzut clipind măcar. Oamenii își arătau unii altora lozurile și își făceau cruci. Mulți câștigaseră, nu sume mari, dar oricum. Vorba unuia: norocu' mortului. Eu n-am prins niciun loz, eram mai în spate. Dar nici nu cred că m-aș fi aplecat, poate doar dacă îmi cădea la picioare.

După ce l-au băgat pe Trancă în groapă, iar rudele au aruncat peste sicriu cu flori și pământ, oamenii s-au întors în centru: cei care câștigaseră făceau cinste celorlalți. Sora ăluia de la Pionieri a promis o bere la toată lumea.

Parcă altfel erau oamenii pe atunci, mai buni, mai cu inimă, mai generoși. Nu m-am întors în centru, ci am ieșit pe cealaltă parte a cimitirului, prin gard. Mi-am cumpărat un loz cu 3 lei. Am câștigat tot 3 lei, dar nu mi-am forțat norocul și i-am cerut vânzătoarei să-mi dea banii.

Ghimbir-ghimbir

Totul a pornit de la ceai. Ea a vrut să-i facă o surpriză. Doar că el, după ce a sorbit lung din surpriză, a înjurat-o brusc, tare, din toată inima. Fiindcă până și ea îi luase foc, nu doar gura, gâtul, stomacul și ochii. A simțit cum inima îi azvârle, pe beregata cuprinsă de flăcări, apoi pe limba incendiată, o înjurătură dublă, cu trei verbe incluse, cu o rază lungă de acțiune, ce o viza în primă instanță pe ea, apoi pe mama ei și la final întregul lor neam.

Nu i-l făcuse nici de lavandă, nici de tei, nici de busuioc, nici de coacăze cu scorțișoară, nici de sunătoare cu lămâie, nici de fructe de pădure, nici de piersici cu mentă, ci de ghimbir. Ghimbir-ghimbir, rădăcină din piață, de la țărani, nu plic de la naturiști.

Ghimbirul scoate cel mai repede răceala, iar dacă e concentrat, dacă e iute, cum trebuie să fie, e suficientă o cană fierbinte de ceai ca dimineața să stai pe picioarele tale. Știa asta de la maică-sa, din

copilărie, când și ei îi dăduseră lacrimile și i se aprinseseră mațele de atâtea și-atâtea ori. Dar tot de atâtea ori scăpase de boală. De asta i-l făcuse din ghimbir, să-l ajute, să-l vindece, să-i fie bine. Se și mirase cum de nu simțise mirosul, toată casa era parfumată. Cum nu-și dăduse seama?

Dar el avea nasul înfundat, era cobză. Și nu suporta să stea lat, fără vlagă, ca un burete îmbibat cu muci. De dimineață era așa, iar starea aia îi alimenta un fel de furie, de nervi, de răutate. Nu mai fusese niciodată într-un așa hal, el, un urs de aproape doi metri. Cum să stea lat, năclăit de sudoare, abia respirând? Iar ea refuza să creadă ce auzise din gura lui. Refuza.

Închisă în baie, plângea în hohote și nu voia să accepte că, după ce opt seri la rând, chiar după nunta lor, îi făcuse câte un ceiuț îndulcit cu miere, de lavandă, de tei, de busuioc, de coacăze cu scorțișoară, de sunătoare cu lămâie, de fructe de pădure, de piersici cu mentă, ca să îl relaxeze, să doarmă mai bine, să fie odihnit a doua zi, acum, când încercase să-l înzdrăvenească, când pusese atâta dragoste în licoarea asta miraculoasă, când avusese grijă să i-l și răcească puțin, ca să nu se ardă, când nu uitase să adauge și puțină poliflora, că-i o minunăție, pe care a amestecat-o bine-bine, ca să se dizolve, el s-a

găsit să o înjure. Acum? La opt zile de la nuntă? După opt zile, mă?! Păi, futu-ți morții mamii tale de porc gras și impotent, de îmbuibat fără pic de suflet, nu pun eu mâna pe ceva și te spintec, mă, nenorocitule?!

Niciodată nu!

Când a împlinit 40 de ani, Eugen Stoica era deja vedeta unui oraș cu aproape 300.000 de locuitori. Redactor-șef la unul dintre cele trei ziare din urbe, moderator al unei emisiuni despre actualitate, difuzată vineri seara, în prime-time, de singura televiziune locală, autor a trei cărți de proză bine scrise și bine primite de critică și de cititori, lector la Facultatea de Jurnalistică, membru fondator al câtorva fundații și asociații cu diferite profiluri și membru în comitetele de conducere ale altora, Eugen era la fel de cunoscut în orașul său ca primarul. Care, când ziaristul a împlinit cele patru decenii de viață, se afla la jumătatea celui de-al doilea mandat, fapt ce nu l-a împiedicat să vină, alături de majoritatea notabilităților locale, la sărbătorirea, într-un restaurant spațios, a omului de televiziune.

Prietenii și admiratorii lui Eugen Stoica au organizat o petrecere pe măsura celebrității acestuia: opulentă, dar nu sfidătoare, selectă, însă lipsită de snobism. A fost o seară minunată, despre care chiar

şi cele două ziare concurente au scris, în paginile destinate mondenităţilor, completându-şi textele cu fotografia sărbătoritului.

Moderatorul talk-show-ului *Niciodată nu!* era atât de popular, încât primise câteva oferte să intre în politică; nu oricum, ci direct pe listele de candidaţi la parlament; şi nu oriunde, ci pe poziţii eligibile. Cu şarmul, naturaleţea şi inteligenţa ce-l făcuseră atât de iubit, a refuzat, rând pe rând, toate partidele. Dar nicicând nu a refuzat invitaţia să vorbească despre cărţile confraţilor sau despre expoziţiile unor artişti plastici, să modereze o masă rotundă sau un colocviu, să participe la diverse întâlniri. Avea o disponibilitate funciară, dar se şi simţea obligat să dea curs feluritelor invitaţii ce-i veneau de la instituţii, asociaţii, firme, particulari, prieteni. Şi plătea preţul: timpul îi aluneca printre degete spre încheietura mâinii, acolo unde un ceas de inox i-l măcina cu viteză.

Soţia şi fiul său de patru ani îl vedeau din când în când, seara. Şi la televizor. Eugen ştia că viaţa lui era ca o pâlnie, că fusese prins în vârtejul ei – îi plăcea metafora asta, era a unui prieten filosof pe care îl admira şi pe care îl invitase de câteva ori în emisiunea sa –, dar „efectul de pâlnie" îi dădea şi o stare euforică. Îşi propusese de sute de ori să o lase mai moale, să refuze, să nu se mai înhame la tot felul de proiecte din care n-avea de câştigat

decât timpi morți, împănați, în cel mai bun caz, cu mulțumiri sufletești.

Însă în fiecare zi o lua de la capăt, iar ubicuitatea îi era răsplătită de necunoscuții care îl opreau pe stradă să îi strângă mâna, de epistolele pline de ditirambi, de telefoane de felicitare, de capetele femeilor frumoase ce se întorceau după el, de venituri financiare care îi asigurau un trai bun.

„Sunteți tânăr, de asta le puteți face pe toate" era explicația pe care i-o dădeau chiar cei care-l întrebau cum de poate atâtea. Își degusta gloria fără zgomot, nu făcea caz de ea și nu abuza de renumele său decât în situații extreme. Care, de obicei, apăreau în intersecții sau la treceri de pietoni, îmbrăcate în uniforma agenților de circulație.

Unul dintre secretele succesului carierei lui Eugen Stoica era un Volkswagen Golf, pe care teleastul îl conducea ca la raliu. Asta pentru că viața lui mergea contracronometru, iar pe de altă parte pentru că venele și arterele sale transportau cantități mari de adrenalină. Niciunul dintre cele câteva zeci de mii de telespectatori n-ar fi intuit că eleganța, cumpătarea și detașarea cu care Eugen Stoica conducea *Niciodată nu!* se transformau, la volan, în nervozitate și nerăbdare. Așa că nu de puține ori intra în contact cu poliția rutieră pentru exces de viteză, neacordări de prioritate, depășiri pe linie continuă, nerespectarea culorii roșu a semaforului, staționări interzise. Majoritatea polițiștilor îl cunoșteau și îi

sugerau „să nu se mai repete", dar avusese şi întâlniri de gradul III, cum îi plăcea să le numească atunci când povestea cu prietenii, toate cu subofiţeri care ori n-aveau televizor, ori erau de serviciu în fiecare vineri seara, ori nu citeau ziarul unde conducătorul auto Stoica Eugen era şef. Şi atunci trebuia să-şi îngroaşe vocea sau să-şi folosească telefonul mobil pentru a apela pe unul sau pe altul dintre capii poliţiei.

Odată a fost oprit de un agent în centrul oraşului, chiar în faţa bisericii unde se cununase şi unde ţinuse pirostriile câtorva perechi de fini. A coborât din maşină – era într-o miercuri şi purta un costum gri, la care asortase o cravată bordo –, s-a îndreptat spre poliţistul care îl aştepta, dirijând circulaţia, chiar pe dubla linie continuă din mijlocul străzii şi l-a întrebat aproape zâmbind, dar ferm:

— Domnule, îl ştiţi pe jurnalistul Eugen Stoica?

Răspunsul a venit instantaneu:

— Da!

— Eu sunt, a spus el, după care s-a întors la maşină, a urcat şi a pornit calm din loc.

— Iar ăla a rămas interzis în mijlocul drumului şi m-a condus cu privirea câteva sute de metri, până am luat curba. L-am văzut în oglindă, povestea, amuzat, la un pahar.

Însă, la câteva luni după ce împlinise cei 40 de ani, a suferit, din cauza celor 126 de kilometri la oră pe care îi arăta vitezometrul, un accident rutier.

A scăpat cu viață, dar fără ochiul drept. Și cum patronii postului de televiziune la care lucra nu văzuseră niciodată pe alte canale TV, naționale sau internaționale, un moderator mutilat, i-au mulțumit pentru colaborare și i-au găsit un înlocuitor.

Un timp, oamenii l-au mai oprit pe stradă să-l întrebe cum se întâmplase sau să-l compătimească. Apoi nu l-au mai deranjat. Din jenă sau din orgoliu, nici el nu s-a mai afișat la sindrofiile unde încă primea invitații. Apoi, invitațiile s-au rărit.

Peste opt zile va împlini 50 de ani. Și-a amintit asta în timp ce parcurgea în diagonală pagina de mică publicitate a ziarului la care lucra, căutând greșelile. Era „cap-limpede" la unul dintre cele două cotidiene din orașul cu peste 300.000 de locuitori. În urmă cu opt ani, ziarul al cărui redactor-șef fusese a dispărut de pe piață, iar el a fost printre puținii din echipă care au primit oferte de la concurență. A acceptat-o pe cea mai bună. Nu a avut încotro: la Jurnalistică erau tot mai puțini studenți, normele didactice tot mai mici și câteva cursuri au trebuit să dispară. Printre care și al său. Astfel, salariul de la ziar era singurul lui venit, iar din el trebuia să plătească și pensia pentru puștiul care era acum la liceu și stătea cu maică-sa.

Divorțase cam la un an de la accident, după ce avusese confirmarea că soția lui avea o relație ce debutase în vremea când el era peste tot, doar acasă nu. Despărțirea a fost fără tam-tam, au împărțit ce aveau, mai puțin copilul, care a rămas la ea.

Și-a cumpărat un apartament cu două camere. Într-una citea acum, pe sărite, anunțurile de felicitare date de diverși pentru rudele și prietenii care împliniseră o vârstă. Închise ochiul și stătu, preț de câteva secunde, în întuneric. Ce-o să facă de ziua lui? O să ducă la redacție sărățele, prăjiturele și băutură. O să primească pupături, strângeri de mână și, poate, niște cărți cadou.

Deschise ochiul și puse ziarul deoparte. Se uită la cărțile care îi tapetau pereții camerei, apoi se ridică de pe canapea și se îndreptă spre dulapul unde-și ținea dosarele cu fel de fel de hârtii, de la manuscrisele celor trei volume de proză până la albumele cu poze. Căută printre ele și scoase un plic mare, alb.

Peste opt zile, când au intrat în redacție, colegii lui au găsit pe masa lungă, la care se țineau ședințele de sumar, platouri și sticle pline. Iar pe pereți, în locul fotografiilor care decorau sediul, erau puse, în rame negre, subțiri, cu un fir auriu spre interior, mai bine de douăzeci de diplome primite, în urmă cu niște ani, de Eugen Stoica.

O altă lucrare de artă

Catinca a venit încet către Daria, care bătea concentrată la tastatura computerului. Când a ajuns aproape, și-a întins mâna dreaptă spre ea. Daria a observat-o, s-a oprit din tastat și a rămas nemișcată. Catinca i-a ridicat cu două degete, precaută, mâneca sacoului. Daria a făcut o mișcare bruscă și a scos un icnet, iar de sub mâneca ei a ieșit un scorpion gata să prindă cu cleștii și să înțepe cu acul ce i se ițea din coada învârtoșată. Catinca a țipat și a sărit înapoi, mai-mai să se prăbușească peste birou, de muchia căruia s-a lovit la șold. Daria a izbucnit în râs:

— Stai, fată, ești nebună?

— Tâmpito, ce m-ai speriat! Tâmpita lumii!

— Tâmpită ești tu că nu te-ai prins.

— Păi, cum să mă prind, mă, zici că-i viu. Fată...

— E 3D, lucrare de artă, nu așa.

Catinca s-a apropiat din nou de mâna Dariei și a privit atentă.

— Când dracu' ți l-ai făcut?

— Lunea trecută.

— Luni?! Păi, și de ce nu mi-ai arătat până acum?

— Fiindcă era inflamat, roșu și scârbos, de la cum a înțepat ăla cu acul.

— Dar cine ți l-a făcut? Incredibil, stai să mă mai uit... Doamne, parcă-i viu!

— Sandi, tipul ăla care a terminat la Arte. Ăla cu mustață, cu premii, la care-și fac toți fotbaliștii și toate fițoasele din oraș. Îl știi, că am citit noi despre el pe net... Scump, scump, dar merită.

— Dar de ce un scorpion?

— Ia să vedem dacă te prinzi. Ia, din trei încercări...

— ...Ce proastă sunt! Fată, e spectacol. Vreau și eu să-mi fac!

— Tot un scorpion?

— Păi, ce, eu-s Scorpion? Nu, altceva. Nu știu, mă gândesc, dar am tot vrut, acu' chiar că îmi fac!

După-masă, după ce a plecat de la serviciu, Catinca a mers la salonul de tatuaje din mall. Sus, la doi. A intrat, mai erau două tipe care așteptau.

— Vă ajut? a întrebat-o fata ce stătea în spatele unui pult.

— Da... Aș vrea să vorbesc cu domnul Sandi.

— Aveți programare?

— Nu, doar aș vrea să vorbesc. Deocamdată...

— Luați loc.

Fata s-a ridicat și s-a strecurat după o draperie albastră. Pereții salonului erau goi, nu vedeai nimic, niciun poster, niciun tablou, nici măcar ceva scris,

așa că Daria și-a scos telefonul și a vrut să-și deschidă Facebook-ul. Dar s-a auzit vocea fetei, care a chemat-o. S-a ridicat și a intrat pe ușa din spatele draperiei. Pe un scaun înalt, ca de bar, stătea un tip creț, cu favoriți și cu o mustață voioasă, ca a lui Franz Joseph.

— Vă las, domnu' Sandi, a zis tinerica și a ieșit.

— Servus. Te interesează un tatuaj, înțeleg. Sau două, trei, patru?

— Da, m-ar interesa...

— Câte și ce anume?

— Unu... Sinceră să fiu, nu știu exact ce. Aș vrea să văd... Am o colegă de birou, Catinca, care și-a făcut aici un scorpion.

— A, da! Fainã lucrare a ieșit, foarte fainã. Vrei tot un...?

— Nu, nu, eu sunt Balanță.

— A, și mai și. Zodia mea. Meriți ceva tare de tot.

— Da...

— Fii atentă! Nu-ți spun nimic, doar îți arăt. Dacă nu-i OK, îmi zici.

Sandi s-a ridicat de pe scaun, și-a luat agenda de pe pervazul ferestrei, a deschis-o, a extras creionul din sticla vopsită în negru, de lângă un cactus mic și țepos, și a început să deseneze. După câteva minute, i-a întins Dariei agenda:

— Cam asta ar fi. N-are nimeni în oraș așa ceva.

Daria s-a uitat, a zâmbit, l-a privit pe mustăcios și a dat din cap.

— Vreau.
— Te programez?
— Da.
— Joi?
— Joi.

Sâmbătă, Daria stătea goală pe masa de autopsie a legistului, care a zâmbit când i-a văzut desenul de pe piept – o balanță uriașă ce-i ținea sânii pe talere –, înainte să o deschidă și să confirme ce scriseseră cei de la UPU în procesul-verbal: septicemie.

Ca din tun

Emanuel Cant avea nume de filosof. A aflat asta pe la patru ani, de la un unchi, iar când a mers la școală, chiar în primele zile, un elev mai mare decât el i-a spus, când jucau fotbal cu o castană în curtea școlii:

— Bă, filosoafe, nu mai tot faulta, că îți bag una de mori!

De atunci i-a rămas porecla Filosofu.

Emanuel a crescut și, odată cu el, alunița pe care o avea pe tâmpla stângă. Fotograful care i-a făcut poza pentru buletin a observat uimit un lucru știut de toată lumea din jurul lui Cant: privit din anumite unghiuri, capul tânărului părea că are o gaură în tâmplă. Așa că în buletin Emanuel etala un semiprofil ce prevestea un bărbat frumos.

Când a început liceul, a încercat să scape de poreclă, amintindu-le celor care-l strigau Filosofu că „ăla e cu *k*, de la *kilogram*". De vreo două ori a sărit și la bătaie. Degeaba. Porecla i-a rămas. În rest, Emanuel era un adolescent ca oricare altul. Poate puțin mai intempestiv. Nu cădea pe gânduri,

nu privea în tavan, nu își ținea capul în palme. Era frumușel și o mulțime de fete îl plăceau. Însă marea dragoste a lui Emanuel a apărut la sfârșitul clasei a X-a: handbalul.

Vedetă în tinerețea lui – jucase și în lotul național –, David Humă, profesorul de sport, se căznea, la cei 57 de ani ai săi, să țină pe linia de plutire o echipă de handbal în care jucătorii apăreau și dispăreau ca licuricii. Pe elevul Cant îl urmărise dintr-a IX-a, la orele de educație fizică, îi plăcuseră fuleul lui, curajul, cam prostesc, cu care intra la minge când juca fotbal, dar mai ales ținuta pe care o avea. Puțin rigid, de parcă oasele îi erau sudate în câteva puncte pe care numai Dumnezeu le știa, Cant părea un cavaler în armură. Alerga drept, fără să se încline.

În clasa a X-a, Humă l-a chemat la un antrenament și l-a dat gata, l-a înnebunit, l-a topit. Handbalul s-a prins de Cant ca prenadezul. În câteva luni îi mergeau bine și driblingul, și pasele, și fentele. Dar, înainte de toate, Filosofu șuta ca din tun. Orele petrecute în sala de forță îi bombaseră pieptul, îi lățiseră umerii, îi rotunjiseră picioarele, îi încărcaseră brațele cu mușchi. Gâtul lui Cant dădea din când în când la iveală jugulara cât o macaroană. Aluna de pe tâmplă își mărise și ea circumferința. Era acum o monedă neagră, pe care încerca să o acopere cu părul său șaten, crescut și el bine-bine. Filosofu era omul cel mai ușor de

reperat în clasă, în curtea școlii, pe stradă sau pe teren.

Mai înalt cu un cap decât restul lumii, devenise vedeta liceului. Cu învățatul nu prea se omora, iar profesorii închideau când un ochi, când pe amândoi. Nici măcar proful de filosofie, care, atunci când a aflat că îl are chiar pe Emanuel Cant elev, a fost străfulgerat de gândul să facă din tizul marelui neamț un as al ideilor, nu s-a căznit. Emanuel nu era prost, dar nici pe departe nu se arăta a fi vreo minte strălucită. Fetele se cam potoliseră să-i mai trimită bilețele, să-i mai dea telefoane, să mai stea în soare așteptând ca ochii handbalistului să citească prin rochițele lor.

Emanuel mergea cam cu o jumătate de oră mai devreme la antrenamente. Se echipa, se plimba prin sală, privea porțile, se încălzea. Făcea totul cu calm. Juca pe post de pivot, dar mobilitatea lui îi permitea să se miște pe semicerc ca un compas mânuit de un geometru. În plus, Filosofu își folosea Krupp-ul cu nonșalanță și exactitate. Șuta imparabil, sec, de pe picioare, când te-ai fi așteptat mai puțin. „Bubuie-l" era îndemnul lui Humă și al coechipierilor când mingea ajungea la Cant. „Bubuie-l", auzeau și portarii echipei adverse, iar ochii li se îngustau, ca la orientali, încercând să vadă mingea. Dar Emanuel știa când să tragă. Înainte de a o face, nimic nu-l trăda, era aproape imposibil să-l anticipeze portarii. Șuta brusc, ca și când

ar fi dat, din senin, un pumn. Fie că marca, fie că rata, avea aceeaşi reacţie: zâmbea. Şi era frumos-frumos.

La unul dintre antrenamente, Humă şi-a împărţit echipa în două şi a pus cele două jumătăţi să joace între ele. După vreo 12-13 minute, la un atac, Emanuel a primit pasă, a pivotat rapid pe stângul şi a tras. Mingea l-a lovit pe portar exact în faţă şi i-a spart nasul. Humă a întrerupt meciul şi o jumătate de oră s-a chinuit, împreună cu elevii săi, să oprească hemoragia portarului întins pe podea. Cant s-a aşezat pe o băncuţă. S-a simţit vinovat şi s-a gândit că i se poate ierta imaginaţiei sale dacă uneori o ia razna, adică dacă nu rămâne prudentă în limitele experienţei, căci printr-un asemenea avânt liber ea este înviorată şi întărită şi oricum va fi întotdeauna mai uşor să-i potolească îndrăzneala decât s-o trezească din amorţeală. Cant a simţit atunci că raţiunea, cu cât e mai preocupată de aflarea plăcerilor vieţii şi fericirii – iar pentru el handbalul era şi plăcere, şi fericire –, cu atât îl îndepărtează mai mult de adevărata mulţumire de sine. „Să-ţi conservi viaţa este, dimpotrivă, o datorie şi, în plus, în fiecare om sălăşluieşte o înclinaţie imediată către aceasta. De aceea, grija adesea plină de teamă pe care cea mai mare parte din oameni o arată pentru viaţa lor este lipsită de orice valoare lăuntrică, iar maxima care exprimă această

grijă nu are nicio valoare morală. Viața este însă condiția subiectivă a tuturor experiențelor noastre posibile: prin urmare, nu putem deduce decât permanența sufletului în viață, căci moartea omului este sfârșitul oricărei experiențe în ceea ce privește sufletul considerat obiect al acesteia...", a gândit Emanuel, ținându-și, ca niciodată până atunci, capul în palme.

S-a uitat la colegul său întins pe podeaua de un verde murdar. Își revenise, respira, avea ochii deschiși. Pete mari din sângele său colorau prosopul antrenorului. Acesta l-a privit, i-a întins brațul său păros portarului, care s-a prins de el și s-a ridicat.

— Gata, totu-i în regulă. Mergeți la duș și apoi acasă. Ne vedem mâine. Hai, gata! le-a spus profesorul băieților care mai erau în sală.

Apoi, Humă s-a întors spre Cant și i-a zis:

— Să știi că numai o ființă sau o creatură înzestrată cu gândire și conștiință poate fi obiect al urii și răzbunării și, dacă vreo acțiune criminală sau păgubitoare stârnește o asemenea pornire, aceasta se întâmplă numai prin relația sau conexiunea ei cu o persoană. Acțiunile sunt, chiar prin natura lor, vremelnice și trecătoare și acolo unde ele nu provin din vreo cauză ce se află în caracterul și înclinațiile persoanei care le-a săvârșit, ele nu pot contribui nici la cinstea ei, dacă sunt bune, nici la dezonoarea ei, dacă sunt rele. Acțiunile înseși pot

fi condamnabile; ele pot fi contrare tuturor regulilor moralităţi şi religiei...

Filosofu a coborât privirea în podea. Încerca din străfundul inimii să-i dea dreptate lui Humă. Nu putea. Ar fi vrut să-i răspundă, să pareze. „Replicile mele cele mai bune sunt golurile", şi-a spus Emanuel:

— Nu trebuie să te simţi vinovat. Toţi am văzut că nu te-ai uitat când ai tras. Nu-i nici vina ta, nici a lui. Pricepi? Aşa-i în sport, se mai întâmplă şi d-astea. Hai, du-te, au plecat toţi. Mergi la duş.

Tânărul s-a ridicat şi a simţit, abia atunci, că sudoarea i se răcise pe tricou. A intrat în vestiar, şi-a luat din rucsac şamponul, *Duschgel*-ul şi prosopul, apoi a mers să se spele. Ieşeau aburi din faianţa gri, iar pereţii păstrau mirosul amestecat al săpunurilor folosite de ceilalţi. Cant şi-a potrivit apa, încercând-o cu dosul palmei stângi. Îi plăceau duşurile fierbinţi, care îl ascundeau în aburi. Odată cu apa ce şiroia pe corp, se duceau şi o mulţime de gânduri. A privit în jos, spre gura de scurgere, şi a văzut venele ce-i ieşiseră la suprafaţa labei piciorului, ca râmele când simt umezeala. Respira greu. O amorţeală plăcută i-a cuprins gambele. A auzit uşa. S-a uitat, n-a văzut pe nimeni, dar era cineva.

— Ascultă, Emanuel, cred că deja ştii că anatomia ne învaţă că obiectul nemijlocit asupra căruia

acționează forța într-o mișcare voluntară nu este membrul însuși care este mișcat, ci anumiți mușchi și nervi și spirite animale și, poate, ceva încă mai fin și mai necunoscut, prin care mișcarea se propagă succesiv înainte de a ajunge la membrul a cărui mișcare este obiectul nemijlocit al voinței. Poate oare exista o probă mai sigură că forța prin care este executată întreagă această acțiune, departe de a fi direct și deplin cunoscută prin simțul intern sau conștiință, este misterioasă și neinteligibilă în cel mai înalt grad? Aici, spiritul dorește un anumit eveniment: îndată se produce un alt eveniment, necunoscut nouă și total diferit de cel intenționat. Acest eveniment produce un altul, la fel de necunoscut, până ce, în cele din urmă, printr-o lungă succesiune, evenimentul dorit se produce.

Cant a deslușit prin aburi trupul păros al posesorului vocii. Era pentru prima dată când îl vedea pe Humă gol. Antrenorul nu făcea duș cu ei, n-avea de ce, nu juca, nu transpira. Doar vorbea, striga, înjura sau fluiera. Venele lui Cant încercau să iasă de sub piele.

— Nu sunt convins că ai înțeles exact ce-am spus, deși ar fi trebuit, doar ți se spune Filosofu. Eu nu te-am strigat niciodată așa. Ai un nume frumos. Tu ești frumos. Bănuiesc că știi că, în Antichitate, înțelepții, filosofii, bărbații erau parteneri de discuții, de pahar, dar și prieteni. Prieteni foarte

apropiați. Nimic nu se compară cu prietenia dintre doi bărbați. Nimic! Filosofii nu dădeau doi bani pe femei. Înțelegi? Ei au fost adevărații bărbați în lumea asta. Iar tu le semeni, i-a spus Humă, în timp ce-și plimba săpunul albastru-marin pe spatele lat al băiatului.

Buburuza

O gărgăriță mi-a rămas pe mână, încurcată în firele de păr. Suflu ușor peste ea, dar nu-și deschide aripile. Pielea mea, în schimb, se înfioară, iar senzația asta îmi ridică, simt, colțurile gurii.

Continui să suflu și, în câteva secunde, mă zburlesc ca un pisoi. Închid ochii când aerul se răspândește peste braț și își caută ieșirea spre degete. Rămân câteva clipe nemișcat și aștept ca erecția firelor de păr să se stingă. Gărgărița a găsit drumul spre palmă, iar când ajunge în vârful inelarului, își ia zborul. O urmăresc cufundat în scaunul de plastic alb și zâmbesc când cade brusc, după patru-cinci metri. E grasă, ca un minuscul hipopotam cu aripi.

Îmi torn bere, care se umflă și dă peste buza paharului. Sorb repede, însă o dâră de spumă a apucat să alunece pe sticlă și apoi pe fața de masă. Se spală. Totul se spală. Totul iese. Noroc! Niciodată n-am știut să beau bere. Râgâi. Nu mă aude nimeni. Sunt singur, iar în jurul meu doar mese, scaune și umbrele. E aproape 9 și e aproape întuneric.

O chelneriță se uită să vadă dacă nu cumva am plecat. E brunetă, are gura mare și e îmbrăcată în pantaloni negri și într-un tricou roșu. E o modă ca toate chelnerițele să se îmbrace-n negru și roșu și să poarte pantaloni strâmți. Nu contează că sunt lăbărțate, ele vor să-și scoată curul în relief.

Îi fac semn. Vine scuturându-și sânii și sunt sigur că atunci când aleargă și-i ține cu mâna.

— Mai dorești ceva? mă întreabă.

Nu suport necunoscuții care-mi vorbesc la per tu. Mai ales chelnerii, polițiștii, casierițele, copiii, vânzătoarele. O privesc în ochii conturați din greu cu dermatograf negru.

— Mă cunoști de undeva? replic cu o voce care nu-i a mea.

— Da, de la Titu.

— Care Titu?

— Pe care l-ai băgat la Neurologie acum nouă zile...

Fac un efort de memorie să-mi amintesc de Titu.

— Aaa, da... Ce face?

— E mai bine. Vrea să te omoare.

Încep să râd.

— Când? Că nu sunt locuri de veci și trebuie să-mi aranjez unul...

Mă privește și se întinde după sticla goală. Îmi fulgeră prin minte că ar putea să-mi dea cu ea în cap, dar nu schițez niciun gest.

— Mai vrei ceva?

— Stai jos.

— N-am treabă cu clienții.

— Eu nu sunt client, sunt un viitor mort. N-ai zis tu?

Se întoarce și dă se plece. O prind de mână și o trag spre mine.

— Stai jos, ți-am spus!

— Și dacă nu vreau, ce-mi faci?

— Mă-nsor cu tine.

Zâmbește, dar nu dă să se așeze. Trag un scaun și îl bag sub ea.

— Ce vrei?

— Cum se simte Titu ăla?

— Nu ți-am spus? Bine.

— Și de ce vrea să mă omoare?

— Întreabă-l pe el!

— Am să-l întreb și pe el, dar acum vorbim noi doi.

— Ți-e frică?

— Nu vezi? Am făcut pe masă de frică, îi răspund și îi arăt pata de bere de lângă pahar.

O privesc fix. Ea se uită la palma mea dreaptă. Am o cicatrice de la un topor care era să-mi despice scăfârlia. Mi-a intrat adânc în carne, dar asta m-a salvat. Apropii mâna de fața ei.

— Îți place?

— Parcă-i un fermoar.

Pufnesc în râs.

— Vrei să-l deschizi? o provoc, iar cu cealaltă mână scot din buzunarul de la geacă cuțitul cu buton și îl pun pe masă.

— Porți ăsta cu tine tot timpul?

— Numai când beau bere.

Apăs butonul, iar lama țâșnește din mâner. Fata tresare. Mă privește atentă. Poate-mi dă cu sticla-n cap.

— Pune sticla aia pe masă, de ce-o ții în mână?

— Spune ce vrei!

— Unde te grăbești, nu vezi că nu-i nimeni?

— Sunt clienți în bar.

— Lasă că se descurcă ei. Zi-mi de Titu.

— Ți-am spus: vrea să te omoare.

Dă să se ridice. Îi fac semn să rămână pe scaun.

— Nu-mi place să fiu amenințat. Ești soră-sa?

— Nu.

— Ești gagica lui?

— Nu.

Îmi plimb privirea pe fața fetei, de la o ureche la cealaltă, ca un bulgăre de vată impregnat cu lapte demachiant. Încet-încet, ca să-i curăț fiecare por, să intru prin fiecare rid. N-are niciunul. Nu e frumoasă. Ochii ni se întâlnesc. Nu clipește și nici nu-și mișcă privirea dintr-a mea. Cu uitătura înfiptă în pupilele-i negre, împing ușor cuțitul spre brațul ei stâng, care se termină cu sticla goală de bere, iar vârful lamei îi atinge pielea.

— Vezi? Nici nu simți când intră în tine. Nici nu știi când mori. Or, eu cam vreau să știu. Am chef să fiu pe fază. Poate că am și eu ceva de zis, la o adică. Și nu-i vorba de Titu-al tău. Mă piș pe el! Treaba-i că moartea poate fi oricine. Numai tâmpiții cred că-i o doamnă. De cele mai multe ori e un pulălău. Iar cu ăștia e altceva. N-am pocnit niciodată o femeie. Cu de-ăia ca mine e altceva... E plin orașul de nebuni și se întâmplă tot felul de chestii. Pe tipu' de care zici nici nu-l cunosc. Cred că a intrat din întâmplare pe traiectorie în cafteala de acum nouă zile. Se poate să o fi încasat nevinovat, era înghesuială mare acolo. Am împărțit mulți pumni și ei erau o grămadă. Au sărit pe mine. Ți-a povestit cum s-a întâmplat?

— Nu mi-a povestit nimic. Era pe patul de spital și a spus că te omoară. A repetat-o de câteva ori. M-am gândit că e bine să știi.

Iau cuțitul de pe masă, îl închid și-l bag în buzunar. Berea care a rămas în pahar s-a limpezit. Ridic paharul și îl duc spre gură.

— În sănătatea lui Titu!

Sorb lichidul încet, încet și-l simt cum se scurge, călduț, spre stomac. Prin fundul paharului văd juma' de lună. Dau să-mi șterg bărbia și bag de seamă că fata a dispărut. De pe gura sticlei de bere rămase pe masă, o gărgăriță își deschide aripile și zboară greoaie.

No smoking

Ca niște borne kilometrice de metal, doar că cilindrice, vopsite în roșu, negru și alb, așezate din zece în zece metri, scrumierele din aeroport te atenționează că fumatul este interzis. După aproape trei ore de zbor, timp în care nu ai avut voie să fumezi, iar cafeaua care ți s-a servit a fost lungă și proastă, dar, ca orice cafea, cerea țigări, așa cum mutra acră, fardată excesiv a uneia dintre stewardese cerea un burete, simți că, dacă nu o să tragi câteva fumuri, o să-ți urce tensiunea.

Ai aterizat de o jumătate de oră și de 20 de minute mergi prin aeroportul uriaș, cu gura plină de salivă, când purtat de propriile-ți picioare, când dus de banda rulantă. *No smoking* peste tot. Ai intra într-un WC să-ți aprinzi țigara, dar ești convins că o să fii privit cu dezgust de tot felul de căcănari. Mergi pe lângă magazinele cu prețuri fără adaosuri, prin mulțimea de oameni de toate culorile, până când descoperi oaza: un bar cu câteva mese cucerite de fumători. Găsești un scaun liber, îți așezi geaca pe el și te duci să-ți cumperi un espresso.

Ai călătorit bine, nu ți s-a strâns inima decât la decolare și la aterizare, atunci când se întâmplă accidentele. Ai băut în timpul zborului, iar dacă stewardesa nu ar fi refuzat să-ți mai aducă o sticluță cu Camus, te-ai fi îmbătat.

Guști din cafea, tragi până la refuz din țigară, păstrezi cinci-șase secunde fumul în plămâni și îi dai drumul pe nări.

Inima îți pulsează puternic, ești angoasat, deși cei din jurul tău par familiari și au o preocupare comună cu a ta: țigara. Abia peste 80 de minute îți decolează avionul, de la poarta D51. N-ai să mai iei nicio cafea până atunci, mai ales că la decolare inima îți cam plutește. Nu știi cum o să păcălești timpul, ți-ai aprins a doua țigară și nu îți mai pare rău că espresso-ul nu este scurt și fulgerător, așa cum ți l-ai fi dorit la început, ci cu o lățime de deget mai mare.

Îți privești palmele. Ți s-au murdărit, deși înainte de prânzul din avion ai primit un șervețel fierbinte cu care ți le-ai curățat. Probabil că din cauza ziarelor ai degetele pictate. Ai citit în avion. Cerneala tipografică se ia de pe hârtie și asta pentru că tipografii se zgârcesc să pună mai mult fixativ în ea.

S-a terminat cafeaua. Ești la filtrul celei de-a doua țigări. A rămas zahăr pe fundul cești. Are culoarea nisipului ud. Un nisip pe care îl vezi cum se dizolvă. Îți ridici ochii din ceașcă. Te uiți de jur

împrejur. Totul e animat, lumea e colorată, feţele sunt destinse, vii. Şi totuşi, ţi se pare că eşti prins sub un borcan şi că în curând nu se va mai putea respira. Tragi, involuntar, aer în plămâni. Unde să-l dai afară? E aer cald, s-ar aburi pereţii borcanului. Aeroportul e închis cu sticlă.

Clipeşti, ca o păpuşă ridicată de la orizontală. Te răsuceşti puţin. Prin spatele tău trece echipajul unui avion. Pilot, copilot, trei stewardese, un tip în civil. E singurul care nu are uniformă vişinie. Ar putea să fie chiar echipajul zborului tău. Ce-ţi pasă? Nu trebuie să-ţi pierzi din ochi rucsacul şi aparatul foto.

Eşti stingher şi ai o febrilitate pe care ar fi bine să ţi-o maschezi, mai ales că o femeie blondă te priveşte de câteva minute. Are un ten incredibil de alb. Stă picior peste picior şi în mod sigur e înaltă, pentru că are scaunul depărtat de masă. A vorbit de două ori la telefon şi ai remarcat aerul absent cu care făcea conversaţie. Abia de-şi mişca buzele. Probabil că e nordică. Sau nemţoaică. Iată: chiar acum te fixează. Dacă se ridică şi vine la masa ta, mai ales că sunt trei scaune libere? Întorci capul spre un difuzor care anunţă nu înţelegi ce.

Te intrigă femeia care a început să te studieze, să-şi plimbe privirea pe tine, să caute. Te furnică pielea. Mai scoţi o ţigară din pachet, o baţi de unghia degetului mare ca să mai câştigi timp, apoi o plimbi printre degete, o mai baţi de două ori,

scurt, și o aprinzi. Dincolo de flacăra brichetei, cei doi ochi te țintuiesc cu insistență. Ori te ridici și pleci, ori... Nu poți pleca acum, abia ți-ai aprins țigara. Îți privești în fugă ceasul. Mai ai. Îi zâmbești ușor femeii exact în momentul în care ea duce mâna spre telefon. Nu ți-a observat mimica. Formează un număr. Îți muști buza de jos și îți dai seama de asta în fracțiunea imediat următoare. Nu te recunoști. Ai fost pus în situații mai dificile decât asta. Ce faci?!

Strângi în palma dreaptă cureaua aparatului de fotografiat. Îl pui încet pe scaun, lângă rucsac. Femeia vorbește la telefon. Își mișcă gura și se uită spre tine. Încerci să-i citești cuvintele de pe buze, încerci să-ți imaginezi ce ar putea spune. Cu cine ar putea vorbi. Probabil cu un bărbat. E detașată și rece. Și tu ești la fel, ce ți se întâmplă? De ce i-ai zâmbit? O privire insistentă te face să-ți pierzi cumpătul?

Ți se consumă țigara, scrumează și trage din ea. Mai uită-te de jur împrejur. Revino-ți. Ți-a captat toată atenția o blondă depigmentată, în loc să te gândești ce faci până pleacă avionul. În loc să găsești soluții. Să ai alternative.

O chelneriță îți schimbă scrumiera și îți ia ceașca goală. Ai tresărit când s-a apropiat de tine. Stingi chiștocul în scrumiera curată, pe ai cărei pereți au rămas stropi de apă. Privești în față: femeia și-a găsit altă țintă, nu se mai uită la tine. Ba nu, a observat că o privești și acum te fixează. Te ridici,

îţi bagi pachetul de ţigări în buzunarul de la cămaşă, cu stânga apuci rucsacul, cu dreapta aparatul şi pleci fără grabă. Scrumierele mari, cilindrice, goale pe dinăuntru, vopsite în roşu, negru şi alb, pe care scrie *No smoking*, îţi arată drumul. Ridici capacul uneia dintre ele, dai drumul rucsacului înăuntru, aşezi capacul la loc şi îţi continui mersul spre poarta de îmbarcare.

Ai loc lângă al şaptelea hublou, pe partea dreaptă, înainte de aripă, exact acolo unde-ai vrut. Îţi place să priveşti, nimic nu se compară cu frumuseţea lumii văzute din cer. Avionul s-a oprit din rulat, e la capătul pistei. Pilotul turează motoarele înainte de decolare, apoi lansează avionul pe pistă, tot mai repede şi mai repede, iar viteza te lipeşte de spătarul scaunului. Simţi roţile cum rulează sub burta aeronavei, care huruie şi vibrează, până când, la un moment dat, se face linişte: s-a ridicat. E la 45-50 de grade, ai putea calcula cu exactitate înclinarea, dar te uiţi la ceas: 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30. Priveşti prin hublou şi vezi cum, dintr-odată, aeroportul se suge puţin, după care pocneşte ca un bol de sticlă. Suflul exploziei spulberă avioanele care aşteptau la sol să îmbarce sau să debarce pasagerii, iar unda de şoc parcă împinge avionul tău într-un punct de unde nu mai poţi să vezi nimic altceva decât norii.

Schimbarea

Sanda nu-și mai văzuse niciodată bărbatul așa. Avea fața buhăită, buzele crăpate, iar ochii îi păreau intrați în putrefacție. Își ținea capul între palme, era cu coatele sprijinite de masă, iar privirea îi bătea undeva deasupra dulapului cu farfurii.

— Ce ai de gând? Ce naiba... Asta e, nu ești nici primul, nici ultimul dat afară. Ne descurcăm noi. Ajunge, ai fumat enorm, te îmbolnăvești. Liviule, gata, nu-i un capăt de țară, sigur găsim ceva...

Dar Liviu nici măcar nu mișca. Stătea țeapăn, ca lovit de apoplexie. Sanda l-a mângâiat pe cap. Apoi l-a ciufulit. Degeaba, așa că n-a insistat.

De fapt, nici ea nu credea ce-i spunea. Liviu al ei era un bou. Unul fără coarne, fiindcă nu-l înșelase niciodată. Și de câte ori n-ar fi putut să o facă! Și câte motive n-ar fi avut! Dar întotdeauna un muget venea dinăuntrul ei și o determina să spună „nu". „Nuuuuuuuu!" Un muget de vacă. Fiindcă numai o vacă putea iubi astfel pe unul care nu știa nimic, care avea două mâini stângi și care era un căcăcios. Un mare căcăcios!

Sanda a ieşit brusc din bucătărie şi a trântit uşa. Liviu nu s-a clintit. Când s-a întors, l-a găsit exact în aceeaşi poziţie.

— Te îmbraci cu ăsta şi mergem în oraş. Te rog!

Bărbatul şi-a luat o mână de la falcă şi s-a uitat. Apoi şi-a pus-o la loc.

— Liviu, dacă nu te îmbraci acum şi nu ieşi acum cu mine în oraş, îmi bag picioarele. Jur!

El a întors, ca în somn, capul spre ea, a clipit, s-a ridicat greu, a intrat în baie, şi-a udat faţa cu apă, s-a şters, s-a întors în bucătărie, s-a îmbrăcat, s-a încălţat, s-a uitat în oglinda lipită pe uşa de la intrare, a deschis uşa, Sanda a ieşit prima, iar el a urmat-o.

Au mers spre centru, apoi pe corso, ţinându-se de mână. Lumea zâmbea şi întorcea capul după ei. Unul dintre trecători le-a făcut cu ochiul. Au mers mai departe: erau doi oameni fericiţi.

Când au ajuns în dreptul unui magazin, Liviu s-a privit în vitrină şi s-a luminat. Şi-a strâns soţia de mână. S-a uitat şi ea în vitrină şi a zâmbit. Era prima dată când Liviu purta costumul cel roşu, care îi venea ca turnat.

Balegă proaspătă

— V-ați hotărât?

— Da. Un aperitiv, cu mai multe măsline, o vodcă...

— Mică? Mare?

— Mmm...are. Ciorbă de burtă...

— Ardei iute aducem?

— Și ardei, și smântână. Așa... Tocăniță haiducească, salată.

— De care să fie? Avem murături, ardei copt, salată de roșii, castraveciori, gogoșari, de varză...

— Castraveți cu gogoșari.

— Cas-tra-veți... Perfect! Ceva de băut la felul principal? Bere, vin?

— Jidvei.

— Ne pare rău, n-avem. Cotnari, Bohotin, Ștefă...

— Un vin roșu, un cabernet. Te las pe tine să alegi.

— Mulțumesc! Ceva dulce doriți?

— Profiterol, cu multă frișcă.

— Cu multă frișcă... Apă?

— Nu.

— La sfârşit de tot, merge o cafeluţă?

— Merge.

— Mulţumesc! Vine imediat vodca şi aperitivul.

După ce a plecat chelnerul, Jompan a luat din solniţă o scobitoare şi a râcâit într-o carie în care nici el nu ştia ce intrase. Ce putea să aibă acolo, când nu mâncase nimic de exact 31 de ore?

Şi-a promis de luni de zile că merge la dentist să-şi rezolve craterele din gură, dar ba n-a avut bani, ba n-avut timp, ba i-a fost lehamite. Aşa a fost de când se ştie, în pizda mă-sii! Un tolomac şi-un netrebnic, un om de care nu s-a lipit nimic. N-a fost în stare să facă nici măcar un copil cu cele două femei cu care a fost însurat şi care, pe rând, l-au lăsat. I-a plăcut să bea, să joace cărţi, n-a trecut pe-acasă cu zilele, iar când trecea, le mai pocnea pe-alea aşa, din mers. Din voleu. Făcuse ulcer, era copt pe dinăuntru, de tutun, de alcool, de nopţi albe. Avea obrajii supţi, iar pometii îi ţâşneau de sub ochi, ca două coarne de miel.

Chelnerul s-a mişcat repede, a adus farfuria cu aperitiv şi paharul cu vodcă, le-a aşezat pe masă şi a dispărut. Jompan a luat o măslină cu degetele şi a pus-o în pahar, a luat alta şi a dus-o la gură, a mestecat cu grijă, a scos sâmburele şi l-a aşezat pe colţul farfuriei, s-a şters pe buze cu şervetul, după care l-a desfăcut şi l-a aşternut peste pantaloni. A sorbit din vodcă, a închis ochii o clipă, i-a

deschis, a luat furculița în stânga, cuțitul în dreapta și a început să mănânce.

Șunca presată, brânza, salamul, măslinele, ardeiul gras, tăiat felii subțiri și lungi. Puțină brânză i-a căzut în poală. A scuturat-o cu dosul palmei. O clipă s-a uitat prin ochiul paharului, apoi l-a prins cu două degete și l-a dat peste cap. A oprit cu limba măslina care căuta să se rostogolească pe gât. A strivit-o de cerul gurii, a mestecat-o, a supt puțin sâmburele și l-a scuipat în paharul gol.

Nu era aproape nimeni în restaurant. Undeva, în stânga, o pereche, iar mai în spate, la o altă masă, doi tipi. Era cam 4, trecuse prânzul și, oricum, restaurantul era peste mână, trebuia să urci cinci etaje, chiar dacă o făceai cu liftul. Mai fusese o singură dată aici, când s-a deschis magazinul. A vizitat atunci fiecare etaj și a ajuns și la ultimul. A băut un rom, unul bun.

— Vă mai aduc una?

Apăruse ospătarul, care tocmai luase farfuria unde fusese aperitivul și se pregătea să ia și paharul.

— Da, dar mică...

— Imediat vine și ciorba.

Și-a scuturat șervetul și l-a așezat din nou peste pantaloni. Să nu i se păteze. Măcar hainele să-i fie așa cum se cade. Hainele, pe care n-a pus niciodată vreun preț. Nici nu avea cum. S-a îmbrăcat cu ce i-a căzut în mână. A probat un costum, i-a venit

bine, l-a luat. N-au contat materialul, culoarea, croiul. Se potrivea, era al lui. Asta pe vremea când mai intra în astfel de magazine. Nu i-a păsat cum arăta. Nu i-a păsat de nimic. Un nenorocit. O balegă uscată, pe care au plimbat-o toţi dintr-o parte în alta, ca pe un puc de hochei.

— Vodca dumneavoastră.

Jompan a tresărit puţin, făcându-l pe chelner să zâmbească. Ar fi trebuit să ceară una mare. Ce-i asta? O lacrimă... Era o vorbă a lui, pe care o auzise când era copil de la bunicu-său, mare beţivan. I-a plăcut vorba şi a ţinut-o minte.

Ciorba arăta bine, avea destule firişoare de burtă prin ea. A pus multă smântână, aproape toată ceaşca, a mestecat, a strivit ardeiul iute cu lingura, apoi l-a scufundat de câteva ori în farfurie, de parcă ar fi vrut să-l topească. N-avea voie ardei: era otravă pentru stomacul lui. Nici smântână, nici vodcă. N-avea voie nimic.

Ar fi vrut să-şi facă o casă. Închis! Un copil, dacă nu doi. Nici pomeneală. O slujbă la care să vină cu toată inima. Pentru el nu era. Dar acum făcea ce voia şi mai ales mânca ce-i poftea sufletul. Îşi ungea inima cu ce ştia el că i se potriveşte mai bine. Inima lui de potaie jigărită.

A mâncat până la ultima picătură ciorba: era grozavă. Iar ardeiul, moarte! A mai cerut o vodcă, să mai topească smântâna. S-a uitat spre ferestrele mari ale restaurantului. Nu se vedea nimic din locul

în care era. Mai bine. Ce să vadă? Știa totul. Și totul era împotriva lui. Ardeiul, ciorba, ferestrele, vodca, măslinele, femeile, viața. Doar chelnerul îi făcea pe plac. O să-i lase bacșiș. Mult. Avea bani. Tot ce îi va rămâne după ce o să plătească nota va primi chelnerul. A adus și sticla de vin, nedestupată. Vin negru, greu.

Jompan a mâncat tocana și a băut, fără grabă, toată sticla. Patru pahare. Nu i-a picat niciun strop: nici pe fața de masă, nici pe șervet.

A gustat puțin din frișca de pe profiterol. Era plin, sătul. Roșise din cauza vinului. N-avea voie. Îi pulsa carnea de pe picioare. A vrut să meargă la toaletă, să se privească în oglindă, dar trebuia să o caute undeva în fundul sălii. Iar sala era cât etajul magazinului de mare. Ce să mai vadă? Să-și tragă cu ochiul, așa, ca-ntre bărbați? Să-și spună: „Ești tare! Bagă-i în pizda mă-sii și tu o dată".

A chemat ospătarul să-i facă nota. Într-o jumătate de minut a venit cu ea pe o farfurioară. S-a uitat la total: era mai mult decât estimase. A plătit cu trei bancnote. Bacșișul era tot acolo. Îl înșelase chelnerul, nu merita să-i dea tot ce avea. Că mai avea. Era bine și cu ceva bani în buzunar. Și-a băgat cele două bancnote care i-au mai rămas în buletin, buletinul l-a pus înapoi în buzunarul de la piept, s-a ridicat, iar șervetul pe care îl uitase în poală a căzut printre picioarele mesei.

A ieşit din restaurant. A închis uşa în urma lui şi s-a oprit. S-a uitat pe scări în jos: nu venea nimeni. Liftul era oprit – becul galben o arăta – la etajul unu. Şi-a ţinut puţin respiraţia, a privit atent uşa pe care ieşise, apoi şi-a mai aruncat ochii peste balustradă. Nimeni. S-a apropiat de scara de metal care ducea deasupra, pe acoperişul magazinului, şi a început să o urce. Se simţea greu, iar picioarele îi împingeau cu efort trupul îmbuibat cu ciorbă, tocană, salam, vodcă, vin. Mâncase mult prea mult. Dar asta îşi dorise: să fie sătul.

A ajuns la capacul de metal, pe care l-a împins cu mâna dreaptă. Transpira. A trebuit să-şi ridice picioarele peste gura pătrată, dar mişcarea bruscă a unuia dintre ele s-a soldat cu o lovitură dureroasă, care s-a dus prin toate oasele. Faţa i s-a schimonosit. A aşezat cu grijă capacul, a înghiţit de două ori şi şi-a şters fruntea cu mâneca de la haină.

S-a apropiat de buza clădirii: se vedea totul de acolo. Oraşul, maşinile, oamenii. Chiar sub el era intrarea în magazin. Piaţa, undeva la stânga. La dreapta, parcarea şi centrul. A zâmbit, deşi se simţea rău. Vântul avea forţă acolo, sus. Îl ameţea. S-a plimbat pe lângă buza clădirii, ca să găsească jos un loc bun. Nu voia să ia pe nimeni cu el, dar nici să nu se afle că îi băga pe toţi, pe absolut toţi, în mă-sa iarăşi nu voia. Sângele îi pulsa şi în ceafă, şi în braţe, şi în plex. S-a oprit. S-a mai uitat o dată în jos şi s-a hotărât: acolo.

Îi era rău. A simțit cum gâtul i se strânge și cum un junghi îi despică burta. A deschis gura să prindă o pală de vânt, dar aerul i s-a scurs repede prin gât, până în stomac, și s-a întors de acolo cu un val roșu, care a țâșnit peste buza magazinului. Au urmat câteva spasme puternice, ca niște electroșocuri, și Jompan a dat afară din el tot. A simțit gustul brânzei, al vodcii, a văzut feliile subțiri de burtă din ciorbă și bucățile mărunțite de carne din tocana haiducească. Totul colorat în roșu-putred, care apoi a devenit rozaliu. S-a opintit încă o dată, dar se golise. Gura i-a rămas deschisă, așteptând. Când i s-a limpezit privirea de lacrimile care îi umpluseră ochii, și-a dat seama că era în genunchi și că jos, unde voma i se împrăștiase, țopăiau și ciuguleau niște păsări.

Picase în patru labe. A stat așa câteva clipe, respirând greu, ca un animal ce scăpase de hăituială. Apoi s-a ridicat încet în picioare, a scuipat o salivă roșiatică și elastică, ce i-a rămas câteva clipe suspendată de buze ca un yoyo, și s-a mai uitat o dată în jos, în timp ce mesteca între dinți o înjurătură despre o balegă proaspătă.

Flagrant

Când am fumat prima dată iarbă, am făcut-o ca un boier, în buricul Amsterdamului, pe o terasă cu vedere la un canal pe care treceau vaporașe, bărcuțe, șalupe și hidrobiciclete. Ca-n povești!

Puteam s-o fac de mult, pe când eram student și am fost într-un schimb de experiență în Franța, la Strasbourg. Acolo, împreună cu cinci colegi de facultate, am stat în apartamentul unor francezi, unii studenți, alții absolvenți, toți prieteni între ei.

Am ajuns în Franța prin sindicatul de la facultate, în care eram ceva goangă, ales fără contracandidați, pe motiv că aveam vorbele la mine. De fapt, eram un slăbănog emotiv, dar scriam poezii, luasem niscai premii pe la niște concursuri literare și publicam prin reviste și ziare. Hai să fac o paranteză. În anul întâi de facultate am avut un curs opțional de istoria artei. M-am dus și fiindcă mă interesa, dar și pentru că aveam de ales între acel opțional și altul, nu-mi mai amintesc la ce materie, unul dintre ele fiind obligatoriu de urmat.

După vreo trei-patru întâlniri, proful – Dumnezeu să-l ierte, că sigur a murit, era deja bătrân atunci – s-a apropiat de mine, într-o pauză de țigară (se fuma în facultăți, pe hol, erau și scrumiere cu picior, din aluminiu, mari, erau condiții bune, se fuma peste tot, de fapt), și m-a luat din scurt:

— Ce cauți, domnule, la facultatea asta?

Nu m-a surprins, fiindcă întrebarea aia mi-o puneam și eu de câteva ori pe zi, așa că i-am răspuns pe loc, un pic cam arțăgos și pițigăiat:

— Părinții au insistat.

— Păcat de dumneata, mi-a replicat și m-a privit cu ochii lui de om bătrân care văzuse artă cu ghiotura.

Am închis paranteza. Deci scriam poezie. Inițial fusesem ciudatul bobocilor, iar până am ajuns în anul patru, devenisem și ciudatul școlii. Eram student la Politehnică. Deși nu strălucit – învățam cu spaima să nu-mi belesc vacanțele. Și așa, de frică, mi-am luat toate examenele. Le promisesem alor mei că termin facultatea în care ei mă țineau, deși mi-era limpede că nu voi profesa, fiindcă nu mă pasiona defel și n-aveam vocație de inginer. Pasiunea mea era să povestesc, să scriu, nu să proiectez instalații ori să repar calorifere, ventilatoare, chiuvete, frigidere sau veceuri.

Cred că în a treia seară, francezii ăia au organizat, în apartamentul în care eram cazați – și unde dormeam pe jos, pe niște salteluțe subțirele, pe

care le rulam dimineaţa ca să degajăm camerele; dar nu ne păsa, eram în Franţa şi ne durea-n cur de toate –, un chef în cinstea noastră. Noi abia de-o rupeam pe franceză, se instalase anglofilia de mult în România, fusese revoluţie şi visul american rula pe toate ecranele, mai ales pe cele din capul nostru, aşa că ne-am retras într-o cămăruţă cu vedere spre uşa de la intrare şi am încins o *cruce*, în aşteptarea oaspeţilor.

Îi salutam pe cei care pătrundeau şi o făceam cu entuziasm şi chiote când aveau sticle cu băutură. Şi eram gălăgioşi de fiecare dată, fiindcă toţi aduceau câte ceva: vin, tărie, doze cu bere. Sucuri şi Cola. Se anunţa o noapte luminoasă, intra şi tromful, intrau şi francezii încărcaţi.

În camera mare, unde urma să fie bairamul, se făcuse un fum gros, toată lumea fuma, şi noi, care terminaserăm jocul de cărţi, şi ei. Noi, cu filtru, ca domnii; ei, fără, ca peizanii.

Atunci am văzut pentru prima dată cum se fac manual ţigările, fiindcă doi dintre ei nu pridideau cu asta. Şi era spectacol, lucrau doar c-o mână şi aveau o viteză incredibilă. Ne-au invitat şi pe noi să ne facem. Am încercat, dar am dat tutun pe jos, am pus prea mult, ca flămândul, ca să fie groasă, apoi am dat o limbă pofticioasă peste hârtia fină, încât aia, de la atâta salivă, n-a mai luat foc. Chicoteau francezii, dar aşa făceau de când am descins

la ei. Râdeau de noi din orice, iar ăsta era un motiv să-i înjurăm zâmbindu-le, ca să nu se prindă.

La un moment dat am simțit în fumul din cameră alt iz decât cel de tutun. Și am făcut mutra aia de amușinator, aia ca de câine căruia-i miroase-a iepure ori a ce-or mirosi ei când se opresc și rămân stană.

— Vrei? m-a întrebat o franțuzoaică de care-mi plăcea, dar care era cuplată cu unul din gașca lor.

— Ce?

— Marijuana.

— Nu, nu...

— De ce?

— Păi... nu știu... mi-e...

— Frică?

— Nu, nu, nu vreau să fiu... să fiu... dependent.

E, în secunda doi, ăia care erau pe lângă noi și au auzit conversația s-au pus pe un râs de tremurau cele douăzeci de cărți pe care le aveau în căcatul lor de bibliotecă. Apoi, când au aflat cu toții de ce se râde, a fost rupere de piepturi și fălci. Bineînțeles, am zâmbit și eu, deși nu m-am prins ce i-a amuzat atât de tare decât după ce unul dintre ei mi-a spus că iarba nu dă dependență și că de unde am scos-o, de la Ceaușescu? Am bâiguit ceva-n engleză, dialogul nostru cu ei se petrecea-n engleză; deși pricepeam ce vor și ce zic, cu exprimarea stăteam prost: aveam accent și chiar *r* franțuzesc, însă nema vocabular.

— Ce poet eşti tu dacă nu fumezi? m-a chestionat liderul lor, un tip simpatic, tare entuziasmat de ţărişoara noastră, pe care o vizitase şi o lăuda, ba chiar spunea că s-ar muta la Sulina pentru tot restul vieţii.

— *Un poète très bon!* am parat direct în limba lor maternă.

Iarăşi au bufnit râs, toţi erau luaţi; de data asta am râs şi eu, era poanta mea, n-o puteam lăsa pradă exclusivă francezilor.

— În România, am continuat când gălăgia s-a mai stins, poeţii beau. Aş bea şi eu, dar... ce?

Adevărul e că nu-mi dădusem seama cum şi unde dispăruseră zecile de sticle cu care veniseră invitaţii şi gazdele noastre. Câteva, goale, erau aliniate lângă un perete. Între ele, două de vodcă, una cu etichetă argintată, *chic*. Francezii aveau ceva în pahare, un fel de licoare. Mă uitasem prin camera mare şi pe holul de la intrare, dar n-am apucat să inspectez tot teritoriul, fiindcă mă luaseră cu jointul.

Şeful francezilor s-a ridicat de pe parchet, unde stătea-n cur, m-a prins pe după umăr şi m-a condus într-un fel de debara. Acolo, între sticloanţe goale, cu fel de fel de etichete, stătea o găleată albastră, mare, de vreo 15-20 de litri, plină cu un lichid maroniu-închis, pe care pluteau felii de lămâie şi măr. Am crezut că-i compot şi probabil am făcut o mutră atât de surprins-scârbită, încât Pierre sau Jean sau cum mă-sa-l chema a bufnit iar în râs. Şi

avea un nechezat asortat perfect cu anatomia lui de malac păros, cu un cap și ceva mai înalt decât mine, care am un metru optzeci. Un metru șaptezeci și opt, ca să fiu exact. Vreo trei-patru de-ai lor au și băgat capul ca să vadă ce-i. Ăla le-a șuierat ceva-n franceză, a-nceput din nou bâlciul, eu zâmbeam resemnat, cu ochii după sticlele în care fuseseră vin de toate soiurile, whisky, Campari și altele.

Cretinii de francezi făcuseră un punch, adică vărsaseră băutura în găleată, puseseră și Cola și bucăți de fructe și beau relaxați mizeria aia. În cele din urmă m-am ales și eu cu un pahar, pe care, prefăcându-mă că mă duc la budă, l-am vărsat pe jumătate în chiuvetă. Am fost tentat să-l golesc tot, dar eram sigur că o să mi-l umple din nou, convinși că-mi place. Poate-mi făceau și galerie ca să-l dau peste cap, doar mă lăudasem că beau vârtos, nu?

În cele din urmă am găsit niște bere și n-a fost rea, mergea cu L&M-ul cu care venisem din România și pe care ei îl mirosiseră curioși chiar din prima zi a descinderii noastre. Estul e capabil de mari surprize pentru occidentali, dar nu în materie de finețuri. Bănuiam că țigările de la noi nu-s chiar ca ale lor, dar nu mi-am dat seama că e așa de mare diferența decât atunci când unul dintre ei m-a servit cu o Gauloise. După Kentul lung, Camel și Lucky Strike fără filtru, e cea mai bună țigară. Când

francezul m-a îmbiat cu a patra, am scos pachetul de L&M și i l-am întins, dar m-a refuzat, spunându-mi că nu le schimbă, fiindcă tușește. Eu am rămas la fel de bine-crescut și-am luat de la el. Așa că în seara când am ieșit la grătar, cred că a doua după cea cu cheful, am fumat doar Gauloises. Și-am mâncat câte-un cârnat de căciulă, care, la focul înecăcios al cărbunilor, s-a micit și el. Seara aia a fost una dintre cele în care am făcut foamea în Franța și-mi pare rău că asta mai țin minte, nu și o mulțime de lucruri frumoase despre ieșirea mea de-atunci în Occident, a doua.

N-am uitat însă jongleriile pe care le-am învățat de la unul dintre francezii din grup, care, ca să scape de armată, presta activități în folosul comunității. Mergea prin grădinițe și școli, prin parcurile pentru copii, pe la festivaluri și susținea momente de circ. Era un tip admirabil, cred că pe el nu l-am înjurat niciodată. M-a învățat să jonglez cu trei bile, chestie pe care am folosit-o apoi de câte ori m-am întâlnit cu fel de fel de pușlache, pe care i-am lăsat *bouche bée*, uite-așa! Cui naiba nu-i place să vadă cum se-nvârt prin aer portocale, mere, cartofi, castane ori nuci?

Clovnul de francez a-ncercat să mă-nvețe și să merg pe bicicleta lui cu o singură roată, nu mai știu cum îi zice, dar pentru aia trebuia timp, or, noi n-am stat atunci decât o săptămână sau opt zile, nu mai țin bine minte.

Repet, la Amsterdam am fumat prima dată iarbă. Prietenii cu care am fost, un IT-ist român ce locuiește în Olanda și un flautist, tot român, care trăiește de mic copil la Berna. Cu flautistul sunt eu, de fapt, prieten, împreună am venit, din Elveția, la Vlad, care ne-a cazat la el. Ei se știau dinainte. Vlad ne-a plimbat prin Amsterdam, iar atunci ne-a invitat la o bere. După ce-am ciocnit și-am luat prima gură, olandezul nostru și-a scos tabachera și m-a servit. Cum fuma fără filtru, l-am refuzat, aveam L&M-ul meu, pe care l-aș fi trădat eventual pentru un Kent lung, Lucky fără, Camel fără sau Gauloises, dar nu pentru rahaturi.

— Hai, nu vrei să-ncerci măcar?

— Nu, mulțam, prefer d-astea, mai ușoare.

— Nu-i chiar tutun, e iarbă. De fapt, e amestecată cu tutun, dar... Chiar nu vrei? E ușoară.

Când a văzut că mă codesc, s-a prins că nu mai fumasem așa ceva. Am recunoscut, i-am și povestit cum am ratat momentul în Franța, s-a distrat și el la faza cu dependența. Apoi am realizat că el numai asta fuma. De când veniserăm noi, omul doar din tabachera lui argintie își extrăgea țigările, pe care probabil și le făcea seara, noaptea sau la serviciu. Observasem că era mai lent, mai moale, că vorbea mai greu, dar de vreme ce îi mergea așa de bine de atâția ani, câștiga o căruță de bani, iar orașul ăla e splendid, ce motive avea să se grăbească și încotro?

Eram curios, mai ales că mă lămurisem că nu dă dependenţă, că te relaxează, te destinde, că e cam ca băutura, doar că nu vomiţi la sfârşit. Vlad m-a asigurat că e iarbă de calitate, verificată în timp, că e de la aceeaşi sursă, sigură, şi că o să mă simt foarte mişto. El numai din aia fuma, era OK, n-avea, iată, nimic. Aşa că am luat una.

— Hai s-o poştim, mi-a propus.

Cezar, flautistul, ne-a anunţat că nu vrea. Oricum, nici nu fuma, ar fi fost cam aiurea să-nceapă direct cu marijuana.

— Să-i dai în cap cu berea, mi-a susurat olandezul. O să ţi se usuce puţin gâtul, e bine să-i dai cu bere, se şi aşază mai bine, ai să vezi. Hai, trage, încet, ţine în plămâni, apoi dă-i drumul. Uşor, uşor...

Cezar se uita la mine ca la un mare dirijor: încordat şi fix. I-am făcut cu ochiul, ca să-l mai destind. Adevărul e că nici eu nu eram chiar în apele teritoriale, deşi aveam o privelişte mişto, doi companioni de treabă, bere gustoasă, de culoarea cuprului, şi iarbă-n nas. După câteva minute, am simţit că mă-ngreunez, că mi se lipesc picioarele de caldarâm. Am început să şi zâmbesc larg, tot mai larg.

— E bine? m-a întrebat Vlad.

Am dat din cap că da. Eram toropit, terminaserăm de poştit ţigara, mai sorbeam câte-o gură de bere, mai priveam spre canal. Mă mişcam ca-n reluare. Nu ştiu ce a declanşat râsul, cred că unul

dintre ei a spus sau a făcut ceva, Cezar, probabil, nu mai țin minte, sau poate că am văzut ceva, nu contează, dar am râs aproape două ore continuu, de-am crezut c-o să crăp. Am vrut să mă car de lângă ei, de mai multe ori, să nu-i mai aud cum râd, cum vorbesc, să nu-i mai văd cum se uită curioși la mine, fiindcă orice gest îmi declanșa o nouă cascadă de râs.

Am tot vrut să mă opresc, dar mi-era imposibil, cum imposibil mi-era și să mă mișc de-acolo. Eram topit în scaun și încercam să-mi găsesc o poziție cât mai bună, ca să pot respira. Când am realizat – am fost conștient tot timpul – că dacă-mi vine să mă piș n-o să mă pot ridica, darămite să ajung la budă, m-a lovit un râs nebun. Cei de la mesele vecine se uitau la mine și zâmbeau, comentau între ei și unii mă arătau cu mâna. Vlad zâmbea, iar Cezărică întreba dacă mă prefac sau nu.

Transpiram din greu, eram ud tot, abia aveam puterea să-mi trec, din când în când, palma peste față și să mi-o șterg de cracii pantalonilor. Nu-mi păsa, iar gândul că puteam face apoplexie din cauza efortului pe care-l depuneam când mă zguduiam de râs, din cauza contracțiilor musculare care-mi dilatau venele, inclusiv pe cele de pe gât și de la cap, mă melancoliza.

Credeam, până atunci, că cea mai frumoasă moarte e în somn. Ei bine, îmi dădea târcoale alta și mai și, cea mai mișto dintre toate, regina morților. Urma

să-mi fiu propriul ucigaș, unul care nu amenință, nu are arme, nu vrea nimic de la victimă, dimpotrivă, o duce, minut după minut, hohot după hohot, convulsie după convulsie, în punctul în care e atât de fericită, încât plesnește.

Îi priveam pe cei din jurul meu, oamenii de la mese, trecători, bicicliști, turiștii din ambarcațiunile ce-mi treceau prin față, și aveam impresia că-i știu, că i-am mai văzut, că privirile noastre se mai întâlniseră și altă dată, nu doar acum, când a mea îi percepea ca pe niște spectre, când inima îmi bătea cu rezonanță, amplificat, cum n-o mai auzisem, când fața îmi era străbătută de picături mari și mici, când gâtul înghițea bucăți de aer, sperând ca măcar una să fie zemoasă. Dacă mor de râs, o să fiu pe prima pagină a ziarelor. Cu poezia n-ajungi niciodată pe pagina-ntâi. O să fiu glorios și invidiat. Dacă ar fi să recomand cuiva să se sinucidă, asta i-aș spune: să fumeze iarbă într-un loc plin de lume. Dar eu nu, n-o să mor totuși, părinții mei trăiesc, mă așteaptă, aveam darurile pentru ei deja cumpărate. Așa-mi ziceam.

Și cam după două ore m-am mai liniștit, am simțit că-mi revin, că mă pot mișca și că nu mai râd din nimic. Scăpasem, frate! Eram rupt de oboseală, dar viu și c-o pleașcă de zâmbet pe față. Vlad a mai dat un rând de bere, aproape că am dat-o peste cap, eram deshidratat de la cât transpirasem. M-au întrebat dacă sunt în regulă, dacă pot

merge, le-am demonstrat că pot și m-am dus la WC. Apoi ne-am plimbat cu vaporașul pe canalele Amsterdamului – vai, e o mi-nu-nă-ți-e, o minunăție! –, iar Vlad m-a felicitat pentru cât de bine m-am comportat, ce reacție mișto am avut și mi-a spus că am profilul potrivit pentru o altă experiență, și mai și.

— Ce?

— Ciuperci.

Mi-a explicat că în cazul ciupercilor e un cu totul alt film, în care nu prea mai ești conștient de tine, fiindcă intri într-o altă lume, unde vezi ce nici prin cap nu-ți trece c-ai putea să vezi, de la culori din paradis la animale cum nici în povești nu-s, nici în filmele fantastice, nicăieri, că toată halucinația ține vreo cinci-șase ceasuri și că există riscul – dar nu era cazul meu, fiindcă aveam temperamentul ideal – să cazi în fanta cu coșmaruri.

El asistase de două ori la astfel de căderi: într-una, un cunoscut al lui fusese urmărit preț de peste cinci ore de o lighioană, un fel de șarpe uriaș; în alta, unul avusese tripul că e cocoțat în vârful unui stâlp înalt de câteva sute de metri, de unde a urlat continuu, tot cam vreo cinci-șase ceasuri, să fie dat jos, să fie salvat. Nimeni n-a putut face nimic pentru el, fiindcă toți din camera respectivă erau duși în lumile lor de basm, în care mai pătrundea, inutil, câte-un strigăt de ajutor. L-a luat, apoi, salvarea, i se blocaseră mușchii de cât strânsese stâlpul ăla

în brațe, ca să nu cadă. Am dat din cap că nu vreau și, recunosc, l-am rugat pe Vlad să mai tragem un joint, că e mai sigur. Și-am mai tras, dar a doua zi.

Prin urmare, domnule comisar, țigările din pachetul de L&M nu-s ale mele, nu eu le-am pus acolo. Nu fumez fără filtru. Sunt sigur că dobitocul ăla de Vlad mi le-a băgat când am plecat din aeroport spre avion. Și știu și când: când am fost la budă și am lăsat pachetul pe masa din cușca aia de sticlă unde e voie să fumezi. Domnule, nu sunt nebun să vin cu droguri în țară, zău așa!

Superman

Când nea Vlasiu s-a aplecat să ia de jos pachetul de țigări ce-i scăpase din mână, mi-am amintit de sfatul pe care taică-meu mi l-a dat într-o dimineață, pe când mă pregăteam să mă încalț și să pornesc spre școală: să-ți deschei întotdeauna cureaua și nasturii de la pantaloni când îți bagi cămașa, fiindcă altfel riști să ți-o bagi în chiloți, nu în pantaloni. Iar nea Vlasiu asta făcuse. Și nu doar că i se vedeau chiloții, dar ce m-a făcut să pufnesc în râs era ce scria pe ei, cu litere mari, roșii: „SUPERMAN".

— Ce-ai, mă?

— Nimic.

— Cum nimic?! De ce râzi? În loc să iei tu țigările de jos, mă lași pe mine, om bătrân, să fac asta.

— Păi, n-am mai apucat, te-ai grăbit.

— E, m-am grăbit... Le-am luat, dacă am văzut că nu te-apleci, doar nu era să stau și să mă uit la ele. Și ce-i de râs în asta?

— Nimic... Și-am zâmbit, n-am râs.

— Sunt distractiv, așa, crăcănat și aplecat de șale?

— Nu, domne, nu. Ce-i tot dai înainte? Na, am râs și eu, care-i problema?

— Cum care?! Ai râs de mine, că nu de ciori! Și te-am întrebat ce-i de râs. Iar tu, ca un labagiu, o dai la-ntors. Că n-ai râs, că ai zâmbit, că nu știu ce, că nu știu cum. Acum ce te uiți așa?

— Nea Vlasiule, ce-ți veni, domne?!

— Adică tu râzi ca de-un prost de mine și tot eu sunt de vină? Bravo, ești deștept!

— Oi fi...

— Mă faci prost?

— Cum să te fac?!

— Păi, mă faci! Dacă tu ești deștept, eu sunt prost. Că de aia te râzi de mine, nu?

— Zău, eu mă car dacă mă iei așa. Ți se puse pata și gata. Hai, să trăiești! Sănătate!

— Unde pleci, măi, Bebe, unde? Mă lași așa, în mijlocul drumului? Ăăă?

— Dacă stau, nu-i bine, dacă plec, iar nu-i bine. Cu dumneata n-o scoate omul la...

— O scoate orice om care-i om, nu care... Ia uite-l și pe fi-miu. Altu-n doru' lelii.

Băiatul lui nea Vlasiu era un lungan de peste doi metri. Venea agale, iar printre picioarele lui subțiri și lungi atârna, ca un coi luminos, soarele.

— Acu' râzi și de fi-miu! Nu, zău, tu ai probleme mari cu capul, ar trebui să-i spui lu' Angelica să te caute.

— Nea Vlasiule, chiar te las. Ți s-a pus pe mine, nu mai ieși din asta.

— Mie mi s-a pus, mă?! Păi, eu sunt ăla care râde când de unul, când de altul? Zi, mă, zi, eu?!

— Domne, de la soare, mi-a intrat în ochi. N-am zâmbit, m-am strâmbat.

— Bă, mai ești și mincinos, știi? Nu doar că ești al dracului, dar și minți. Te uiți în ochii omului și-l minți fără să clipești. Să trăiești, Aurele!

— Săru' mâna! a zis fi-su, apoi mi-a strecurat și mie un „Noroc".

Nea Vlasiu era scund, abia de avea vreun metru șaizeci și cinci, încât toată lumea era convinsă că Aurel nu-i făcut cu el. Semănau la față oarecum, dar atât. Alții spuneau că Aurel suferise de gigantism, de asta se înălțase-n așa hal.

— Încotro? l-a întrebat Vlasiu.

— La teren, că jucăm fotbal.

— Iară fotbal... Păi, n-ai fost și ieri?

— Ba da.

— Păi, și joci în fiecare zi, tu altă treabă n-ai? La tine acasă n-ai nimic de făcut?

— Am avut, da' am terminat.

— Ai terminat?! Da' ce harnic ești!

— Sunt... Dar ce-ți veni, ești cu capsa pusă?

— Cam e, am intervenit. Și pe mine m-a luat la sulă până acum un minut...

Nea Vlasiu s-a uitat când la mine, când la băiatu-su. La el, cu un ochi, fiindcă stătea în dreptul soarelui, care încă măturа câmpul.

— Şi ce, ai murit de asta? m-a chestionat, pe neaşteptate, Aurel.

Mi-a picat faţa: eu îi ţineam partea, iar el, tâmpitul, fie nu pricepea, fie nu-i păsa.

— Ce-ai, mă? i-am zis pe un ton care mi-a ieşit atât de provocator, încât m-am încruntat surprins de propria-mi voce.

Brusc, Aurel s-a aplecat spre mine şi m-a fixat cu privirea.

— Bă, nu face pe viteazul, că imediat îţi pare rău, mi-a spus tărăgănat, cum vorbea întotdeauna.

L-am privit zâmbind vag şi încercând să-i transmit că eram conştient că n-am nicio şansă, că diferenţa dintre noi era evidentă, că e şi tac-su acolo, că stau pe curu' meu, îmi văd de treaba mea, l-am lovit cu dreapta, puternic, din umăr, direct în ficat. Am simţit cum mi-a intrat pumnul în el, era numai piele.

A deschis gura de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva nemaiauzit, dar, ştiam, încerca să ia aer, ca o mreană azvârlită pe mal. Durerea de ficat îţi surpă trupul, te suge în tine, faci implozie. Aurel a căzut chircit şi arăta exact ca cifra 5, doar că întoarsă.

— Bine i-ai făcut, dă-l în pizda mă-sii, trebuia să-şi găsească naşul. Hai, mi-a zis nea Vlasiu şi m-a luat de braţul care încă-mi tremura de la lovitură.

Risc ridicat

Sonia se uită la ceas. În patru minute ajunge tramvaiul. În maximum jumătate de oră e acasă. Și-ar trebui să se apuce de curățenie. A tot amânat-o. Și totul e vraiște. Ce seamănă tipu' ăsta solid cu Remus! Și ce mișto e! La costum, la cravată. Ce tare seamănă! Ba nu, nu, e chiar el, iubirea ei din liceu. Nu se poate!

Sonia se apropie și spune, cu voce tare, ca pentru sine:

— Remus.

Bărbatul întoarce capul, face ochii mari și zâmbește.

— Sonia?!

— Remus! Doamne, ce surpriză!

Se iau în brațe, se strâng, iar Sonia simte trupul puternic, tare, musculos al bărbatului. Pe cât e de mare, pe atât e de tare, îi vine Soniei în cap și începe să râdă.

— Ce faci, măi, fată? Nu te-am văzut de...

— 23 de ani!

— 23?! Ce-a trecut timpul! Eşti neschimbată. Ne-schim-ba-tă!

— Eh, pe naiba... Tu arăţi beton. Parcă eşti şi mai înalt. Ai mai crescut, nu? Cum îţi merge, domnule?

— Nu mă plâng, că mă vede şefu' cel mare, ăla de sus. Ce faci tu? Zi!

— De toate. Bine şi eu... Acum, spre casă. Uite, chiar îmi vine tramvaiul. Hai, fii atent, notează-mi mobilul, dă un semn şi hai să povestim!

Remus îşi scoate telefonul din buzunarul de la piept şi tastează cifrele dictate de Sonia. Cei doi se mai îmbrăţişează o dată, femeia urcă în tramvai, uşile se închid, tramvaiul porneşte, ea îi face semn cu degetele să o sune.

Iar duminică, la 11 şi 16, telefonul cântă. Remus întreabă dacă ar deranja-o o vizită. Ea răspunde că-l aşteaptă, îi dă adresa, apoi închide, porneşte spre baie, îşi mai face un duş. Se felicită că a făcut ieri curat în tot apartamentul şi fredonează *Fata din vis* sub apa caldă.

Îşi pune rochiţa roşie, să dă cu două pufuri de Zen, mai trece puţin cu cârpa peste măsuţa din sufragerie, deschide fereastra.

Remus ajunge cum a promis. Se strâng din nou în braţe. Sonia îi simte burta, parcă alaltăieri nu era aşa, parcă nu fusese atât de gras... În sfârşit, asta e.

Râd ca proștii din nimic, beau coniac, cafea, povestesc. Mâna lui o atinge. O atinge și cu cealaltă. O mângâie, se sărută, se dezbracă. El e un munte, e gras, are chiar sâni. E pufos. Ea nu rezistă și îi spune zâmbindu-i:

— Vineri, în stație, erai numai mușchi.

— Pe naiba, îs ca un Bazna, nu vezi? Ia uite... Dar vineri mă întorceam din misiune și aveam vesta antiglonț pe sub haină. Purtăm d-asta când sunt misiuni cu risc ridicat, cu spart de uși, cu nebuni care dau cu paru', cu toporu', cu furca... Dracu' să-i ia, că m-am săturat, abia aștept să ies la pensie.

Foarte aproape, lumânarea

„Cred că Ăl de Sus face cu nervii când se uită la mine cum stau aci de două ceasuri. Cred că nu-ți pică bine să fii Dumnezeu și să vezi biserica închisă în miezul zilei." Miron înalță încet capul spre cer și gura i se deschide, fără voia lui, pe jumătate. Apoi, buzele i se ridică la colțuri: zâmbește. Și-l imaginează pe Dumnezeu nervos. Dar ce poate face? Să deschidă El ușa bisericii? I-ar conveni lui Miron. A amorțit pe trepte. Se saltă din când în când, își mai freacă fundul, dar cimentul trage vârtos. Zâmbește din nou, fiindcă pe Dumnezeu nu și l-a închipuit decât râzând zgomotos, din tot sufletul. Și uite-l acum, cu ochii ieșiți din orbite, furios, agitat și neștiind ce să facă. Cum să nu te umfle râsul?

A fost la biserică de câteva ori. Când i s-au însurat niște prieteni, când i-au murit părinții și la Înviere, în copilărie, dar mai mult pe-afară decât înăuntru. Preoții spuneau uneori, cu vocile lor groase: „Ușile, ușile". Ce-ar putea însemna asta, dacă nu „Deschideți, deschideți"?

I se amestecă lucrurile în cap. Orișicât, n-ar fi crezut că o biserică poate fi închisă în mijlocul zilei. Mai ales biserica din cartierul lui. Părea că lumea se perinda pe-acolo tot timpul, de dimineața, când merge el la serviciu, până când se făcea-ntuneric. Așa i s-a părut. De asta a și venit, credea că e deschisă. Ce să facă? Se uită la biserică: nu e zugrăvită pe dinafară, e albă. Nu mai e albă, e murdărită de ploi, de vânt, de praf. Se vede urât, ar fi trebuit să-i mai dea cu var. Costă. Varul costă, zugrăvitul costă. Totul costă.

Se întoarce: un ins de vreo 70 de ani intră în curtea bisericii. Dă bună ziua. Omul răspunde din cap a salut și, în timp ce urcă pe trepte, bagă mâna în buzunar. Scoate o legătură de chei, iar până ajunge în dreptul ușii o găsește pe aia potrivită. Descuie, intră, apoi trage ușa după el. Miron clipește de câteva ori. Privește dincolo de gardul scund ce înconjoară curtea: nu mai vine nimeni. Se ridică și urcă pe trepte, spre ușă. Ajunge în fața ei, apasă încet pe clanță și tresare când clanța țăcăne scurt, dar tare, iar pocnetul are ecou. Clipește și bezna dinăuntru începe să se împrăștie. Ochii i se obișnuiesc și vede pereții plini de sfinți colorați. N-a mai fost aici de ceva ani. Se uită spre altar și observă o umbră ce se mișcă: e omul care a descuiat ușa. Face câțiva pași pe covorul ce leagă, chiar prin mijlocul bisericii, intrarea cu iconostasul. Umbra se oprește. Apoi întreabă:

— Doriţi ceva?

— Da. Aş vrea să cumpăr nişte lumânări...

— Sunt în spate, pe masă, în stânga. Luaţi de-acolo şi lăsaţi banii lângă.

Miron întoarce capul şi vede masa. Murmură un „mulţumesc" şi, din câţiva paşi, e în faţa ei. Într-o cutie de lemn sunt lumânări subţiri, la 50 de bani, şi groase, la un leu. Bagă mâna în buzunar, scoate câteva hârtii, alege două de un leu şi le pune pe masă. Ia trei lumânări. Se uită câteva clipe spre locul unde pare că omul face curăţenie. Ar vrea să-i spună că a lăsat banii.

Se îndreaptă spre uşă, prinde clanţa în palma dreaptă şi apasă încet pe ea. Uşa se deschide, iar soarele năvăleşte peste el. Se opreşte. Clipeşte de câteva ori, cu capul în pământ. Ce-ar fi să lase uşa deschisă? Poate că mai sunt şi alţii care ar vrea să intre, dar n-o fac fiindcă au impresia că e-nchis. Dar ce se bagă el? Trage uşa cu grijă şi coboară încet treptele, spre cutiile de tablă deasupra cărora scrie cu negru: „Vii" şi „Morţi". Rupe ceara din capul unei lumânări, o întinde spre flacăra alteia, care e pe terminate, aşteaptă până se aprinde şi o potriveşte într-un orificiu. Pentru părinţi.

Se mută la „Vii". Are câţiva prieteni, dar se întâlnesc ocazional. Toţi cu familii, cu servicii, cu griji. Niciunul n-are vreme de pierdut. Nici el. Aprinde o lumânare pentru toţi, spune în minte şapte nume, pe-al optulea nu şi-l mai aminteşte, strânge puţin

din buze, se mai gândește două secunde și pleacă. Din mers observă că ușa de la biserică e deschisă și lipită de perete. Pufnește. Iese zâmbind din curte și o ia spre casă. Lumânarea pe care o ține în mână e strâmbă din cauza căldurii. Încearcă să o îndrepte, dar nu reușește. O prinde cu trei degete de unul dintre capete și mărește pasul.

S-a încălzit cam tare. Ajunge în fața scării, scoate cheile, trece cartela de intrare în bloc prin fanta interfonului, siguranța face „țac!", apucă mânerul ușii, trage de el și intră. În casa scării e răcoare. Stă la trei. Sunt câte două apartamente pe etaj. La ora asta nu prea e nimeni prin ele. Poate la parter, studenții care locuiesc în gazdă. Miron privește lumânarea cum se bălăngăne în timp ce el urcă scările. N-o să se rupă, e prea moale. Ajunge. Deschide ușa și merge direct în bucătărie, la frigider. Micul bec s-a tot ars și s-a săturat să-l tot schimbe. Pune lumânarea pe polița de jos, unde e liber. O aranjează puțin, ca să stea dreaptă. Închide frigiderul și își toarnă dintr-un bidon un pahar cu apă, pe care-l golește repede. E un pahar pentru vin. Încă se vede pe fundul lui o urmă de roșeață, a băut aseară. Nu-i spălat bine. De fapt, n-a ajuns cu degetul în punctul unde piciorul se lipește de cupa lunguiață și nu foarte largă a paharului. În sfârșit, nu e important.

Se descalță de pantofi, ia papucii și intră în baie. E tot transpirat din cauza apei băute prea repede.

Se spală pe faţă, pe mâini, îşi descheie nasturii de la cămaşă, o dă jos şi se spală energic pe bust. Se şterge şi, din dulapul cu haine, alege un polo albastru şi-l îmbracă. Îi cade la fix. Trece prin faţa oglinzii din hol. Se priveşte. N-arată rău, a mai slăbit. Dar în papuci...

Îşi ia pantofii, nu cei cu care a fost la biserică, ci unii negri, puţin ascuţiţi, aproape noi. Se mai uită o dată în oglindă. E în regulă. Deschide uşa sufrageriei şi aruncă o privire. Geamul e închis, jaluzele trase. Se întoarce în bucătărie. Ia farfurioara pe care, dimineaţă, şi-a pus ceaşca de cafea, scoate dintr-un sertar o cutie cu chibrituri, iar cu trei degete culege lumânarea din frigider. S-a întărit. Intră în sufragerie şi se aşază la masă. Aprinde un chibrit şi îl duce la capătul de jos al lumânării. Ceara începe să picure imediat în farfurioara bordo. E suficientă. Fixează lumânarea. Se dă puţin înapoi cu tot cu scaun, ridică faţa de masă şi, pe sub ea, prinde mânerul sertarului. Trage de el. Cu cealaltă mână scoate dinăuntru pistolul. Împinge sertarul la loc şi pune arma pe masă. Aprinde lumânarea. Se uită în flacăra ei. Stă dreaptă, nemişcată. Bine că a fost la biserică. Cu ani în urmă a văzut la televizor un om care a zis nişte vorbe pe care nu le-a uitat: „Contează cum mori, nu cum trăieşti. Ultima clipă valorează mai mult decât întreaga viaţă". Aşa-i.

Şi-a vizitat rar părinţii, dar când a aflat că sunt pe ducă a stat lângă ei. Şi a avut grijă ca fiecare

să treacă dincolo cu câte-o lumânare aprinsă. Își fixează mai bine scaunul sub el, până când se simte prins între spătar și muchia mesei. Ia pistolul, îl armează cu stânga și își îndreaptă țeava spre cap. Nu îi e frică. Apasă pe trăgaci și, chiar înainte să audă bubuitura, vede cum două picături de sânge stropesc lumânarea și-o sting.

Caz special

Așteptam la semafor să se facă verde.

— Te salut, mi-a spus, cald, un domn cu un chip cunoscut, care s-a oprit lângă mine.

— Salut, salut, am răspuns și eu în timp ce foram în memorie ca să îl caut.

— Ce mai faci? Cum ești?

— Mulțumesc, bine. Tu?

— Printre ele, aglomerat, știi cum e. Am avut două operații...

— Uf, nasol!

— Da. O intervenție la vezică și apoi un cancer...

Săracul! De unde-l știu?

— Și acum, e OK?

— Sper. Cancerul se va vindeca, dar trebuie tratament intens, asta e... Nenorocită boală!

Era cam pământiu la față.

— Nu vrei să bem o bere? i-am propus.

— Oho, mi-ar face plăcere, cum să nu!

Am pornit spre Curtea berarilor, am comandat fiecare câte-o fleică, trei mici și-o bere. Până să vină mâncarea, mi-a vorbit despre cancerul de prostată și despre investigațiile ce trebuie făcute

regulat, despre vârsta care vine cu bune, dar și cu rele. Cu foarte rele, cum e cancerul.

— Mă simt mult mai bine acum, ai avut o idee grozavă să venim aici. Buni micii, bună berea. Mi-a trecut și durerea de cap, mi-a spus și un zâmbet i-a luminat fața.

— De la oboseală vine durerea, am zis și eu.

— Da, de la stres, somn puțin, muncă multă. Toate se strâng.

Nu-mi aminteam defel cine e, a naibii memorie, cum te face de cacao! I-am cerut ospătarului nota de plată. Convivul a vrut să plătească el. Am replicat ferm:

— Eu te-am invitat, te rog!

— Bine, bine, mulțumesc. Mă bucur că am mai schimbat o vorbă... Când ai timp, te aștept pe la mine, la o cafea.

— Dar ai voie cafea?

— E, prostii... Așa, n-ai voie nimic, știi cum e. Hai săptămâna viitoare, pe luni, că săptămâna asta mai am patru operații, sunt foarte prins.

— Cum patru operații!? La ce?

— Păi, un rinichi, un varicocel, dar asta-i banal, un cancer și... mai e ceva, nu mai știu acum, trebuie să mă uit pe fișă. Hai, te aștept la clinică, dau și un whisky afumat, o nebunie, nu altceva! Peste Lagavulin, peste Octomore. Am un pacient, un barosan, pe care l-am întors din morți și care de atunci mă tot alimentează cu bunătăți.

Întâmplare de nepovestit

— Știi cum se zice: înainte să dai colțul, îți vezi rapid toată viața, de când te-ai născut și până în ultima clipă. E, când te înec, filmul vieții nu-ți rulează. Nimic, nimic. Probabil că sub apă mintea e prea ocupată să găsească ceva de care să te agăți și nu-i arde de proiectat blockbustere. Îți spun sigur asta, era să mă înec de patru ori. Niciodată, dar nici măcar o dată n-am văzut vreo secvență de film.

Daniel a privit cum frumusețea din barcă zâmbește. A continuat să vâslească. O fluierase scurt, de două ori, și ea se oprise din înot. Tăia luciul ca o sabie și trecuse bine de geamandură, putea să-i zică vreo două sau chiar s-o amendeze, dar nu la amendă îi stătea lui capul. Văzuse pe plajă, în anii de când lucra ca salvamar, bunăciunile de pe lume, de toate națiile și culorile, bronzate sau albe ca pasta de dinți, lungane cu picioarele ca niște tentacule, aerodinamice ca rechinii, dar o femeie mai strașnică decât cea care-i stătea la pupa bărcii, nu. Nu, nu!

— E un curent puternic în zona în care erai, bine că te-ai oprit. Oricum, te-aș fi ajuns... Mai sunt și care nu se opresc, indiferent cât i-ai fluiera și cât i-ai striga, mai ales tinerii. Se cred șmecheri, se cred campioni. Sunt pline burțile guvizilor de campioni ca ei...

Femeia a zâmbit iarăși, s-a aplecat puțin spre stânga și apoi și-a lăsat mâna în apă. Cu stropii de pe degete și-a umezit buzele. Daniel a rămas câteva clipe cu vâslele suspendate, a tras aer în piept și a continuat să scoată barca în larg.

— Sper că n-ai rău de mare. Mergem puțin mai încolo, apa își schimbă continuu culoarea, e o splendoare, merită văzut. Vrei? Da? Să știi că tăcerea e acceptare, eu așa am aflat.

Nu știa ce să facă, fiindcă nici prin cap nu-i trecea să o ia cu „Ori te fuți, ori te dai jos". Malul nu se mai zărea, iar ramele continuau să lovească apa de parcă și-ar fi căutat cuvintele prin ea.

Deodată, femeia s-a ridicat și a sărit în mare. Daniel a zâmbit, s-a oprit din vâslit și s-a ridicat în picioare, așteptând. Doar că la suprafață n-a mai apărut decât, pentru o clipă, în depărtare, vârful unei cozi mari, ca de pește.

Rețeaua deasă de fire

Toate femeile care au trecut prin apartamentul meu nu au lăsat împreună în urma lor atâta păr cât a lăsat Marion. Și nu a stat decât o noapte. E adevărat, m-a avertizat aproape de când a intrat că voi putea face o perucă din firele ce vor rămâne după ea. I-am replicat că mă voi îmbogăți dacă o voi vinde, fiindcă are un păr negru atât de frumos, încât voi lua o căruță de bani.

— O căruță de bani pe o claie de fân, a spus ea și s-a întins pe patul unde, probabil din cauza inhibiției provocate de surprinzătoarea schimbare prin care trecuse femeia ce stătea lângă mine și pe care n-o mai văzusem de doi ani, n-am reușit mari fapte.

Curiozitatea pentru transformarea ce se petrecuse cu această femeie îmi creștea invers proporțional cu viteza de circulație a sângelui.

În urmă cu mai bine de doi ani, când o cunoscusem la un turneu de street basketball din Elveția, am remarcat-o în marea de moace nasoale care

chibițau pe marginea celor patru terenuri. Între meciuri, ne mai uitam în public, cu speranța că vom descoperi susținători. Când Sorin a dat, din întoarcere, un coș norocos, care ne-a aruncat în semifinală, singura persoană din public care a sărit în sus, cu mâinile ridicate, era o tipă grozavă. Apoi, după ce am venit de la masa de arbitraj spre banca unde aveam echipamentul și unde ne aștepta Tudor, tipa a apărut cu mâna întinsă și a spus clar:

— Ma numesc Marion și m-am nascut la Romania!

Am izbucnit toți patru într-un râs cu chiote. Sorin, Tudor și Geo s-au grăbit să-i strângă mâna care deja poposise în palma mea transpirată, căci mie mi-o întinsese prima dată.

Cam plinuță, dar frumoasă, vorbea o românească pe care și-o amintea de pe la 8 ani, când plecase din țară cu părinții. Avea vreo 30, absolvise Conservatorul și era violoncelistă în Olanda, într-un cvintet. Deși ne aștepta un meci dificil, cu o echipă de jamaicani uriași, toți patru eram relaxați și cu mare chef de vorbă. Marion s-a oferit să ne cumpere ceva de băut și de mâncat, asta după ce ne-a spus că „mi-a placut mult la voi", moment în care Sorin a întrebat-o:

— La noi sau cu noi?

Marion s-a blocat câteva secunde, gura roșie i-a rămas ușor dezamăgită, după care ne-a chestionat:

— Cum corect?

— „Cu noi" e cel mai corect, s-a grăbit Geo să intervină din vârful celor 208 centimetri ai săi, făcându-ne să pufnim, iar pe susţinătoarea noastră să remarce:

— Radeţi la mine! Supar mult...

Am extras-o pe Marion dintre cele două girafe care tocmai îşi scoseseră maiourile şi se ştergeau cu prosoapele şi i-am spus că suntem foarte bucuroşi să o cunoaştem şi că e important pentru noi să o ştim alături, căci, dacă avem noroc, putem ajunge în finală.

— Jucati ca place?

— Da, în primul rând fiindcă ne place, dar şi premiile contează.

— Bani?

— Câştigătorii iau 10.000 de euro, locul doi, 7.000, iar cei de pe trei, 5.000.

— Multi!

— Da, şi am picat prost cu jamaicanii ăştia.

— E... e...

— Şanse?

— E... şanse la voi?

— Dacă Sorin dă zece coşuri ca ăla pe care l-ai văzut, câştigăm.

— Unde voi jucati?

— Uite acolo.

— Cand?

— La fix începe.

— Am sa vin, mi-a spus ea, mi-a întins din nou mâna, cu cealaltă le-a făcut semn băieților și s-a pierdut în mulțimea de pe margine.

M-am întors la echipă, iar Tudor a decretat:

— Avem ce fute-n seara asta!

Geo și Sorin s-au uitat la mine, așteptând confirmarea. Nu mi-a trecut prin cap decât finalul unui banc pe care-l știau și ei:

— E doar pentru premianți.

— Băi, eu nu mai pot, de cinci zile stau pe labă!

— Tudorele, lasă, tată, că intri tu meciu' ăsta în locul lui Geo, să vedem dacă ți se mai scoală dup-aia. Hai, că azi n-ai prea jucat.

— Nu intră deloc în locul meu! Poate-n al tău. Sunt în mână, n-ați văzut?

— Am glumit, mă, nu schimbăm treiul de-nceput. Dacă-o fi cazul, ne rotim dup-aia. Iar dacă o să câștigăm, om și fute ceva, i-am anunțat cu autoritatea căpitanului ales de câțiva ani, prin vot, după ce fusesem de altfel singurul candidat la funcție.

Ne-am luat gențile și ne-am mutat la terenul unde urma să avem meciul. Jamaicanii erau deja la coș, aruncau sec, cu precizie. Îi văzusem într-un meci din grupe cu o echipă de norvegieni sau de suedezi, îi spulberaseră pe ăia. Toți patru aveau de la doi metri în sus, coordonatorul lor era cu vreo 15 centimetri mai înalt decât mine și se mișca iute.

I-am ținut om la om toată partida, le-am depășit de vreo câteva ori liderul, pe Xandu, Sorin a dat trei coșuri chiar de sub pivotul lor, care bătea în 2,20, și lui Tudor i-a intrat, și lui Geo, dar n-am putut suplini lipsa de talie cu nimic. Orice aruncare greșită a noastră s-a transformat în coș pentru ei. Am pierdut onorabil, la 17, cu toate încurajările lui Marion și ale fiecăruia dintre noi, fiindcă ne-am tot schimbat unul pe altul, cu speranța că o să găsim formula eficientă.

Cealaltă semifinală se terminase previzibil, rușii măturaseră lejer niște spanioli cu care, astfel, urma să jucăm a doua zi finala mică.

— Dacă picam cu spaniolii, eram în finală acum, a remarcat Sorin.

— Las' că le-o tragem mâine și e bine și-așa, a zis Geo.

— Ce tragem? a întrebat Marion, care până atunci doar ne privise fără să intervină.

Sorin a șoptit o prostie care, bănuiesc, ne venise tuturor pe buze, așa că n-am mai așteptat și i-am spus:

— Bătaie. Mâine trebuie să le tragem o bătaie la spanioli și să ieșim pe locul trei.

— E foarte bine trei, foarte bine, a spus ea zâmbind.

Da, ne scoteam cheltuielile și ne mai rămâneau vreo 600 de euro de căciulă. În plus, eram între

cei mai buni de la al doilea turneu valoric din Europa. Mai apăream prin ziare în țară, Tudor avea niște prieteni la o televiziune, care ne gâdilau în câte-o știre ori de câte ori urcam pe vreun podium.

Am pornit toți cinci spre căminul unde eram cazați, nu departe de baza sportivă.

— Voi man...ca...ti? m-a întrebat Marion, care, era clar pentru toți, mă prefera.

— Da, Marion, facem un duș, ne schimbăm și mergem să mâncăm.

— Vreau eu sa invit.

— Nu, nu, te invităm noi, că suntem mai mulți.

— Nu, nu, voi... mai... maine, dupa trageti la spaniali.

Am început să râd, iar Tudor s-a întors și m-a întrebat din priviri ce se întâmplă. Le-am spus că noua noastră prietenă insistă să ne ofere o masă. Băieții au protestat, însă Marion a repetat povestea cu „trasul la spaniali", așa că eram un grup care râdea pe rupte.

Când am ajuns în fața căminului, fata a spus că ne așteaptă pe bancă până suntem gata. Am fost singurul care n-a rugat-o să urce, simțeam că oricum n-o va face, chiar dacă băieții aproape că voiau să o ia pe sus. I-am zis doar că o să coborâm repede și am țâșnit pe scări, ca să prind dușul liber. Când am ieșit din baie, Geo tocmai intra pe ușa camerei pe care o împărțeam.

— Geo, hai, tată, mai repede, că ne aşteaptă fata aia.

— Pe tine te aşteaptă, nu pe noi. Oricum, am convenit cu Sorin şi Tudorel să ţi-o lăsăm ţie.

— Măi, v-a apucat generozitatea dintr-odată... Hai, fugi la duş, că mai vedem.

— Ce să mai vedem, domn' Marcel, că-i văzută. Bagă tare, nu mai sta. Fata e mişto. Îţi dai seama, violoncelistă... N-ai văzut ce degete are? Mai lungi ca ale lui Sorin. Şi ce ochi! Marcelino, te-ai scos. Dacă vrei, la noapte eu fac paşi.

— Mâine avem meci.

— Lasă, că i-am văzut pe amărâţii ăia, e lejer, nici n-apucă să vadă mingea. Serios, dacă e rost de ceva, eu mă tirez la băieţi.

— Nici poveste! Oricum, mai târziu de 12 noaptea n-aş vrea să stăm. Meciu-i la 10, până ne trezim, ciugulim ceva, până ne-ncălzim, până una-alta... Ar fi păcat să dăm cu mucii-n fasole.

— Vezi de ce nu mă spăl? Că mă ţii de vorbă. Hai, coboară, te-aşteaptă olandeza zburătoare. Ne vedem jos.

Mi-am tras un tricou pe mine, m-am încălţat, am verificat dacă am paşaportul şi banii şi am coborât. Marion nu era pe banca din faţa căminului. M-am uitat în stânga, în dreapta, am făcut câţiva paşi şi am descoperit-o câţiva metri mai încolo. Aşezată pe iarbă, citea dintr-o carte cu coperte galbene.

M-a văzut, a zâmbit și s-a ridicat. Era înaltă, o depășeam doar cu vreo trei degete.

— Ce citești?

— O carte despre baschet.

— Nu, nu cred... Dă-mi să văd!

M-am uitat pe copertă, apoi în interior.

— În ce limbă e?

— Olandeza.

— Ai reușit să o înveți? Nu mai știu cine spunea că olandeza e, de fapt, o boală a gâtului...

— Tu uiti: sunt muzi-canta. Am... și mi-a arătat spre urechea dreaptă, unde un cercel cu o piatră albastră se potrivea de minune cu ochii de aceeași culoare, părul negru și tenul alb.

— Ureche.

— Ureche muzicanta.

Am zâmbit și am corectat-o:

— Muzicală.

— Muzicala... Dar unde ceilalti? Nu...?

— Ba da, o să vină și ei, dar sunt mai leneși.

— Da, tu ești repede. Foarte repede! Jo...ci bine. La Romania baschet... joci?

I-am spus că nu, că niciunul dintre noi patru nu trăiește din asta, că toți am făcut în tinerețe baschet de performanță: Sorin a fost campion național, eu cu Geo am fost coechipieri în divizia națională, Tudor a jucat și el la o echipă din Bonn, unde taică-su lucra la ambasadă.

— Ce faci la Romania?

Mi-a venit să-i spun o minciună, dar se uita la mine cu o seninătate aproape prostească, fără să clipească, cu gura întredeschisă, încât m-am trezit mărturisind:

— Sunt ospătar.

— Cum?

— Os-pă-tar. Lucrez la un restaurant din Bucureşti.

— Faci mancare?

— Nu, ăla e bu-că-tar. Eu îi servesc cu mâncare pe clienţi, pe oaspeţi, la masă.

— Aha, inteleg! Place?

— Da, mă distrează, mă amuză. Cunosc mulţi oameni, am mulţi prieteni, medici, avocaţi, politicieni, sportivi, actori, cântăreţi. Vin la restaurant, e foarte bun, are mâncăruri sofisticate, băuturi bune, e chiar în centru...

— Faci mancare?

— Ştiu să fac, deşi nu prea am timp să gătesc. Dar ştiu. Chestii italieneşti, franţuzeşti, româneşti. Dacă vii în România, am să gătesc pentru tine. De când n-ai mai fost?

— Oho, dupa Revolutia. Din...

— '90.

— Da, din '90. Din '92!

— Dacă ajungi, am să-ţi gătesc nişte chestii mişto.

— Cum?!

— Bune, foarte bune. A, uite-i şi pe băieţi. Hai să mergem.

Sorin mi-a făcut scurt cu ochiul, Geo și Tudor au luat-o înainte. Am mers la un restaurant indian, tuturor ne plăceau mâncărurile aromate. Marion a ținut să ne recomande niște sosuri speciale, cu fel de fel de mirodenii – mă tot întreba dacă le cunosc, habar nu aveam, la restaurantul unde lucram bucătăria era doar europeană –, Geo a spus că o bănuiește că ar fi pe mână cu spaniolii și că vrea să ne pună stomacurile în pioneze, fata n-a înțeles despre ce e vorba, Sorin a completat că, dacă ea dorește, noi putem să-i lăsăm pe spanioli să ne-o tragă. „Nu, nu, voi trageti, voi locu' trei", a cerut Marion, iar Sorin a comandat, spre hazul tuturor, două sticle de La Mancha, un vin lusitan roșu, ușor.

În timpul mesei, genunchii mei i-au atins, de vreo câteva ori, pe ai ei, stătea chiar în fața mea – băieții așteptaseră să ne așezăm întâi noi, ca să nu se producă vreo încurcătură, căci hotărâseră să nu pluseze niciunul peste mine. Dar până când nu am ieșit din restaurant, moment în care Marion m-a întrebat dacă merg să mă culc, nu i-am intuit intențiile. I-am spus că încă nu, că aș vrea să ne plimbăm. Cei trei colegi ai mei ne-au salutat, au mulțumit „sponsorului" pentru masă, Geo nu s-a abținut să-mi ureze succes, i-am spus că ne vedem în cameră, după care am pornit pe o alee. Am

mers cam o jumătate de oră, până când am ajuns în fața unui bloc.

— Aici eu stau, m-a anunțat Marion.

— Unde? Acolo unde e lumina stinsă? am întrebat, iar ea a râs.

Am urmat-o, locuia la primul etaj, într-un apartament cu două camere. Ne-am oprit în sufragerie, a adus două pahare în care a turnat rom, am ciocnit, am sorbit fiecare, s-a scuzat și a dispărut. După ce s-a întors, am făcut dragoste până spre dimineață. Nu-mi mai amintesc când am adormit, dar știu că trecuse de 8 când am deschis ochii. I-am sărutat spatele până când s-a trezit și mi-a urat „buna dimineata". Am zâmbit, i-am spus că e târziu și că trebuie să ajung la cămin. Nu, nu era timp de mic dejun, poate doar de o cafea până când îmi făceam un duș rapid.

— Bine. Rapid, a șoptit și a intrat în bucătărie.

Am sorbit de trei ori din lichidul negru din cană, i-am spus că o aștept la meci să ne facă galerie, am sărutat-o, iar ea a silabisit:

— Merg la taxi.

Am coborât împreună, un taxi aștepta în fața blocului, Marion i-a spus șoferului adresa în germană și, până să îi prind eu mâna, i-a întins o bancnotă de 20 de euro, gest care i-a fost răsplătit cu un sec „danke". Am protestat, dar mi-a cuprins

capul cu degetele, m-a privit în ochi și mi-a urat noroc.

— Te aștept, i-am spus.

Geo era încă în cameră, dar până să deschidă gura i-am luat-o înainte:

— Nu mă întreba nimic, îți povestesc după meci, dacă vrei.

— Stai, stai! Doar atât: a fost bine?

— După meci.

— Ești porc.

— După meci!

Sorin și Tudor știau că n-am dormit în cameră, dar și lor le-am făcut același anunț ca lui Geo.

Am ajuns pe teren înaintea spaniolilor și ne-am bucurat să vedem că pe margine era plin de curioși. După primele cinci minute de încălzire, Tudorel mi-a strecurat un „mai poți?" care m-a făcut să-i replic:

— Da, dar te las pe tine.

— Vrei să-ncep eu?

— Da, să vedem cum merge.

A mers prost, adversarii noștri faultau continuu, iar dacă la un moment dat nu aș fi intervenit, pivotul lor ar fi luat un cap în gură de la Sorin, care era exasperat de coatele pe care le tot primise și pe care arbitrii se făceau că nu le văd.

Marion n-a venit la meci, dar nici n-a pierdut mare lucru: Geo și-a zdrelit genunchiul drept și

podul palmei în care s-a sprijinit ca să nu dea cu capul de bancă, Sorin i-a înjurat întruna pe spanioli şi pe arbitri, zâmbind larg, Tudorel s-a ţinut de fente şi a pierdut copilăreşte mingea de câteva ori, eu urlam „mişcaţi-vă mai mult, mişcaţi-vă, mişcaţi-vă, daţi drumul la minge!". L-am schimbat pe Sorin spre final, fiindcă mi-a spus că nu mai rezistă şi îl pocneşte pe arbitru, care ţinea evident cu adversarii noştri. Până şi publicul începuse să fluiere arbitrajul, dar fără efect. La 17 am pierdut noi cu jamaicanii, la 17 au pierdut spaniolii cu noi, în strigătul de învingător al lui Sorin:

— Muie, bă, muie la toţi, la toţi!

Geo a simţit lipsa lui Marion:

— Unde-i fata ta?

Am dat din umeri a nepăsare, deşi eram dezamăgit şi întristat de absenţa ei. În timpul finalei m-a întrebat şi Tudor ce i-am făcut „sau ce nu i-ai făcut violoncelistei, de nu a cântat la masa noastră", dar m-am prefăcut că nu-l aud, mai ales că acţiunea din teren merita tot interesul. Jamaicanii erau ca nişte năluci, mingea zbura de la unul la altul de parcă era încinsă, iar până să se dezmeticească, vecinii noştri dinspre răsărit aveau de recuperat vreo cinci puncte. La 14 egal ieşeau scântei şi din unii, şi din alţii, la 18-17 pentru ruşi a început bătaia, pe care Sorin a comentat-o scurt:

— Ăștia bărbați, nu noi, că, dacă-l văd pe nenorocitu' ăla de Ribero sau Rivero sau cum mă-sa îl cheamă, îi umflu' mutra cu capace.

După intervenția organizatorilor, meciul a mai continuat un minut. Unul dintre jamaicani a aruncat de două ori la coș și de fiecare dată a băgat-o de pe la vreo opt metri.

— Bă, ne-au bătut cei mai buni, buni-buni, hai să ne luăm diploma și bănuții.

Festivitatea de premiere a fost seacă, rușii se certau între ei, jamaicanii se grăbeau să plece, noi eram singurii care mai zâmbeam, mai ales că Tudorel a rugat un elvețian să ne facă poze, „pentru presă, băieți, pentru presă". Marion n-a venit și m-am răzbunat pe ea spunându-le celor trei prieteni curioși că n-a meritat efortul.

— Cum, mă, că părea...

— Părea, doar părea!

După mai puțin de o lună, șeful de sală mi-a dat un plic timbrat în străinătate și ștampilat de trei ori, pe care erau trecute adresa restaurantului și specificația „Pentru Domnul Marcel". L-am deschis: o scrisoare de o pagină de la Marion, în care îmi cerea scuze că n-a mai ajuns la meciul nostru, mă felicita că am câștigat locul trei (citise într-un ziar elvețian), mă întreba dacă am gătit ceva special, ce fac băieții și dacă mi-am mai făcut prieteni. La final, un salut și semnătura ei. Atât.

După alte trei săptămâni am primit o nouă scrisoare, în care expeditoarea îmi povestea că se uită la meciurile de baschet transmise la televizor, că are un contract de un an la o cafenea din Berlin, că m-a visat, că îmi dorește noroc la meciuri și că speră să nu fiu supărat pe ea. Toată scrisoarea, ca și anterioara, într-o limbă română corectă.

Următoarea epistolă a venit cam după o lună jumătate și conținea, în afară de câteva fraze și întrebări previzibile, o copie xerox după articolul din ziarul elvețian care cuprindea o cronică a turneului, rezultatele și o fotografie cu cele trei echipe de pe podium. Nu le spusesem băieților despre scrisorile de la Marion, dar acum trebuia să o fac și să le arăt articolul. S-au mirat că mi-a scris. Tudor era convins că mă iubește, Sorin m-a rugat să o salut, iar Geo a dat-o-n sula lui de „ciudată" când i-am replicat lui Sorin că n-am cum s-o salut, fiindcă nu mi-a scris adresa unde să-i pot răspunde.

Timp de aproape doi ani am tot primit scrisori de la Marion. Niciuna nu depășea o pagină, în niciuna nu era nimic spectaculos. Cu toate astea, cadența cu care o propoziție o urma pe cealaltă, modul în care între ele era strecurată câte o întrebare, stilul ușor ceremonios, salutul sec de la final, faptul că, deși mi-aș fi dorit, nu puteam să am vreo reacție mă făceau să aștept, într-o tensiune de

adolescent, scrisorile din Germania și apoi, după ce i-a expirat contractul de acolo, din Olanda. În penultima dintre ele eram întrebat dacă mai știu să gătesc, pentru că, dacă răspunsul era da, atunci urma să o fac pentru ea, așa cum îi promisesem în Elveția: în trei săptămâni sosea la București, pentru un festival de muzică de cameră.

Când am văzut-o în ușa restaurantului, aproape că n-am recunoscut-o. Slăbise vreo 15 kilograme, paloarea feței i se accentuase și îi dădea o distincție aparte, mai ales că era îmbrăcată în negru, albastrul ochilor parcă i se mai închisese, iar părul, negru mat, îi era acum lung până pe la jumătatea spatelui. I-am ieșit în întâmpinare cu gândul să o îmbrățișez, dar ea mi-a întins mâna zâmbind și mi-a spus:

— Mă numesc Marion și m-am născut la Romania.

Șeful de sală, căruia îi spusesem că aștept pe cineva, a apărut discret, deși era numai ochi, și ne-a întrebat protocolar dacă dorim o masă.

— Dorim? m-a întrebat ea.

— Tu hotărăști. Ești oaspete.

Foarte rar eram client al restaurantului unde lucram. Atunci, fiindcă Marion îmi scrisese că vrea să ne întâlnim acolo.

— Doar bem un ceva. Mâncăm ce gătești tu. Sau nu?

— Ba da, ba da. Trebuie doar să spui ce vrei.

— Nu, faci ce știi cel mai bun... Bun?

— Bine.

— Bine.

— Scrii perfect românește. În curând o să și vorbești așa.

— Nu perfect. Mi-ar place. Ai mai câștigat baschet? Colegii sunt... bi-ne?

— Da. Geo a plecat în Canada.

— Cu baschet?

— Nu, s-a mutat acolo, la Montréal, cu soția și cu fetele lui, are două fiice. Îi merge OK. Și-a luat deja mașină, are un job tare, stau într-o casă. Mă bucur pentru el.

— Și eu.

I-am povestit, pe rând, de Sorin și de Tudor, i-am spus că întrebaseră de ea, că ar vrea să o revadă, că ar fi grozav să luăm toți patru o cină la un restaurant indian, mai bun decât cel din Elveția. Marion mi-a vorbit despre Berlin, care era plin de tineri, de artiști, era destul de ieftin, apoi despre Olanda și Rotterdam, unde locuia, precum și despre noul ei violoncel, cu care încă nu se obișnuise.

Am ascultat-o și am privit-o atent. Strădaniile ei de a nu stâlci anumite cuvinte, concentrarea asupra a ceea ce spunea, gesturile mâinilor cu care își însoțea povestea, ochii aproape nebunești o făceau și mai frumoasă. Zâmbeam și dădeam din cap afirmativ. Și-a dat seama că nu prea eram acolo, așa

că, la un moment dat, mi-a spus că putem pleca, dacă doresc. Ne-am terminat vinul din pahare și ne-am dus la mine. Corpul ei arăta mai frumos decât în urmă cu doi ani, însă era mai lipsit de vlagă decât atunci. Am făcut dragoste, dar aproape că n-a participat. Mă privea încontinuu, iar ochii ei mă inhibau. Aveau o expresivitate hipnotică, ce-mi transmitea un amestec de vinovăție, autism și cruzime, de iubire și spaimă. Încercam să-i evit, dar mai mult de câteva secunde era imposibil.

Dimineață, când m-am trezit, plecase. În schimb, patul era plin de firele lungi și negre ale părului ei. La fel și parchetul din dormitor. Și gresia din baie. Și parchetul din bucătărie. Și cel din hol. Avusese dreptate, puteam să fac o perucă. Era a doua oară când dispărea și mă simțeam aiurea. Aveam nevoie de o explicație.

M-am interesat unde urma să fie concertul, n-am găsit nicio informație niciunde. Am rugat o prietenă de la Filarmonică să afle ce festival de muzică de cameră era în București sau unde concerta un cvintet din Rotterdam. Habar n-avea nimeni. Nu-mi trecuse prin cap să o întreb la ce hotel stă, știam doar că urma să rămână încă o noapte.

Am sunat la câteva hoteluri și am întrebat dacă e cazată acolo, însă răspunsurile au fost negative sau n-au fost deloc, pe motive de confidențialitate.

Peste patru zile am primit, la restaurant, o scrisoare de la ea. Fusese trimisă din București. Își

cerea scuze că dispăruse fără să-şi ia rămas-bun şi că îmi lăsase o reţea deasă de fire prin casă. Părul îi cădea fiindcă făcea tratament împotriva unui cancer cu care lupta de câţiva ani şi care, brusc, devenise foarte agresiv.

A-ju-tor!

Îmi place ca lucrurile să meargă repede. Pierderea de timp îmi întinde nervii, iar așteptarea mă umple de draci. Așa că mă mișc iute, dorm puțin, mă-mbrac ca-n armată, mănânc frugal, rezolv eficient ce am de rezolvat, vorbesc doar dacă e necesar, nu-mi consum timpul cu întâlniri și discuții inutile, nu stau aiurea prin fel de fel de locuri. Viața mea e intensă și plină.

Doar că în ziua aceea de joi lucrurile s-au întâmplat extrem de repede, mult prea repede. Brânza pe care o cumpărasem din piață nu era învelită în hârtie, ci fusese pusă direct în punguța transparentă și roz. Nu avusesem chef să aștept până când ciobanul lua o foaie din teancul lui de foi, o rupea în două, punea bucata pe ea, o împacheta molcom și tacticos, ca pe un tort, se chinuia, cu degetele lui grăsane, să deschidă plasa, mă ruga să-l ajut, apoi să țin și eu de-o toartă, băga încet pachetul înăuntru, de parcă ar fi fost ouă acolo, mă întreba dacă nu vreau și caș, îi spuneam că nu, dar nici puțină urdă nu voiam, nu, nici lapte bătut ori

smântână proaspătă, făcută de dimineață, nu. Nu? Chiar nimic? Or, eu simt că înnebunesc când sunt luat cu d-astea, cu amabilități de doi bani ce ascund, de fapt, o cerșetorie grețoasă, precum a celor care nu întind mâna, ci doar dau din buze, de parcă ți-ar transmite ceva nemaiauzit. În astfel de situații, pur și simplu mi se urcă sângele la cap, tâmplele încep să-mi duduie și mă-ndrept spre o explozie. Așa că am înhățat plasa, i-am spus mulțam ciobanului și am ieșit din piață.

Am pornit de-a lungul Begăi, pe trotuar. E un drum bun, pe care poți merge nestingherit, fiindcă seara nu e mai deloc circulat, iar bicicliștii au pista lor. Eram atent la denivelările produse de rădăcinile de copaci, care mai fac, din loc în loc, burți asfaltului, mai aruncam câte-o privire spre apa murdară, pe care pluteau peturi cu dopuri albastre, verzi sau portocalii, lemne, câte-o haină bizară, câte-un bidon de plastic.

Nu știu de unde a țâșnit câinele, fiindcă nu l-am văzut decât în clipa în care și-a înfipt colții în plasa cu brânză. M-am speriat și am sărit în spate vreo doi metri. La aterizare am alunecat, m-am rostogolit și am căzut în râu.

Pare ciudat că nu știu să înot, dar dintotdeauna scăldatul, mersul la ștrand ori la piscină mi s-au părut o pierdere de vreme. Dacă aș fi fost marinar, salvamar, canotor, poate chiar pescar, aș fi înțeles, dar n-am avut nicio atracție spre poveștile astea.

Iar ca să pescuiești trebuie să fii muritor de foame sau bătut în cap.

Prin filme am văzut scene de înec și pe cei din apă cum strigă *help!* Dar *help* e un cuvânt dintr-o singură silabă, e mai simplu să-l scoți pe gură, chiar și când o ai plină. În schimb, pare absolut de necrezut să strigi „ajutor", care e format din trei silabe.

Când mi-am dat seama că sub tălpi nu mai am pământ, că îl caut zadarnic cu vârful picioarelor și, în loc să plutesc, mă scufund, că, deși pare o baltă lungă, Bega chiar curge, că datul din mâini îmi aruncă apă în gură și nas, am strigat „ajutor". De trei ori am strigat, iar între strigătele unu și doi am auzit limpede un pleoscăit în spatele meu, însă mi-a fost imposibil să mă întorc ca să văd ce e, fiindcă abia mă țineam la suprafață.

Apoi, înainte de al doilea strigăt, am auzit iarăși ceva, tot în spate, un zgomot lugubru, un fornăit amestecat cu un șuierat inuman, ca de șarpe, încât spaima de înec mi-a fost depășită rapid de spaima cea nouă. Am simțit că mă golesc de putere, că nu mai am vlagă. După al treilea strigăt, care a fost mai mult un horcăit, „ajuuu...!", fiindcă deja înghițisem apă și abia mai băteam Bega cu palmele, când totul se întâmpla îngrozitor de încet și eram aproape nemișcat, paralizat de frică și de neputință, m-a izbit un miros tare. Apoi, imediat, ceva m-a

prins de gulerul gecii și a-nceput să mă tragă spre dreapta.

Am vrut să mă agăț cumva, dar mi-a fost imposibil, era fix în ceafa mea și mă ținea strâns. Am ridicat capul deasupra apei și am dat din picioare, ca pe bicicletă, repede-repede. Mâinile funcționau și ele iarăși și pleoscăiau disperate. Când am simțit malul sub tălpi, m-am împins afară și m-am târât pe coate și pe genunchi. Am vomitat cu câteva spasme puternice, iar câinele, după ce s-a scuturat de apă, s-a apropiat precaut de mine și a leorpăit zeama ce-mi ieșise din stomac.

Motive de mâncărime

Avea o superbă pereche de picioare, pe care și-o proteja cu o fustă scurtă și roșie, ce se mișca întocmai ca o capă – pânza aia sângerie cu care toreadorul îl scoate din minți pe bietul taur. Dar stupefiant era faptul că picioarele alea teribile, lungi, puternice și totuși fragile, nițel bronzate îi erau pline de mușcături de țânțari. Noroc că aveam ochelarii de soare pe nas și mă puteam uita nestingherit.

Femeia s-a strecurat printre scaunele de pe terasă, s-a așezat chiar la masa vecină cu cea la care stăteam, și-a pus poșeta alături, pe un alt scaun, și, cu vârful unghiilor ușor curbate și date cu ojă carmin, s-a scărpinat pe pulpa din dreapta. S-a atins, de fapt, cu un fel de tandrețe, căci după patru-cinci secunde a strecurat sub masă și mâna cealaltă și s-a scărpinat și pe piciorul stâng, mai sus de genunchi, undeva spre interior. O făcea absent, ca și când n-ar fi avut corpul cu ea, dar bănuiam ce mâncărime cumplită o încerca, de fapt.

Asta fiindcă ştiu din proprie experienţă cum e după ce te înţeapă ţânţarii. Iar ea era ciuruită!

Mi-am deschis revista ca să nu se prindă că trag cu ochiul. A comandat un mojito şi şi-a aprins o ţigară. M-am uitat şi mai atent. Avea pulpele, genunchii şi coapsele roşii de la muşcături. Din când în când se freca pe acolo cu unghiile. Şi o făcea într-un fel anume, încât pur şi simplu îmi venea şi mie să mă scarpin.

La un moment dat am simţit că trebuie să mă ridic şi să o întreb: „Cucoană, de ce naiba porţi mini când eşti plină de blânde?".

M-am ridicat, dar ca să mă duc la baie. La oglindă mi-am aranjat părul, gulerul de la cămaşă, mi-am studiat colţurile gurii, mi-am întins sprâncenele cu arătătorul drept şi m-am spălat pe mâini. Când m-am întors, femeia nu mai era. M-am uitat în toate părţile. Nimic. Plecase.

M-am aşezat, învins, pe scaun. Pe masa mea, sub piciorul paharului, era un bileţel. L-am deschis: „Dobitoc curios ce eşti, sunt şi alte motive care produc blânde şi mâncărime, nu doar cel pe care-l ştii tu, boule!".

Inevitabila demență

Fața ei prelungă și poroasă, cu ochii umezi, albăstrii, mirați continuu și în căutare de ceva tocmai pierdut, despărțiți de un nas cârn și plin de vinișoare, ce era flancat de obrajii căzuți, ca ai unui mops gata să izbucnească în plâns, cu o gură deschisă tot timpul, peste ale cărei buze nerujate, dar roșii își trecea la răstimpuri limba, cu urechile cărnoase și mari, împodobite cu cercei din argint, anunța inevitabila demență.

Mesele noastre erau învecinate, dar la o distanță suficientă, încât o puteam urmări lejer.

Uita, uneori, să-și șteargă urmele de mâncare, iar prietenii care i se opreau la masă, unii cam de aceeași vârstă cu ea, alții mai tineri, îi făceau semne că are ceva la gură sau îi spuneau asta. Reacționa fără nicio tragere de inimă când observația i-o făcea un congener, însă, dacă cineva tânăr îi atrăgea atenția, imediat înșfăca un șervețel și își ștergea, precipitată, aproape toată fața cu el, după care întreba agitată:

— Mai am? Mai am?

Era graficiană, nu pictoriță. O corectase pe o amică a ei care o chestionase dacă mai pictează.

— N-am pictat niciodată, mă mir că nu știi.

Amica și-a aprins o țigară și s-a făcut că n-aude. Apoi i-a întins pachetul doamnei Serindeanu.

— Nu mai fumez. Ar trebui să te lași și tu.

Amica a tras din țigară și a întrebat-o ce-i fac copiii.

— Habar n-am. Crezi că mă sună vreunul? Crezi că-mi deschid ușa? A, vin când au nevoie de vreun desen pentru vreun doctor, pentru vreo obligație sau mai știu eu pentru cine. Și întotdeauna ne certăm. Întotdeauna! Cum de ce?! Fiindcă vor să le ia pe cele de acum 20-30 de ani, din care mai am doar câteva, alea mai reușite. Îți dai seama?! Când am să crăp, ăștia împrăștie tot. Tot, tot, n-am niciun dubiu că nu va mai rămâne nimic din munca mea.

Femeia i-a replicat ceva. Doamna Serindeanu i-a răspuns. M-am concentrat să aud mai departe, dar era dificil, lumea lua prânzul, se vorbea la mese, tacâmurile loveau farfuriile, un copil plângea în preajmă.

M-am prefăcut că mă uit în telefon ca să-mi trag scaunul mai aproape. Doar că fumătoarea și-a stins țigara în scrumieră, s-a ridicat de pe scaun, a sărutat-o pe obraji și a plecat.

Fosta graficiană a rămas nemișcată câteva clipe, de parcă retragerea prietenei era de neacceptat și urma să protesteze, să se repeadă după ea, să

strige. Mandibula i se lăsase și mai mult în jos, gura îi era căscată de-a binelea, iar ochii – de basset, mirați și umezi – implorau milă.

Mă înmuiase de tot. Mi se stârnise și compasiunea, nu doar curiozitatea. Am încercat să mă liniștesc și să stau pe scaun. Doar că, în loc de asta, m-am ridicat și am lovit cu piciorul drept masa. Sticla a căzut și vinul din ea mi s-a scurs pe pantaloni. Am încercat să mă feresc, dar cu eschiva n-am făcut altceva decât zgomot, cu care am atras atenția. Unii și-au văzut de farfuriile lor, alții au zâmbit, alții au șușotit între ei.

Doamna Serindeanu s-a ridicat dintr-odată și, cu șervețelul cu care-și ștersese gura, m-a tamponat pe cracul drept al pantalonului.

— Se curăță cu apă, că-i alb. Dacă era roșu, îl puteați arunca.

— Îi făceam pantaloni scurți. Mulțumesc, doamnă...

— Bine că nu v-ați pierdut umorul. Alții fac o dramă din asta.

— Păi, și eu fac: era un vin excelent. S-a dus naibii.

— E, mai comandați o sticlă, ce mare lucru!

— Comand cu o singură condiție: să o bem împreună.

Doamna Serindeanu și-a ridicat privirea de pe pantalonii mei, m-a iscodit câteva clipe, și-a trecut limba peste buze și mi-a spus complice:

— Un pahar beau. Dar haidem la masa mea, că aici e ud.

Am luat câteva șervețele și le-am folosit pe post de absorbant, în timp ce, cu grijă să nu mai răstorn ceva, m-am așezat în fața femeii ce-și reluase locul pe scaun.

— Vă mulțumesc! i-am spus.

A dat din cap în loc de răspuns, și-a trecut încă o dată limba peste buze, s-a aplecat puțin peste masă în direcția mea și mi-a susurat:

— Nu vreți să luăm un vin roșu, totuși?

Chiar nu contează

Mi-am dorit toată viața să am păr pe piept. Când eram copil, mă uitam cu admirație, pe plajă, la ștrand sau la mare, la bărbații păroși și eram convins că sub negreala aia cârlionțată și aspră, ca de zale, se ascunde un Hercule. Cine avea așa ceva pe el trebuia să fie invincibil!

M-am întrebat dacă tata era astfel, iar răspunsul venea imediat: bineînțeles! Chiar dacă nu îl cunoșteam și mama n-avea nici măcar o singură fotografie a lui. Iar cu ea puteam discuta absolut orice, dar nu despre taică-meu, căruia nici numele nu i-l purtam. Și nici nu i-l știam.

Cu delicatețe și abilitate, mama mi-a stins, încet-încet, în primii ani ai copilăriei, curiozitatea despre celălalt părinte. Iar la un moment dat toată lumea a acceptat că nu există. La școală, în catalog, în dreptul numelui tatălui meu era scris „necunoscut".

Când am intrat în adolescență și-au început să-mi crească tuleiele în barbă, mi-au încolțit și patru fire de păr pe piept. Le priveam zilnic, dimineața și

seara, când mă spălam – înainte să merg la școală și să mă culc. Le prindeam pe fiecare în parte cu degetele, le țineam drepte, ca să le compar. Era un fel de concurs, care-i mai lung și care crește mai repede.

Am rămas cu cele patru vreo doi ani, când, într-o zi, am descoperit, uluit și bucuros, că mai răsărise unul. Apoi, la câteva săptămâni distanță, altul. Peste câteva luni, un al treilea. Dar era evident că nu voi fi un tip păros. Îi vedeam, printre colegi, când jucam fotbal și ne dezbrăcam la bustul gol, pe cei care aveau să fie bărbații-bărbați. Sufeream din pricina asta. Toți aveau păr pe piept mai mult decât mine.

Ca să-mi domolesc frustrarea, m-am apucat de culturism. Am tras de fiare mai bine de șapte ani, până spre sfârșitul facultății, când am renunțat, fiindcă trebuia să-mi pregătesc examenele finale și licența.

La sala de forță identificasem patru categorii de inși: cei ca mine, care aveau doar un smoc de păr pe piept, cei care aveau ceva mai multe, distribuite oarecum uniform, apoi posesorii unor podoabe dese și crețe, niște blănițe care, uneori, le urcau pe umeri și coborau pe omoplați, chiar până spre fesieri, și ultimii, spânii. Spânii erau fie naturali, fie epilați.

De la un moment dat, numărul epilaților a crescut exponențial, iar explicația era că nu-și puteau

etala cum trebuie musculatura și nici nu puteau participa la concursuri, fiindcă bunul Dumnezeu îi acoperise mult prea generos. Și am văzut cum bărbați splendizi, uriași au renunțat, de pe-o zi pe alta, la darul primit. Nu-mi venea să cred că, fără să te silească nimeni, accepți suferința smulgerii părului și ridicolul de a arăta ca un animal belit. Unii se rădeau, le vedeam pe piele micile crestături pe care, din neatenție sau din oboseală, și le făcuseră cu lama ori cu briciul.

Poate că acea resurecție a spânilor ce îi cuprinsese pe colegii mei de la sală m-a determinat, de fapt, să renunț la culturism, nu lipsa timpului. Bărbați până atunci superbi arătau, dintr-odată, ca niște domnițe pline de vene, vinișoare, mușchi și transpirație, cu fețele congestionate de efort și cu ochii ieșiți mai tot timpul din capetele rase și lucioase.

Ca să ai spor în ridicatul greutăților, trebuie să icnești, să faci ca o locomotivă, ba chiar să urli când simți că nu poți duce gantera până sus și că, pentru ultimul zvâcnet, mai trebuie ceva care să te ajute.

Urletele alea mă emoționau, veneau dintr-o lume interioară în care neputința și slăbiciunea erau ucise tot timpul, însă contrastau rizibil cu arătările care, uneori, nici măcar pe cap nu mai aveau vreun fir. Ajunsesem să-mi fac antrenamentele cu ochelari de soare, ca să văd cât mai puțin din urâțenia umană ce mă înconjura.

Mă privesc în oglindă. Părul îmi acoperă pieptul. În ultima jumătate de an a crescut mult şi des, chiar dacă alb. Îmi vine să zâmbesc: chiar nu contează când ţi se îndeplinesc dorinţele.

Pe umeri am mici pete maro. Cele de pe pectorali nu se văd, deşi sunt pe-acolo, erau dinainte. Întorc capul. E mama, se uită la mine. Îi zâmbesc.

— Ce faci, mă spionezi?

— Nu.

— Vrei ceva?

— Nu.

— Ai nevoie la baie?

— Nu, nu, doar te priveam. Semeni foarte tare cu taică-tu. Şi ai vârsta pe care o avea când l-am întâlnit şi te-am făcut pe tine. Eşti leit el, leit.

Probleme de arhitectură

Nevastă-mea era arhitectă, iar când intra într-o casă, vedea tot ce era făcut prost acolo. Și o spunea gazdelor, fiindcă își iubea și meseria, iubea și adevărul. „Să nu zică apoi că n-au știut", îmi zicea ori de câte ori îi făceam semne să se oprească ori să se mai cenzureze.

Mai încercam uneori, discret, să intervin, mai ales când eram în vizite la oameni pe care abia îi cunoscusem sau la rude de-ale mele la care ea nu mai fusese niciodată. „Trebuie să afle, mai ales că astfel de tâmpenii se pot corecta."

Dar nu numai la arhitectură se pricepea, ci și la design interior, domeniu în care făcuse un doctorat în Italia. Iar în design lucrurile sunt și mai complicate, fiindcă e plin de orori peste tot: culori care nu se pupă, mobile care stau ca niște cadavre fardate, tablouri în locul cărora mai bine ai face găuri în pereți, corpuri de iluminat ca niște prăjituri, kitsch, mult kitsch, începând din hol și până în WC-ul în care gresia, faianța și, uneori, marmura

dădeau, alături de obiectele sanitare, un spectacol constipant, cum bine remarca ea.

Straniu era că nimeni nu se supăra pe nevastă-mea. Era atât de stilată, de bine-crescută şi de credibilă, iar tot ceea ce spunea nu avea nici urmă de ironie şi de superioritate, încât crea senzaţia că sunt cuvintele surorii mai mari întoarse acasă ca să ia locul mamei dispărute. Iar dacă observaţiile ei mă stinghereau şi mă făceau, uneori, să roşesc, să pufnesc, să îmi caut de lucru pe mobil sau pur şi simplu să mă prefac că am uitat ceva în maşină şi să ies, gazdele o sorbeau din ochi şi o ascultau fără să zică pâs, fără să încerce măcar să-şi apere cuibul. Nu de puţine ori notau ce spunea, iar când termina, nu mai pridideau cu mulţumirile şi cu exclamaţiile de uimire, de parcă nevastă-mea le ghicise trecutul în palmă.

De ce astfel de reacţii? Fiindcă, în afară de faptul că era hipnotizant de arătoasă, vorbea calm, limpede, argumentat, aproape duios, de parcă n-ar fi fost doar sora-mamă, ci şi doctoriţa ce le explică aparţinătorilor că scumpetea lor bună şi dulcică are atâtea boli şi atâtea complicaţii, încât numai nişte intervenţii chirurgicale rapide o mai pot salva.

Ei bine, de fiecare dată aşteptam să văd deznădejdea şi revolta în ochii lor, o răbufnire, o împotrivire, o ieşire nervoasă, măcar nişte ochi daţi peste cap, ceva. Nimic! Avea o putere de persuasiune fascinantă, încât multe dintre cunoştinţele noastre

se și apucau a doua zi să facă modificări prin casă. Sau să o scoată la vânzare, când problemele pe care nevastă-mea le văzuse li se păreau greu de remediat.

Și făcea toate astea doar din pasiune și dintr-o conștiință profesională vecină cu habotnicia, care-i dădea permanent impulsul să amendeze greșeli și să-i convingă pe cei cărora le arăta că unghiurile nu sunt chiar de 90 de grade, că mai lipsește o fereastră în vreo cameră, că ușile nu se deschid niciodată așa, ci exact invers, că un set de scaune Secession nu merge sub nicio formă cu o masă din lemn masiv, că scara interioară la o structură modulată nu-știu-cum se pune acolo sau dincolo, dar nu în mijlocul holului, chiar dacă pare cea mai comodă variantă. Și așa mai departe.

Mai toți încercau apoi să o determine să se ocupe ea de îndreptatul lucrurilor, de schimbările necesare, de redecorat, remobilat, de găsit o altă locuință de cumpărat, de proiectat o altă casă. Or, nevastă-mea nu avea nici timp, nici chef de mărunțișuri. Pentru ea – așa mi-a spus când o familie de avocați a insistat, dând de înțeles că banii nu sunt o problemă, să facă un proiect pentru locuința fetei lor – erau mărunțișuri. Pentru mine, impresionantă și uluitoare era, de fiecare dată, permanenta ei putere de a convinge că un loc sau altul are probleme.

De fapt, nu știu de ce mă mir, fiindcă, la nici o jumătate de an după ce ne-am căsătorit, m-a determinat să renunț la tablourile pe care le aveam pe pereții apartamentului, la mobila cu care copilărisem, la cada din baie, la bucătăria cu sertare și sertărașe atât de folositoare, la fotoliul de pe hol, în care mă așezam când veneam de la serviciu, la aproape toate cărțile din bibliotecă, la culorile calde în care erau zugrăvite cele trei camere moștenite de la părinți.

Nevastă-mea adora minimalismul, albul și răcoarea. „Nu e aer în camere, sunt arhipline, trăim sufocați de obiecte, de tot felul de prostioare vechi și inutile, de praf, bacterii, kitschuri." Și rezistența pe care am opus-o aproape șase luni, să nu vindem lucrărelele făcute de vărul tatei, să recondiționăm măcar mobila din sufragerie, să nu ne arate casa ca o clinică, mi-a erodat-o încet, calm, drăgăstos, argumentat.

Avea dreptate până la capăt. Și viața mi s-a schimbat, nu doar locul în care am trăit până să mă însor. M-am împăcat cu pereții albi, mi-au fost suficiente o canapea și o măsuță în living, o saltea pusă direct pe parchet și un dulap din lemn neprelucrat în dormitor, precum și o bibliotecă cu cărți electronice, păstrate în computerul de pe un birou mic și cochet. Să nu mint, aveam și o etajeră pe care mi-am pus câteva zeci de opuri foarte dragi, majoritatea cu autograf de la autori. Apoi mi-am

dat seama că nevasta-mea nu se înșelase: eram mult mai relaxat și găseam totul mult mai ușor. Fiindcă aveam puține obiecte, puține haine, iar pentru chei și telefon cumpărase o poliță din lemn de mesteacăn, pe care am montat-o chiar la intrare.

Eram îndrăgostit de femeia mea și bănuiesc că și câțiva dintre prietenii noștri erau, mai ales cei care nu ezitau să-mi spună, chiar și după opt ani de la nuntă, că am dat lovitura.

Călătoream destul de mult împreună, fiindcă voia să vadă și să știe, să înțeleagă spațiile, fie că erau închise sau deschise, fie că erau clădiri noi sau vechi, cule sau uriașe complexuri comerciale, stadioane ori muzee de tot felul. Îmi vorbea despre linii, structuri, planuri tăiate, spiritul betoanelor, profiluri, mascaroane, denticule, vibrații în oțel, funcționalitate și organicitate, dar mai ales îmi arăta ce era în plus, ce nu se cădea, ce ar fi trebuit rapid să cadă.

La sfârșitul unei toamne a mers la Reykjavík, la un simpozion despre tehnologii folosite la corpurile de încălzire pe bază de combustibili ecologici. N-am putut s-o însoțesc, mi se terminaseră zilele de concediu.

La data în care trebuia să revină acasă, m-a sunat să îmi spună că și-a schimbat biletul de avion, pentru că organizatorii le propuseseră să viziteze o comunitate unică din Groenlanda și că e o ocazie pe care nu vrea să o rateze. Apoi, o săptămână n-am mai știu nimic de ea, însă am primit un SMS

liniştitor, de pe un număr necunoscut: „Nu am semnal aici. Totul OK. Te sun când pot".

Şi m-a sunat după patru zile ca să mă anunţe că nu se va mai întoarce, fiindcă nu se putea desprinde dintr-o minune arhitectonică pe care o vizitase acolo: un iglu uriaş, perfect, ca o cupolă de biserică bizantină, în mijlocul căruia ardea focul, iar lângă foc, blănuri albe, imaculate, pe care va trăi şi va dormi împreună cu eschimosul ce construise minunea aia din gheaţă.

Zale sudate una de alta

Viața de căcat a lui Mladin, una în care nici măcar în copilărie nu se petrecuse ceva demn de povestit, în copilărie, când putea să-i întindă mâna vecinului său Cornel, ce bătea ca nebunul apa din canalul de irigații, fiindcă încerca să se țină la suprafață și să nu se înece, când putea să fie, măcar pentru o zi, două, trei, eroul satului, copilul-minune, dar n-a făcut nimic-nimic, ci doar s-a uitat fix cum Corneluș încerca să strige, dar nu-i ieșea decât un „aaa...", fiindcă restul cuvântului lua apă, odată cu plămânii lui, Corneluș, ai cărui ochi l-au privit cât l-au privit, tot mai mari, tot mai rugători, până când, brusc, s-au albit și au încercat să iasă afară din cap, să se salveze din apa ce-i trăgea la fund, când putea să-l apuce de palma ce încă îi flutura, de parcă ar fi știut un răspuns nemaiauzit și ar fi vrut să-l zică exact acolo și atunci, „eu!, știu eu!, știu eu!", să-l aducă spre mal ori să-l mai țină câteva clipe deasupra apei, dar Mladin nici măcar n-a strigat și el după ajutor, nici nu s-a prefăcut că i-ar păsa, ar fi putut să ia o creangă și să i-o arunce

vecinului său ca să se prindă de ea sau să-şi dezbrace tricoul şi să i-l întindă, dar nimic n-a făcut, nimic, s-a uitat nemişcat ca la un film cu un singur personaj, un film în care actorul cu care se cunoştea de când se născuse a jucat cum a putut el mai bine ca să-şi salveze viaţa, dar viaţa a luat atâta apă până când din ea n-au mai ieşit decât nişte bulbuci de aer pe care Mladin i-a tras în piept impasibil, fără să deschidă gura, exact ca un cinefil obişnuit cu suspansul, cu plictiseala, cu morţile cele mai fioroase ori cu cele banale, penibile, atunci când ochii se închid, când se aude un oftat şi când scrie „SFÂRŞIT", dar ăsta, sfârşitul, a fost atunci pentru Cornel, iar viaţa lui Mladin a continuat şi l-a dus prin şcoală, prin armată, la două servicii în care trebuia să păzească o uşă şi, apoi, o poartă, trebuia să spună doar „bună dimineaţa", „să trăiţi", „sărut mâna", „zi uşoară" ori „la revedere", să nu mănânce şi să nu bea alcool în timpul programului, să nu plece fără să închidă uşa şi, apoi, poarta, asta zi după zi, lună de lună, şi ar fi urmat aşa ani după ani, ca un lanţ cu zalele sudate una de alta, dacă nu ar fi fost salvată de la căderea în banalitate când conducea maşina pe o vreme mizerabilă, cu ploaie măruntă şi deasă ca nisipul, căzută în rafale, pe o stradă cu două benzi, fără să aibă viteză, fiindcă nu avusese niciodată viteză, şi când o femeie înaltă a trecut ca din puşcă pe cealaltă parte a drumului, iar vântul i-a smuls baticul, l-a învârtit

prin aer și l-a lipit cu mâna, parcă, pe parbrizul mașinii lui Mladin, care, în loc să frâneze, a apăsat pe accelerație așa de puternic, încât Fiesta lui a țâșnit cu scârțâit de roți, fum, miros de cauciuc ars și s-a înfipt după câteva zeci de metri într-un stâlp din beton de la marginea străzii, moment în care șoferul, cu toate că avea, ca întotdeauna, centura de siguranță pusă, s-a izbit violent cu capul de volan, și-a rupt gâtul și a murit pe loc.

Gaura din ciorap și pofta de gol

Și-a tot propus să se trezească mai devreme dimineața, ca să nu fie nevoit să se agite și să se grăbească. Să nu se mai radă cu un ochi la ceas și cu celălalt la oglindă, să-și bea cafeaua ca omul, pe scaun, nu bântuind prin camere și înjurând, cu spume la gură, cheile de la casă, portofelul, mobilul, cheia de la mașină sau ce nu-și mai găsește taman când ar trebui s-o zbughească pe ușă, fiindcă e deja târziu.

N-a fost o dimineață de la Dumnezeu să aibă și el la îndemână toate lucrurile de care avea nevoie. Și asta fiindcă îi e greu să se trezească cu un sfert de oră mai devreme, cu 15 minutele, și să nu se mai tureze atât, ca un dement!

Acum se uită stupefiat la vârful degetului mare de la piciorul drept, care i-a ieșit prin ciorap. Fix acum! Ar trebui să-și schimbe și pantalonii, nu doar ciorapii – fiindcă asta e ultima pereche curată, maro, care se asortează, celelalte sunt la spălat –, ar trebui să-i calce, să-și caute o curea

la ei, care să se potrivească, dar e deja în prelungiri și întârzie.

Trage o înjurătură dublă, se încalță, își ia rucsacul, cheile și iese. Ajunge, ca mai totdeauna, după fix, salută mormăit, zâmbește din pomeți, simte mirosul de cafea, ridică din sprâncene, mai e în filtru, Adriana, fată bună, face destulă.

Își așază laptopul pe birou, îl bagă în priză, apasă pe buton, apoi merge spre bucătărioara improvizată în colț, își caută din ochi ceașca, n-o vede, se uită spre biroul lui, nu-i nici acolo, se încruntă, dar Adriana îi arată cu degetul uscătorul de vase. El dă din cap și face din buze un „mulțumesc".

E faină Adriana. Și-a turnat cafea, trece pe lângă biroul ei, o atinge pe spate, se apleacă și îi șoptește:

— Mulțumesc.

Ea se întoarce, are buzele bine întinse, de la zâmbet, iar ochii, ca de mamă. Îi răspunde, fără glas, pe mutește:

— Cu plăcere.

Iar apoi, tot așa, completează:

— Oricând.

O-ul îi rotunjește pentru câteva fracțiuni de secundă gura, el simte un curent călduț, se așază pe scaun, îi face cu ochiul colegei de birou și se apucă de lucru.

Până la prânz nu se mai ridică, n-are chef să intre în weekend cu stresul că nu și-a terminat tabelele.

Pe la ora 1, Adriana îl întreabă dacă vine să mănânce, el răspunde că are un sendviș și că nu prea îi e foame.

— Dar te pot invita la un vin când plecăm?

E surprins, spune că da, își zâmbesc, apoi o privește cum iese după ceilalți trei colegi care au pornit spre salateria din colț.

E mișto Adriana. Chiar foarte mișto! După ce se întoarce de la masă, îi mai aruncă priviri, iar ea roșește.

Până la 4 trage tare să-și închidă tabelele, la fix se ridică de pe scaun, își bagă laptopul în rucsac, își ia cana de cafea de pe birou, Adriana îi spune să o pună în chiuvetă, că o spală ea dimineață, el se execută și ies unul după altul. Rămăseseră doar ei în birou, ceilalți trei plecaseră înainte.

După ce urcă în mașină, o întreabă unde merg, ea îi spune, surâzătoare, că la ea, el mustăcește și, ghidat, ajunge destul de repede în parcarea dintre niște blocuri-turn. Adriana îi arată cu privirea care e blocul unde locuiește, inima lui bate vioaie, aruncă un „bănuiesc că stai la 10", ea mișcă ghiduș din sprâncene, „ai fi ghicit, dacă n-ai fi plusat cu un 0", urcă scările, el, în urmă, îi privește fesele, picioarele, spatele.

Ea descuie ușa, o deschide larg, îl poftește înăuntru, el îi amintește că mai întâi doamnele, ea intră, se descalță, el vrea să facă același lucru, dar în secunda următoare îi pică fisa că are un găuroi în ciorap și simte cum toată pofta pe care o acumulase urcând treptele i se scurge, brusc, prin tălpi.

Apucă să îngaime:

— Aoleu, trebuie să plec, iartă-mă, am uitat ceva important, foarte important, scuze, ne vedem, la revedere, scuze, scuze, și se topește pe scară în jos.

Ieșit în fața blocului, se oprește, vede o minge chiar în fața lui, pe alee, iar mai încolo câțiva copii care îl roagă să le-o dea. Se apropie de ea cu pași mari, șutează cu sete și aude cum degetele piciorului îi pârâie la contactul cu bolovanul ascuns în bășică și cum puștii urlă, victorioși:

— Goool!

Paciente noi

Medicul Vasile Klein și-a propus să nu mai accepte niciun pacient nou. Le-a explicat celor insistenți că nu mai are cum, nu mai face față, că mai sunt și alți medici de familie în oraș, există o rigoare, o procedură în meseria asta, o serie de protocoale.

Au început să-i sune telefoanele: fixul de la cabinet, fixul de acasă, mobilul din buzunar. Ba chiar și telefonul asistentei sale fredona, din ce în ce mai des, melodia aia războinică din *Gladiatorul*. Rude de gradul unu și doi, prieteni de pe strada pe care copilărise, directori, ospătari, politicieni, polițiști, procurori, barmani, ziariști îl sunau ca să pună o vorbă bună pentru ei sau pentru un viitor pacient.

După câteva zile, doctorul Klein și-a dat seama că n-are cum să-i refuze pe: vărul primar, directorul băncii de unde luase creditul pentru cabinet, avocatul care îi recuperase casa părinților, confiscată de comuniști, redactorul-șef de la televiziunea unde era invitat constant în emisiunea medicală,

viceprimarul orașului. Și pe alții, mulți alții ca ăștia. Oraș mic, densitate mare, lume bolnavă.

N-a mai spus nimănui nu, a angajat încă o asistentă și o fată ce terminase științe economice, care completa fișele nou-veniților și se mai uita pe încasări.

Pe doamna Elena a avut-o pacientă de la început. Era ceva rudă cu maică-sa, așa că atunci când l-a rugat să o primească pe listă și pe vecina ei de deasupra, pe doamna Sorina, n-a schițat nicio împotrivire. Sorina era doar supraponderală, în rest, sănătoasă tun, nici măcar tensiune n-avea. I-a dat o dietă și i-a recomandat mișcare, multă mișcare. N-a venit la consult decât de două ori.

Între timp, cele două s-au certat. De moarte. Asta n-ar fi fost nimic, dar Sorina – mărturisea tremurând doamna Elena – înnebunise total: făcea sex întruna, mai ales ziua, când bătrânica, ce locuia sub ea, încerca să se odihnească sau să se uite la TV.

— O să mă omoare, domn' doctor, curva asta, o să mă bage în pământ! Toată ziua țaca-țac, țaca-țac, nu se mai satură, sătura-o-ar iadu'! Te rog ca pe copilu' meu, fă ceva, vorbește cu ea, oprește-o, mă ucide... Dacă mai stai puțin, o s-o auzi. Îi bat degeaba în calorifer și în tavan, se face că plouă. Mi s-a îndoit tabla la calorifer, dar-ar boala-n ea să dea...

Medicul a încercat să o liniştească pe prietena maică-sii, care a izbucnit în lacrimi. Şi când tocmai îi promitea că o să vorbească negreşit cu vecina, a început mişcarea. Doamna Elena nu avea halucinaţii, nu minţise: deasupra era nebunie! Ritmul scădea şi se întetea, tavanul sufrageriei vibra, iar lustra care atârna deasupra lor se bălăngănea candidă.

— Asta face de câteva ori pe zi, a hohotit bătrâna.

Medicului îi venea să râdă, aşa că s-a ridicat, a ieşit pe uşă şi a urcat la etajul unu. A ajuns în faţa uşii doamnei Sorina. Şi-a muşcat puţin buza de sus, şi-a aranjat cu palma dreaptă părul, a tuşit de două ori şi a sunat.

Aproape instantaneu a auzit paşi în spatele uşii, apoi întrebarea „Cine-i?" şi o cheie răsucindu-se de două ori după răspunsul lui. În faţa ochilor i-a apărut chipul rubicond şi asudat al doamnei Sorina.

— Ce surpriză...! Ce mă bucur! Poftiţi, haideţi!

— Nu, nu, nu vreau să deranjez.

— O, deranj e la mine, nu aşteptam pe nimeni, haideţi, vă rog.

Vasile Klein a intrat precaut şi s-a aşezat pe fotoliul arătat de gazdă.

— Sigur nu... deranjez?

— Nu, nu, domnu' doctor, tocmai vă urmam sfatul. Fac asta de când m-aţi consultat. Şi mă simt mult mai bine. Fac în casă, că mi-e jenă s-o fac afară, râd copiii de mine, ditamai muierea. Mi-am

luat jucăria asta și aproape toată ziua sunt pe ea: dă-i și dă-i! Baba de sub mine a înnebunit, îmi tot bate în calorifere, în pereți, dar nu mă las, nu mă las, domnu' doctor. Ia uitați-vă ce bine fac!

Și doamna Sorina s-a suit pe stepper-ul din mijlocul sufrageriei și a început să dea iute din picioare, până când în calorifer s-au auzit bătăi disperate.

Pasagera din stația de autobuz

E mai scurt dacă o iei pe la barieră. Mai scurt ca timp, deși sunt mai mulți kilometri. Nu e aglomerat, e doar un semafor, în rest, roata se-nvârte.

Dacă ai ghinionul să vină trenul, atunci, da, faci mai mult. Din cauza asta, unii din zonă preferă să meargă prin centru. Dar niciunul dintre ăștia, pot jura, nu știa că, după ce treceai calea ferată și făceai la stânga, spre mall, în stația de autobuz de pe dreapta, în sensul de mers, o puteai admira pe cea mai mișto curvă din oraș. Și, zău că nu exagerez, una dintre cele mai frumoase femei din câte știu.

Nu mi-a venit să cred că-i curvă nici după ce am văzut-o, de câteva ori, discutând cu șoferii unor mașini. Și nu așa, de la distanță, ci cu capul băgat prin geamul deschis al portierei. O minunăție cu bucle blonde, înaltă de aproape un metru nouăzeci, în blugi sau în fuste, încălțată în pantofi cu toc cui, la marginea drumului. 27-30 de ani. Cum să iasă la produs așa o femeie?

Greu să nu tragi pe dreapta și să nu-i oferi, dacă nu soarele și luna de pe cer, măcar cele patru stele

de la Hotel Christoff, unde băile au jacuzzi, saună și marmură pe jos. Greu să fii bărbat singur și să nu bagi piciorul adânc în frână, să nu te dai jos de la volan și să nu-i propui, fără să clipești, să rămână cu tine până la capătul vieților voastre, cu promisiunea ca niciunul să nu se mai uite înapoi la ce-a fost. Greu și pentru mine să nu mă uit în fiecare dimineață și în fiecare după-masă, când mă întorceam de la serviciu, după ea. Alarmat când n-o vedeam în stație și când, de ciudă, oftam de-mi săreau stropi din gură.

N-am avut sânge-n circuit să opresc și să intru-n vorbă cu ea. Ce să-i spun, ce s-o întreb? Cât face? M-am mulțumit să încetinesc ca să o pot vedea pe îndelete, să am parte de splendoarea ei câteva secunde în plus. La un moment dat mi-a trecut prin cap că miroase puternic a parfum, ca toate curvele, așa că deschideam geamurile ca să mă conving că sunt un bou, că așa o femeie nu se îmbălsămează. Și, de cele câteva ori când mi-a ieșit mișcarea, n-am simțit niciun alt miros în afară de cel de eșapament și cauciuc. De trei ori s-a și uitat la mine, iar o dată, pe 18 mai, mi-a zâmbit. Probabil că mi-a recunoscut mașina, am o Mazda albastră. Nu-s multe albăstrele în trafic. Am întors imediat capul, ca un idiot, și m-am prefăcut că-mi cercetez retrovizoarea.

La serviciu s-a discutat de câteva ori despre ea. Bineînțeles că o remarcaseră și colegii care știau drumul mai rapid, firește că și ei se mirau cum de

o asemenea fiinţă e autostopistă. Nu, niciodată nu făcea cu mâna, am intervenit pe un ton iritat, care m-a surprins şi pe mine, mare cavaler de Mazda. Noroc că eram mulţi sus, pe terasă, la fumat şi nimănui nu i s-a părut aiurea vocea mea.

Am fost curios să aflu dacă vreunul dintre colegi se oprise sau măcar dacă ştia mai mult decât noi, restul. În afară de faptul că îi detectaseră peştele (peştii, precizase şeful de la controlling, fiindcă erau doi, într-un Golf alb) şi observaseră că seara, după ce se lăsa întunericul, nu mai era la produs, altceva decât pornoşaguri n-am auzit.

N-am văzut-o zilnic. Mă şi miram când mai era acolo, iar explicaţia mi se părea a fi una singură: tariful foarte mare. Probabil peste mie. Dar cum putea totuşi o curvă de la marginea drumului, chiar dacă arăta ca-n filme, să ceară cât una de lux? De ce nu lucra prin telefon, discret, sau pe internet? Dacă cineva o pusese intenţionat acolo, ca să-şi râdă de reacţiile şoferilor? Nu, fiindcă avea peşti, pe care-i zărisem şi eu. Şi peşti erau, nu regizori, nici umorişti. Am rumegat gândul ăsta şi mi-am trimis un impuls de autoconservare: de asta n-am oprit nici măcar o dată. Nici de curiozitate. Ce putea să mi se întâmple, în afară de un refuz? Ce mă costa să schimb câteva vorbe cu ea, să mă conving că mirosea discret, nu dulce, nici aspru, nici a parfum greu, de seară, cu iz de mosc, vanilie şi smochine, ci a unul floral, cu o tentă masculină,

cu amintirea unui citric, poate lămâie, poate portocală, care se potrivea la fix cu anatomia ei sportivă și cu zâmbetul de învingătoare modestă și generoasă cu toți perdanții?

Timp de o lună jumate n-a mai apărut. Și băieții de la serviciu i-au observat absența și au comentat-o. Nu erau prea multe scenarii de dezbătut în grupul celor care preferam ocolitul ca să ajungem mai repede. Concluzia s-a tras la sfârșitul unei pauze de prânz, în bistroul de lângă clădirea birourilor noastre, unde, o dată pe săptămână, joia, aveau fasole cu ciolan. Era joi și era evident: splendida prostituată fusese salvată de un înger cu conturi grele și dusă departe de ochii celor care așteptam, din când în când, să treacă trenul și să se ridice bariera.

Luni, un site de știri se deschidea cu o bombă pe care jurnaliștii o extrăseseră, pe surse, din arsenalul poliției: un ofițer sub acoperire era dispărut de câteva zile și căutat în toată țara. Și prin Interpol. Nu mi-am dat seama decât după vreo zece secunde că tipa tunsă scurt și nerujată din imaginea ce însoțea articolul era curva noastră. Fusese în misiune de destructurare a unei rețele internaționale de carne vie, dar neglijența camarazilor care îi asigurau protecția și care, se pare, adormiseră în mașina de filaj a dus la dispariția ei.

Așa o minune

Doar cinci mai stăteam la priveghi. Și era abia 9 seara. Puține șanse să mai vină careva pe ploaia aceea. Iar cele trei femei cu basmale pe cap, care se lipiseră mute una de alta, sigur n-aveau de gând să rămână până dimineață ca să-i țină de urât prietenei lor ce zăcea în coșciug.

Era frig în cameră, dar nu puteam face focul. De la căldură, mortul se-mpute mai repede. La picioarele bunicii, un bărbat de vreo 60 de ani cucăia pe scaun. Habar n-aveam cine era, deși îmi spusese de vreo două ori „nașule". Nu-mi dădusem seama dacă era băut sau doar obosit. Deschidea ochii, stătea câteva secunde cu ei așa, fără să clipească, apoi îi cădea capul. Când una dintre femei s-a ridicat și a ieșit, m-am dus după ea și am întrebat-o cine era omul de pe scaun.

— Costică a' lui Boncea, bun la toate. Îi și groparul, îi și muncitor, tractorist, îi... ce vrei.

M-am întors în cameră. Celelalte două femei se ridicaseră în picioare, când m-au văzut, au spus „Dumnezeu s-o ierte" și au plecat.

— S-o ierte, vă așteptăm mâine, am îngăimat și mi-am reluat locul.

Costică mă privea pe deasupra mâinilor bunicii, împreunate pe piept. Am clipit. Apoi l-am îmbiat:

— Bei ceva, fine?

— Bodaproste...

I-am adus un pahar cu țuică și m-am așezat vizavi de el.

— Dumnezeu s-o odihnească... Bine că n-au fost probleme cu nașa ca cu alții, cu care m-am chinuit rău.

— Păi, cum?

— Rău, nașule, rău. N-o știi dumneata pe Veronica lu' Sorianu... Stă mai la deal. Mai jos de alimentara, a patra casă pe dreapta, aia verde. N-o mai știi... N-au putut-o băga în coșciug nicicum! Avea picioarele strâmbe, uite-așa, de la reumatism. N-ai văzut d-alea! N-am avut încotro, zău de-am avut. I le-am rupt: pac, pac, pac. Oase subțiri, de om bolnav... Pac și gata, s-a rezolvat.

— Oh, săraca!

— N-o mai durea, nașule! Știi cum e, gata... Cu tata doctorului Malinca, ăla de la capu' satului, a fost lucru' dracului. Nu știau ce să-i facă. Se tot învârteau în jurul lui și habar n-aveau de unde să-l apuce. M-au chemat, m-am uitat și am știut. L-am băgat în apă caldă. Am umplut cada și acolo l-am băgat. Era țapăn și încovrigat. N-ai văzut așa ceva, nașule: avea genunchii la gură! Când a murit, s-a

strâns. „Ce facem, Costică?", m-a întrebat doctoru'. „Nicio problemă!" L-am vârât în apă fierbinte, l-am lăsat cam un ceas, un ceas jumate, să se moaie, apoi m-am pus cu picioarele pe el şi l-am îndreptat încet-încet. Trosc, trosc, trosc, aşa-i făceau coastele.

— Şi doctoru'?

— E, l-am scos din baie de la început, naşule, doar era ta-su, cum să-l las acolo să se uite? Oameni suntem...

— Şi când l-aţi aşezat în tron n-a văzut?

— Ba da, dar întâi l-am îmbrăcat în costum, cu cămaşa albă, i-am pus cravata, l-am încălţat, l-am întins bine-bine în coşciug şi-abia dup-aia l-am chemat pe doctor.

— Şi?

— Săracu'... Când a dat cu ochii de ta-su, a dus mâna la gură, l-a podidit plânsul, m-a luat în braţe şi mi-a zis: „Aşa o minune ai făcut, Costică!".

Prețul lui Fery

Fery a vrut să se facă psiholog: a văzut un film teribil, în care un detectiv șleampăt și într-o ureche se folosea de psihologie ca să rezolve cele mai complicate cazuri de crimă, cu autori siniștri, sângeroși, inteligenți și necunoscuți până la apariția lui. Dar, fiindcă nu le avea cu tocitul și era foarte îndemânatic, Fery s-a făcut mecanic auto. Unul cu o intuiție formidabilă: din două-trei întrebări puse șoferului dădea corect diagnosticul mașinii.

„Nu s-a inventat jucăria pe care să nu o repar" – scria, cu argintiu, pe spatele salopetei lui. Numai că adevărata pasiune a lui Fery erau femeile. Și nu oricare, ci doar acelea care aveau pe talpa pantofilor prețul. Prețul pantofilor. Sau al cizmelor, balerinilor, sandalelor, adidașilor, tenișilor, bocancilor.

„Cu astea mergi la sigur, nu trebuie să consumi carburant" (aici își freca arătătorul și degetul mare ca să se vadă limpede despre ce-i vorba), „ci doar cauciucuri" (făcea cu ochiul și apleca nițel capul, de parcă ar fi salutat discret). „Tipele astea sunt deja ametite și aburite, nu-ți mai trebuie decât un

subiect, un predicat şi-un compliment, o privire directă-n pupilă şi le-ai suit pe cric", explica mecanicul. Dacă, în replică, i se spunea că numai nişte proaste uită să dezlipească preţul de pe pantofi şi că nu e tocmai în regulă să te încurci cu astfel de specimene, Fery para scurt: „Nu te pricepi! Nu-s proaste, n-am zis că-s proaste, îs distrate. N-au ele treabă, îs pe altă lume, plutesc. Alea fără preţ pe talpă sunt mereu cu ochii-n patru, serioase, ţepoase, atente, n-ai şanse. Mai pierzi şi timpul. De ce să-ţi pierzi vremea când lucrurile se pot rezolva rapid şi uşor? Crede-mă, ştiu la perfecţie psihologia femeilor".

Iar realitatea din teren îi oferea argumente irefutabile şi îi dădea statutul unui om care nu bate câmpii: ani în şir a fost văzut numai cu tipe bine şi cochete, printre cele mai cele din oraşul în care repara maşini ca nimeni altul.

Cazul lui Fery se studiază astăzi la Academia de Poliţie după ce, într-o zi, a fost găsit mort în propriu-i apartament, în pat. Era îmbrăcat cu salopeta, încălţat, cu mâinile în buzunarul de la piept, acolo unde ţinea o mică lanternă. Nu prezenta nicio urmă de violenţă, n-avea niciun semn ciudat, doar pleoapele ochilor îi erau lipite una de alta cu câte un petec mic şi alb, din acelea pe care sunt scrise preţurile pantofilor.

Injecții cu xilină

M-am lovit cu capul de scaunul din față. Am deschis ochii. Din gură a început să-mi curgă salivă colorată. Adormisem în tramvai în timp ce veneam spre casă de la stomatolog, care hotărâse să-mi facă două injecții cu xilină ca să-mi extragă o măsea cariată. Am încercat să o salvez oferind un preț mare pentru ce mai rămăsese din ea, dar Teo mi-a spus că nu vrea să-mi ia banii degeaba. Era moartă, trebuia doar dezgropată. „Nu mâncați, nu beți, nu fumați trei ore. Țineți tamponul bine strâns între dinți. Gata-i!"

Am adormit în tramvai cu gura încleștată. M-a trezit lovitura. M-am șters pe bărbie și m-am pregătit să cobor. Stația mea trecuse. Următoarea era la gară. Abia peste vreo două ore și ceva aveam voie să beau. Mi se făcuse sete. Am coborât și m-am dus pe peronul gării. Țâșnitoarea de apă era înconjurată de câțiva dintre călătorii unui tren ce staționa. Fiecare încerca să-și vâre capul printre

ceilalți și să prindă între buze firul vertical de apă. Erau ca niște struți.

Am scuipat lângă un coș de gunoi. Salivă groasă ca mierea. Roșiatică. Miere din flori de câmp. Mi-am scos pansamentul. Cu degetul mare și cu arătătorul. Se fixase în golul lăsat de măsea, undeva spre fundul gurii, unde limba nu mai are nicio putere.

Plecase trenul. Cineva uitase în bazinul semisferic al țâșnitoarei o sticlă din plastic. M-am aplecat, am scuipat, am reglat apa, mi-am spălat gura, fața și mâinile. M-am gândit să deschid robinetul la maximum, să văd dacă jetul atinge copertina din azbest ondulat. Era cald.

A oprit alt tren. Din al doilea vagon de lângă locomotivă curgea urină. În spirală, ca un vârtej. Ceferistul care bătea în roți cu ciocanul a trecut pe lângă roata ce tocmai era stropită. Nu i-a tras, precum celorlalte, un ciocan. Sticla de plastic dispăruse. Am plecat.

În pasajul gării era mai răcoare. M-am oprit la Tir, să trag cu pușca la țintă. Trei focuri, cinci lei. În armată am fost pistolar unu. Așa se chema poziția pe care o aveam în pluton. Coincidență, dar chiar am fost un trăgător bun. Țin minte că la ședința de tragere cu mitraliera de companie a venit în poligon o inspecție de la garnizoană. Patru ofițeri superiori și un civil. Au urcat în foișor și

urmăreau țintele cu binoclul. Locotenentul nostru a făcut o șmecherie, o fentă, cum zicea el: m-a oprit în tranșeu și am tras pentru tot plutonul. Colegii mei veneau unul câte unul, eu eram ciucit lângă mitralieră, iar când ajungeau, se ciuceau repede, eu mă ridicam și trăgeam. Apoi mă ciuceam iarăși. Nu s-a prins nimeni. Toți eram verzi. Iar pe ăia din inspecție îi durea-n paișpe de cum trăgeam noi. Am fost foarte bun, dar n-am făcut armată decât șapte luni: m-am îmbolnăvit de hepatită.

Puști decalibrate. Aer comprimat. O țintă din trei. În pasaj mirosea a urină. Toată gara puțea, nu te puteai concentra. Am luat un taxi și i-am spus șoferului să mă ducă pe Siderurgiștilor. Acolo stă iubita mea. Când taxatorul a arătat 28 de lei, m-am răzgândit. Salivam abundent și ar fi fost penibil să scuip chiar la ea în casă. Una-două, un scuipat. Scârbos.

Am oprit lângă Parcul Tonitza. Am plătit și am coborât. Aveam gura plină. Am scos repede batista. Era umedă și colorată în nuanțe de roșu. M-am așezat pe banca de lângă salcia creață, singura salcie creață din oraș. Dacă te uiți atent la crengile ei, vezi forme ciudate, chipuri contorsionate, animale care se mișcă, tot felul de lighioane. Pe râul ce scăzuse mult, trei caiaciști cu maiourile ude de transpirație vâsleau mecanic, sfârșiți. Din când în

când întorceau capul, ca la comandă, după femeile din parc. În Tonitza sunt, de obicei, multe femei. E un parc sigur, păzit. Are şi camere de filmat prin pomi.

Mă intrigă fetele care se plimbă ţinându-se de mână şi se privesc cu un aer trist, de siameze ce aşteaptă o operaţie fără şanse. Dar era abia ora 4, soarele era sus şi puternic. Mai aveam aproape un ceas până când puteam să beau, să mănânc, să fumez. Nu fumez.

Voiam o îngheţată. Nu la cornet, fiindcă atunci când începe să se topească e imposibil să o mai opreşti din curs. Îţi pică pe mâini, pe cămaşă, pe pantaloni, pe pantofi, e cleioasă şi pătează. Voiam o îngheţată de fructe, fără frişcă sau vanilie, fără bob de vişină sau strugure, fără stafide, pufoasă, într-o cutie rotundă, din carton alb, în care poţi să-ţi foloseşti limba ca pe-o linguriţă. O îngheţată care să-mi încetinească puţin viteza sângelui, să-mi închidă cu un sfert de micron porii. Lipa-lipa. Lipa.

Am auzit paşi în spatele meu. Brusc, cineva mi-a acoperit ochii cu palmele umede. Era nevastă-mea, ieşise cu Daniel în oraş. Peste două luni, Daniel va avea cinci ani. Am scuipat, m-am ridicat de pe bancă şi mi-am scos din buzunar batista care mi se lipise, prin pantaloni, de picior. Nevastă-mea a pus mâna pe creştetul copilului şi i-a zis:

— Hai, Dănuț, arată-i și lui tati. Hai!

Daniel a râs și mi-a arătat cu degetul locul de unde tocmai îi picase un dinte de lapte.

Întocmai ca un elefant

Toată lumea îl știa de Ele, de la Elefantu. Avea aproape doi metri, iar în tinerețe cântărise 180 de kilograme. Dar porecla nu de aici i se trăgea, nu de la corpul său uriaș, ci de la nas. Care era enorm, neverosimil de mare, ca o trompă. Toți întorceau capul după el pe stradă, nimeni nu mai văzuse un asemenea nas. Nici măcar cei care-l știau dintotdeauna nu se puteau abține să nu i-l fixeze cu privirea.

Cu trecerea anilor, Ele a pierdut din greutate, s-a mai încovoiat de spate, dar trompa era la locul ei, stupefiantă.

La un moment dat, Ele a început să călătorească. O făcea des, de parcă ar fi găsit o comoară și n-ar fi știut pe ce altceva să o cheltuiască. Nu mergea doar prin țară, ci și în locuri îndepărtate, din străinătate, de unde se întorcea după câteva zile ori după câteva săptămâni, dar fără să aducă cu el nici măcar o fotografie, o carte poștală, o frunză, un fir de ață. Dacă n-ar fi fost văzut în aeroport ori

așteptând autocarul, nimeni n-ar fi crezut că Ele colinda lumea.

Când puținii lui prieteni îl întrebau unde a fost, încotro se va mai duce, dar mai ales ce face pe acolo, pe unde niciunul dintre ei nu ajunsese, răspunsul era invariabil: „Mă uit, mă uit". Nici nu venea bine de unde plecase, că după vreo trei-patru zile pornea din nou. Părea că slăbește, părea că nasul îi crește puțin câte puțin, dar n-ai fi putut jura dacă e așa sau nu.

Ele trăia singur de peste 40 de ani. Soția îi fugise după nuntă, iar lui i-a fost suficient: nu s-a recăsătorit. Probabil că ar fi fost complicat să-și găsească pe cineva. Nasul îi era la fel de hipnotizant pe cât era de respingător. Dar se zice că nici măcar n-a încercat.

După una dintre plecări, Ele nu s-a mai întors. A trecut o lună, au trecut două luni. Trei. Unul dintre vecini, care îl cunoștea încă din copilărie, a anunțat poliția, care nu i-a dat niciodată de urmă, deși l-a căutat și în țară, și în străinătate. Și cu ajutorul rețelelor de socializare, și cu anunțuri în presă, inclusiv pe la televiziuni.

Motivul cel mai des invocat al dispariției lui Ele era că găsise ceea ce căutase, de fapt, în toate călătoriile sale: locul perfect în care să moară, cât mai departe, neștiut de nimeni, întocmai ca un elefant.

Cuprins

Înapoi în țară 5
Lili 8
Alunecarea 12
Ghinionul dracului 14
Ce țărancă, frate!. 17
Lătratul furios al unui câine 19
Buchetul de nemuritoare. 22
Dragul tatii 24
Altă viață!. 33
Naufragiul din centrul orașului 36
Ramon sinucigașul 38
Școlărița 45
Frica și hoțul 47
Coroana cu flori 49
Cea care stă întotdeauna 51
În mijlocul câmpului. 53
Locul nefiresc al inimii 59
Lozul cel mic 62
Ghimbir-ghimbir. 66
Niciodată nu! 69
O altă lucrare de artă 75
Ca din tun 79

Buburuza 87
No smoking 92
Schimbarea. 97
Balegă proaspătă 99
Flagrant 106
Superman 119
Risc ridicat 123
Foarte aproape, lumânarea 126
Caz special 132
Întâmplare de nepovestit. 134
Rețeaua deasă de fire 136
A-ju-tor! 155
Motive de mâncărime 159
Inevitabila demență 161
Chiar nu contează. 165
Probleme de arhitectură 169
Zale sudate una de alta. 175
Gaura din ciorap și pofta de gol 178
Paciente noi 182
Pasagera din stația de autobuz 186
Așa o minune. 190
Prețul lui Fery. 193
Injecții cu xilină 195
Întocmai ca un elefant 200

proză EGO

au apărut:

Lucia Dărămuș – *Convoiul micilor*
Ohara Donovetsky – *Casting pentru ursitoare*
Andrei Dósa – *Ierbar*
Dan Miron – *Ascultă muzica. O fugă*
Dorina Rusu – *Râsul*
Radu Părpăuță – *Rămas-bun*
Tudor Ganea – *Porci*
Kocsis Francisko – *Un roman într-o gară mică*
Mihai Buzea – *Jimmy*
Cezar Amariei – *Zilele noastre mărunte*
Ioana Scoruș – *Freud Museum*
Adrian G. Romila – *Apocalipsis*
Andrei Crăciun – *Și fericirea era obligatorie*
Alina Nelega – *ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat*
Sebastian Lăzăroiu – *Zilele lui MM*
Diana Bădica – *Părinți*
Carmen Firan – *În apele facerii*
Cristian Fulaș – *După plâns*
Vlad Drăgoi – *Mica mea inimă de om singuratic*
Tudor Ganea – *8*
Mariana Gorczyca – *Dincoace și dincolo de tunel. 1945*
Dan Coman – *aceste lucruri care nu se vor schimba niciodată*
Cezar Paul-Bădescu – *Frica de umbra mea*
Iulian Bocai – *Constantin*
Maria Manolescu – *Vânători-culegători*
Dan Ciupureanu – *Biroul de Întrebări Ridicole*
Mihai Buzea – *Recrutorii*
Lavinia Braniște – *Sonia ridică mâna*
Mihai Radu – *Contaminare*
Ionuț Chiva – *Kids are not OK*
Alexandru Potcoavă – *Viața și întoarcerea unui Halle*
Veronica D. Niculescu – *Toți copiii librăresei*
Marius Albert Neguț – *Cerberus*
Cătălin Partenie – *Vizuina de Aur*
Eugen Cadaru – *Cișmigienii*
Moni Stănilă – *Țipă cât poți*

Alexandru Vakulovski – *Pizdeț*
Dragoș Ghițulete – *Despre iubire și (alte) ispite*
Dan Sociu – *Pluto în Scorpion*
Ștefan Manasia – *Cronovizorul*
Simona Goșu – *Fragil*
Bogdan Răileanu – *Să nu lași moartea să te găsească*
Cristian Fulaș – *Ioșca*
Bogdan Crețu – *Cornul inorogului*
Adrian Schiop – *Să ne fie la toți la fel de rău*
Tudor Ganea – *Cântecul păsării de plajă*
Florin Irimia – *Bărbatul din spatele ceții*
Dinu Guțu – *Perestroika Boys*
Mihai Buzea – *Paralel*
Andrei Dósa – *Multă forță și un dram de gingășie*
Cezar Amariei – *Exerciții de liniște*
Liviu Surugiu – *Fata de pe Drumul Mătăsii*
Lavinia Braniște – *Mă găsești când vrei*
Robert Șerban – *Oameni în trening*

în pregătire:

Cosmin Perța – *Dispariția*
Lilia Calancea – *Sunt oare un călău?*

www.polirom.ro

Redactor: Giuliano Sfichi
Coperta: Carmen Parii
Tehnoredactor: Gabriela Gheţău

Bun de tipar: octombrie 2021. Apărut: 2021
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700505, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,
et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

IMPRIMERIILE DAVID

Iaşi, Şoseaua Ştefan cel Mare şi Sfânt 67-69, 700498
Telefon: 0232 276221, Fax: 0232 232588
www.imprimeriiledavid.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

După ce a pus într-un sac de rafie ţăruşul şi ciocanul, a luat pe el mantaua groasă, soldăţească, a băgat în buzunar o lanternă şi a pornit. N-avusese noroc de lună, era beznă. Şi stătea să ningă. Se simţea asta prin întuneric. Prima ninsoare din iarnă. Ar fi trebuit să mai ia pe cineva cu el. Trebuia să caute, trebuia să mai aştepte. Îi era frică. A mers repede şi a ajuns transpirat în cimitir. S-a uitat atent, atât cât a putut să vadă: mormântul lui taică-su părea neumblat. Şi-a făcut o cruce, a pus lanterna jos, a scos ţăruşul şi ciocanul din sac, s-a lăsat ciuci şi a căutat atent locul pe unde ar fi trebuit să fie inima mortului. Când l-a găsit, a fixat ţăruşul, l-a strâns bine în pumn, a ridicat ciocanul, a zis „Doamne-ajută!" şi a lovit. A mai dat o dată şi încă o dată şi încă o dată. Fierul a intrat tot. Cam o jumătate de metru. A vrut să se ridice în picioare. N-a putut. A mai încercat. Nimic. Strigoiul îl prinsese de manta şi nu-i mai dădea drumul. A urlat îngrozit, s-a smucit ca să scape, dar ta-su îl ţinea strâns şi chiar îl trăgea spre el, în pământ. A mai urlat o dată.

Foto copertă:
© iStockphoto.com/gruizza

„Robert Şerban se avântă în proză cu acelaşi elan, cu aceeaşi poftă de a crea lumi ca în poezie. Îşi încordează muşchii, îşi reglează respiraţia, se aşază reglementar la startul probei de 100 de metri, aşteaptă semnalul şi ţâşneşte. Dar ca să ajungi la finiş ca un campion e nevoie de acceleraţie, fuleu şi viteză. Le are Robert? Le are. Adică simte (şi ştie) cum să aducă proza la linia de sosire, din fraze puţine, cu tensiunea în crescendo, cu un pas epic bine reglat, precipitat spre cele mai neprevăzute finaluri. Iar ceea ce îţi rămâne în minte după ce ai asistat la spectaculoasa cursă contracronometru e imaginea unei lumi ciudate. O lume a periferiei, când veselă, când mai degrabă tristă, când viu colorată, când dezolant de cenuşie, în care se trăieşte paroxistic, dar cel mai des se moare. Robert Şerban, autorul acestei lumi, aleargă prin ea ca un prozator în trening. Doar că pe echipamentul lui stă scris *Nike*."

Adriana Babeţi

„După ce ai cucerit regina literaturii (poezia), de ce te-ai uita la o simplă marchiză (proza scurtă)? O dietă nesănătoasă, lipsa exerciţiilor fizice, fumatul? Având în vedere vârsta lui Robert Şerban – 27 de ani –, cred că este vorba de toate la un loc. Aşa c-a intrat în marchiză cu aplomb înconjurat de nori de fum şi pentru că destul de recent povestirea părea că începe să cucerească publicul datorită unor buni scriitori, însă acum aproape toţi au murit. Şi iată că debutează-n zonă un poet şi scrie o carte categoric remarcabilă. Nu ştiu dacă va rămâne cu marchiza, se va întoarce la regină sau va trece la chelar (romanul). Dar sunt convins că merită să-i admiraţi oamenii în trening, alcătuiesc o întreagă lume."

Răzvan Petrescu

EDITURA POLIROM
ISBN 978-973-46-8742-8
www.polirom.ro
Carte publicată şi în ediţie digitală

29.95